

colecția
romanelor de **15** lei

AL. BONNEAU

SEMNULE LEOPARDULUI

**COLECȚIA ROMANELOR DE 15 LEI
Nr. 10**

ALBERT BONNEAU

SEMNUL LEOPARDULUI

(Sous le signe du leopard)

V.1.0
V.1.0

Adaptare din franțuzește de CORNEL STAN

Editura DANUBIU

CAP. I

AUR!

— Aur, Preston!... Aur!... De data asta ne-am îmbogățit!... Nu mai avem nevoie să fugim după elefanți, pe care nu-i găsim nicăieri. Cu atât mai rău pentru fildeșul care ne-a adus atâtea necazuri, fără să ne dea nici o satisfacție și trăiască prețiosul metal scos la iveală de cazmaua ștrengarului Tanga tocmai când eram pe punctul de a dispera.

Niște negrii se bălăceau în apa tulbure, cu brațele pline de noroi până la coate. Maxim Verdier, urmând cursul mlaștinii, fugi înaintea tovarășului său de aventuri, care-l părăsise câteva zile mai înainte. Omul venea dintr-o scurtă călătorie de recunoaștere, ducând carabina în bandulieră; obrazul său purta urmele oboselilor fără număr îndurate în plina pădure virgină, în urmărirea elefanților.

Vânătorul se opri uluit, câteva minute îl privi pe francez întrebându-se dacă nu înnebunise subit. Animația care domnea în vecinătate, bucuria pe care o manifestau negrii, îl făcea să înțeleagă cu ceva anormal se petrecuse, în timpul absenței sale. Ștergându-și cu mâna sudoarea amestecată cu praf, ce-i acoperea fața, făcu câțiva pași înainte.

— Da! Scumpul meu Preston, continuă tânărul întinzând mâna prietenului sau, de azi înainte nu vom mai avea nevoie să cutreierăm pădurile... Nu ghicești? Am descoperit o zăcătoare de aur, la o depărtare de cincizeci de pași de campamentul în care m-am instalat. Ce zici de această pepita, Preston ? Magnifică, nu? Ce aș fi râs dacă la plecarea noastră din Seguela mi s-ar fi prezis că voi deveni prospector. N-am obținut noi autorizația, atât de greu acordată, să împușcăm elefanți? Din lipsă de vânat, m-am apucat să răscolesc cu oamenii noștri, albia acestei mlaștini. Cercetările noastre n-au fost zadarnice. După câteva ore, am constatat că mlaștina conținea metal galben... Ne găsim în prezența unui superb Eldorado.

După ce arată o uimire vie, fizionomia vânătorului redeveni aspră; fără să murmure nici un cuvânt, mișcă între degete pepita care i-o dăduse tovarășul său. O lumină, care se stinse deștul de repede, străluci în privirea lui de gheață. În cele din urmă scoase o exclamație aprobatoare:

— *By Jove!* Numai încape nici o îndoială, declara el. Este într-adevăr aur. Niciodată n-aș fi crezut să existe zăcăminte de aur în această regiune pierdută a Coastei Fildeșului, vecină cu pădurea nemărginită și neumblată... Și când te, gândești că eu umblam ca un nătărău în căutarea urmelor de elefanți în timp ce tu făceai această descoperire magnifică... Dacă aș fi știut...

— Ce te mai necăjești atât, camarade? Dă-i dracului de elefanți și tot fildeșul din lume. Vom stabili exact situația locului, apoi, după trei sau patru zile ne vom întoarce la Seguela, sau în localitatea principală a regiunii, pentru a cere permisiunea de a întreprinde cercetări, cu o echipa mult mai numeroasă. Odată hârțile în posesia noastră, vom putea continua cercetările în liniște și cu folos.

Strigăte de bucurie întrerupseră pe francez. Abandonând mlaștina în care se bălăceau de multă vreme sub un cer plumburiu, negrii porniră la rândul lor în întâmpinarea vânătorului. Ei aruncară lopețile și târnăcoapele rudimentar construite din materialul ce-l avuseră la îndemână și aduseră câteva, pepite descoperite în ultimul moment.

Îmbulzeala negrilor enervă pe vânător.

— Înapoi, toți, zbieră el. Știu că e aur. Lăsați-mă să trec; vreau să mă odihnesc...

Proasta dispoziție a noului venit îl surprinse pe Maxim Verdier,

— Ce ai, Preston? întrebă el... De ce ești așa de supărat? Ș-ar spune că te supără, descoperirea pe care am făcut-o? N-ar trebui, să te îndoiești, că vei avea partea ce ți se cuvine. Am plecat să înfruntăm împreună pericolele, ne vom bucura împreună de rezultatele fericite ale expediției noastre. Cred că descoperirea unui filon atât de bogat, nu se prezintă de două ori în viața unui om. Câți nu ne invidiază astăzi!

Un surâs lumină fata aspră a. vânătorului.

— O să mă ierți, Verdier... Știi că eu sunt un urs bătrân, un vânător de fildeș. Resimt o oarecare amărăciune, că, în timp ce eu mă încăpățânam să găsesc urmele blestemaților acelor elefanți, tu ai fost atât de norocos. Acum mi-am mai revenit puțin din emoție. Dacă nu te supără îmi vei povesti toată aventura, în jurul focului, țin să-ți mai spun ca proviziile mele s-au epuizat și simt nevoia de a mă reconforta. Efortul pe care l-am făcut, a pus bietul meu stomac la grea încercare.

Preston ajunse la locul unde mica expediție își stabilise campamentul, chiar în ziua când se despărțise de francez. Maxim Verdier mergea alături, tăcut și îngândurat.

Noul venit pătrunse într-o colibă de bambus pe care negrii o construiseră ca adăpost pentru șeful lor. Se debarasa de carabină și de sacul de vânătoare și căzu obosit pe o rogojină.

— Nu credeam că voi mai reveni, murmură el adresându-se tovarășului său care îl urmărise și care se așezase alături. Speram să găsesc o turmă de elefanți. Însă Gauroșii și Bauleșii, care mișună prin aceste locuri au atacat atât de des pachidermele, încât acestea sau refugiat în inima pădurii... Trebuiau deci căutate în locuri unde nici negrii nu îndrăznesc să se aventureze.

Toi înjurând ghinionul pe care-l avusese, Preston își smulgea numeroșii spini care se agățaseră de îmbrăcămintea lui, în timpul marșului prin pădurea virgină... Mâinile arse de soare, erau zgâriate de liane și rădăcini... Cu o suflare bruscă, goni o furnică roșie care se aventurase pe mâneca lui.

— Să le ia dracii de insecte. Mișună în jurul nostru, salamandre, scorpioni, miriapode veninoase, parcă fără ele viața n-ar fi destul de otrăvită și în aceste locuri blestemate.

Vânătorul, terminase în cele din urmă blestemele. Păstrase pepita pe care i-o încredințase tovarășul său. O ridică, privind-o cu atenție, în cele din urmă șuieră admirativ:

— *By Jove!* Rar am văzut așa frumoase... e de mărimea unui ou de porumbel.

— Avem și altele aici, se grăbi să se laude francezul și căutând sub o pătură scoase la iveală niște bucăți magnifice.

— Privește, Preston. Aurul se vede cu ochiul liber. Tanga este acela care a descoperit primul comoara, lovind cu ciocanul stânca din marginea mlaștinii la o sută de metri distanță de cabana noastră. Ara fost personal acolo și cercetând m-am convins că trebuie să existe și acolo un zăcământ extrem de important.

Vânătorul examina cu atențiune pepitele și fragmentele de mineral pe care i le arătase Maxim Verdier. Tăcea mereu, însă strălucirea ochilor lui demonstra că descoperirea tovarășului său și a negrilor îi stimulase interesul.

— Ei bine, Preston... Ce zici de toate acestea?

— N-ați pierdut timpul degeaba, în timp ce eu alergam după elefanți. Dar i-a spune-mi: cum ți-a venit ideea să devii prospector?

— Datorăm totul norocului nostru. Dacă Tanga n-ar fi avut ideea excelentă să cerceteze albia mlaștinii, aș fi așteptat întoarcerea ta în prada unei grozave neliniști...

Maxim expuse tovarășului sau peripețiile care-l duseră la

convingerea că se afla în fața unor zăcământ de aur. Un punct strălucitor atrase atenția tânărului negru, care se bălăcea împreună, cu câțiva din tovarășii săi în lichidul mlăștinos; se aplecase și ridicase ceva din noroi apoi, scoțând strigate sălbatice de bucurie și entuziasm, începuse să alerge spre cabana francezului.

— Tanga găsit lucru bun! Tanga găsit lucru bun!

Maxim observase imediat valoarea descoperirii, făcute de indigen. În mai puțin de un sfert de oră, acest locșor atât de liniștit, câteva minute mai înainte, deveni teatrul unei activități febrile. Încurajați prin promisiunea unei bune recompense pe care le-o făcuse stăpânul lor, se străduiau să culeagă cu ajutorul unor lopeți construite din lemn nisipul mlăștinos. Unii dintre ei atacaseră, chiar stâncile care mărgineau izvorul mlăștinos.

Fără să resimtă cea mai mică oboseală, atât era cuprins de febra aurului, francezul conduse cercetările devotaților săi subalterni. Nu se străduise în zadar. Capătă convingerea fermă că se găsea în fața unui zăcământ bogat. Venise în aceste regiuni îndepărtate pentru a vâna elefanți, găsisese posibilitatea unei ocupații cu mult mai bănoase și infinit mai puțin periculoase.

Preston asculta povestirea, fără să-l întrerupă. Importanța descoperiri îl interesa într-atât, încât, uitase complect foamea care-l hărțuia de mai multe ore. Când Maxim termină, bătu din palme de mai multe ori.

— Hei, hei, Tanga... servește masa.

Cei interelat se despart de camarazii săi pentru a servi pe noul venit.

Știa din experiența, că englezul nu era tot atât de răbdător ca șeful său francez. Se depărta și reveni cu u. maldăr de banane.

— Masa nu e prea îmbelșugată, mormăi Preston. Asta e tot ce aveți?

— Nu ne-am gândit să reîmprospătăm proviziile noastre, de oarece fructele și legumele se găsesc cu prisosința prin împrejurimi. Febra aurului ne-a cuprins pe toți. Măine, în zori zilei vom încerca să facem provizii.

Preston, clătină din cap și consumă fructele ce-i fuseseră aduse. De teama unor reproșuri, Tanga se eclipsase. Imobil, francezul îl privea pe tovarășul său mâncând.

Maxim cunoștea pe englez abia de două luni. Se întâlniseră la Bingerville în momentul când pregătea expediția contra elefanților în regiunile septentrionale ale Coastei Fildesului. Numeroși coloniști îl asiguraseră că nu poate spera să găsească

o călăuză mai bună. În cursul lungilor și obositoarelor marșuri, de-a lungul pădurilor virgine se convinsese că alegerea fusese bine făcută. Preston cunoștea admirabil împrejurimile și vorbea diferitele dialecte ale indigenilor care mișunau prin aceste locuri. În plus, specializat în comerțul de fildeș fusese de mare folos călătorului. Suporta toate pericolele și oboselile fără să murmure și nu avea egal, în descoperirea urmelor de animale.

Tot privindu-l pe englez care-și continua ospățul, Maxim își reaminti episoadele care nu precedat venirea sa în aceste locuri din Africa occidentală. Avea pe atunci douăzeci și opt de ani, însă, chiar din cea mai fragedă vârstă fusese dornic de aventuri. Se angajase în trupele coloniale și învățase să iubească Franța. Averea destul de mare pe care o poseda îi permisesese să organizeze mai multe expediții vânătorești: în Noua Guinee, Senegal și Uganda, în cele din urmă, se îndreptase spre Coasta de Fildeș unde avea numeroși amici.

Timp de câteva săptămâni, Maxim locuise pe litoral, invitat când de unii, când de alții însă această existență inactivă îl plictisi repede. Auzi vorbindu-se de numeroase trupe de elefanți care se ascundeau în fundul pădurilor, în Nord, așa că se hotărî să le urmărească și sa înfrunte redutabilele animale sperând să culeagă o bogată recoltă de fildeș.

Până în prezent cercetările francezului nu dăduseră nici un rezultat. Doborâse câțiva bivoli, o panteră, niște antilope și alte animale căre mișunau, însă încercase în zadar să descopere o urmă de elefant. Adesea indigenii îi semnalaseră prezența unei trupe a enormelor animale, prin regiunile pe care le traversase. S-ar fi spus ca elefanții, bănuind prezența vânătorilor fugeau din fața lor, căci în ciuda tuturor eforturilor, aceștia rămâneau de negăsit.

De cincisprezece zile, Preston era mereu furios. Englezul, o vulpe bătrână, care călăuzise adesea pe căutătorii de fildeș, era necăjit de lipsa pachidermelor într-un loc în care de obicei, ele să găseau în număr mare.

Întrerupându-și șirul reflecțiilor și lăsându-l pe Preston să-și termine masa, francezul se ridica și ieși din cabană. Soarele se lăsa la orizont. În mai puțin de o jumătate de oră, el va dispărea în spatele liniei sumbre a arborilor mari, care se vedeau la jumătate kilometru depărtare unde începea pădurea. Se auzeau zgomote nedeslușite de animale și urletele maimuțelor ajungeau, până la ei.

Văzându-l pe francez, negrii se întrerupseră, din hoinăreală.

Unii dintre ei reluară lucrul în mod activ. Însă vrednicia lor nu ținu prea mult. Maxim Verdier se opri la câțiva pași de indigeni și le ordonă să înceteze lucrul.

Negrii nu așteptară să li se spună a doua oară și aruncând uneltele se grupară în vecinătatea cabanei. Picioarele și corpurile lor încă ude de apă și noroi se imobilizară în fața albului, așteptând comunicări.

Timp de câteva minute, Maxim inspecta pe credincioșii lui servitori, care-l întovărășiseră și înduraseră împreună cu el oboselile și pericolele călătoriei. Nici unul nu lipsea la apel. Primul era băiatul Tanga, care se sprijinea de cabană. În ochii mari și expresivi se putea citi o profundă fidelitate față de stăpânul sau, pe care nu-l părăsise de la plecarea din Bingerville.

Ceva mai departe, francezul putea să-l vadă pe Balango, un negru de statura colosală, spân și osos. Maxilarele puternice, buzele groase, ochii bulbucați și tatuajele numeroase care-i împodobeau corpul și brațele dădeau indigenului un aspect neliniștitor. Tânărul om, îl angajase în urma sfatului lui Preston care-l cunoștea de multă vreme și care-l considera ca un element de folos.

De altfel Balango nu dezmințise speranțele pe care noul său șef le pusese în el. Aspectul său fioros intimidase pe indigenii care căutau să se opună trecerii caravanei vânătorilor de elefanți.

Maxim Verdier termina numărătoarea indigenilor aliniați în fața lui. Crupul era complet. Cel din urmă era Angosso, un uriaș din acelaș trib cu Balango și care surâdea, descoperind o dantură de o imaculată albeață.

— Repaos! comandă *tubibul*.

Negrii, rupseră rândurile și liniștea pe care o menținuseră de la apariția șefului lor se transformă deodată într-o hărmălaie de nedescris.

După ce se îndepărtă câțiva pași, satisfăcut de inspecția făcută, Maxim aruncă o privire circulară și remarcând că indigenii, puseseră gărzi pentru la noapte, reintră în cabană unde Preston, terminându-și dineul își ștergea lama briceagului de pantaloni.

CAP. II

SEMNUL LEOPARDULUI

Englezul își întrerupse refrenul pe care-l fredona înainte de intrarea șefului său, în cabană.

— Negrii sunt în număr? Întrebă el.

— Fi liniștit. Au răspuns toți la apel și sunt gata să reia marșul mâine în zorii zilei.

— Dă-le dracului de dorințe de hoinăreală. Aș rămâne aici câteva zile. Nu ai prea des prilejul să dormi în vecinătatea unui Eldorado.

— Ți-am explicat odată, Preston. Nu putem să ne dezinteresăm de zăcământul pe care am avut șansa de a-l descoperi. Trebuie negreșit să ne îndreptăm spre biroul de cadastrare, a regiuni și să obținem autorizația legală de a întreprinde cercetările. Nu se știe ce se poate întâmpla; prefer să fim în regulă. În modul acesta nimeni mi va putea să ne conteste dreptul la concesiune.

— Ești un om practic, domnule Verdier. Vom face așa cum dorești. Ne-am aventurat ceva cam departe însă cred, că nu vom avea prea mare dificultate cu regăsirea locului.

— Pari oarecum neliniștit de aceasta hotărâre, camarade.

— Neliniștit? Vrei să glumești desigur. Nu sunt eu în serviciul d-ale? Te-ai purtat de altfel mai mult decât elegant. N-aveam nici un drept la acest zăcământ. Lipsisem doar în momentul când l-ai descoperit.

— Ți-o repet încă odată, Preston, n-am înfruntat împreună, aceste riscuri ale expediției pentru ca unul singur să profite de rezultatele nesperate. De altfel ce-aș fi devenit eu, lăsat la propriile mele cunoștințe? Locul îmi era complet necunoscut și anumite triburi manifestau o atitudine ostilă nouă. Grație d-tale am reușit să scăpăm de masacru. Sunt deci mai mult decât hotărât să nu te abandonez. Ne-am înțeles să-ți dau partea d-tale de fildeș. Fildeșul a rămas însă o ipoteză. Vei avea aur. Cred cu aceste pepite vor înlocui cu folos lipsa elefanților.

Englezul mormăi aprobator, apoi ridicând bidonul de rom care-i atârna la centura, îl duse de trei ori la buze.

— *By Jove!* Asta te face să renaști. Dacă n-ai nimic împotrivă, d-le Verdier, mă voi odihni câteva ore. Cu toate cu grație d-tale

bogăția îmi surâde, nu mă pot simți mai puțin frânt de oboseală, după prostescul și inutilul meu vagabondaj de-a lungul pădurii virgine.

Destinzându-și membrele curbate, Preston se întinse pe rogojină și câteva minute mai târziu, niște sforăituri, sonore dovedeau că fusese rupt de oboseală.

Francezul se aventurează din nou în afară. Soarele dispăruse în dosul arborilor gigantici. Grupați în cerc în jurul unui foc pe care-l aprinseseră, negrii își preparau masa de seară fură să se sinchisească de pișcăturile musculițelor care zburau în număr imens pe deasupra lor.

Susurul ușor al izvor asului era acoperit de orăcăitul monoton al broaștelor care se ascundeau printre ierburile mlăștinoase. Primele stele începură să strălucească pe cer.

Tanga juca în zare cu Angosso și la fiecare lovitură se acuzau reciproc de excrocherie. Timp de o clipă, Maxim îl privi amuzat. La o mică distanță un alt negru cânta o melopee din tribul Baule pe care tovarășii lui o reluă în cor.

Lopeți, târnăcoape și ciocane stăteau aruncate de-a valma lângă grupul negrilor. La o mica distanță, pe malul opus, tânărul om putea să vadă cu ochiul liber vânele roșietice care dovedeau prezența aurului. În anumite locuri, uneltele atacaseră cuarțul și apele spălau baza onurilor pe care muncitorii le aruncaseră la pământ.

Cu brațele încrucișate, imobil, Maxim contempla acest decor care se făcea din ce în ce mai confuz cu cât obscuritatea creștea. Întinericul deveni dintr-odată atât de des încât mi se mai zărea nimic. Cu privirile pierdute în vag, se gândea la viitor și-și reprezenta zăcămintul astfel cum va arăta în momentul când Eldorado-ul se va găsi în plină activitate. Până în prezent, negrii din caravană, porniți pentru expediții de vânătoare și nedispunând de mijloacele indispensabile unor cercetări, se mulțumiseră să facă numai câteva experiențe rudimentare, spre a se convinge de rezultate. Rezultatele minunate obținute de grup, dovedeau cu prisosință că exploatarea va fi remuneratorie. Francezul uită toate oboselile și dezamăgirile suferite, până în momentul când ajunsese aici. Dorul său de aventura îi stimula și mai mult să întindă cercetările până la capăt.

Această regiune, alta dată necunoscută, va deveni celebră. Tăcerea și singurătatea care o înconjurau, vor fi rupte de mulțimea lucrătorilor dornici de câștig. Cine știe dacă în câteva luni nu se va rădica aici un orașel asemănător celor care

fuseseră construite în California, în epoca goanei după aur?

Regiunea era însă foarte insalubră. Ne numai musca țețe frecventa, aceste zone făcând în fiecare zi numeroase victime, însă și periculoasele insecte, oaspeți obișnuiți ai locurilor mlaștinoase, hărțuiau pe Gauroșii și Bauleșii, ale căror triburi populau aceste locuri pierdute după Coasta de Fildeș. În fiecare an, indigenii erau secerați cu miile de epidemiile propagate de insecte. Boala somnului, frigurile galbene, febra paludiană toate acestea erau boli frecvente care amenințau pe albi ce se aventurau prin acele meleaguri.

Oricât de neliniștitoare ar fi fost aceste obstacole, Maxim era sigur că mirajul aurului le va întrece. Entuziasmului din primul moment, îi luase locul un sentiment, nedeslușit de amărăciune. Descoperirea sa, va face mulți fericiți, însă câte calamități nu se vor abate asupra pionerilor, înainte ca aceștia să se bucure de descoperirea bogățiilor?

Miorlăitul sinistru al unei pantere care se învârtea prin împrejurimi smulse pe francez din reflecțiile sale. Instinctiv mana se îndreptă spre revolver, în timp ce privirile căutau să străpungă tenebrele. Nu observă decât petele luminoase ale licuricilor care-și continuau zborul capricios deasupra mlaștinilor.

Maxim tresări zăbind o siluetă care se apropia de el. Deodată recunoscă o voce familiară care murmură:

— Tanga aici. N-ai teamă, *tubib*... pantera n-a venit.

Era băiatul care se apropiase de stăpânul său. Arată focul campamentului pe care negrii nu încetaseră să-l întrețină. Silueta lui Angosso și a tovarășilor săi se detașa net în lumina tremurătoare a flăcărilor. Neîncrezător, colosul se înarmase cu lancea care-i permitea de obicei, să-și croiască drum prin ramurile dese ale pădurii virgine.

Negrul nu avu ocazia să se servească de această armă redutabilă. Un al doilea miorlăit răsună, de data asta însă ceva mai îndepărtat.

Speriată de foc, fiara se îndepărtase prudent printre ierburile înalte. Nu se mai auzi decât corul de urlete al maimuțelor și vocea gravă a cimpanzeilor. care se chemau sub acoperișul arborilor mari.

Atunci francezul făcu semn lui Tanga să se întoarcă lângă camarazii săi și se apropie de cabană, în prada unei plictiseli din ce în ce mai mare. Temperatura devenise atât de grea încât parcă erau în mijlocul unei etuve. Aprinzându-și bricheta, el se asigură că cele două santinele se găseau la postul lor și că nu

era de temut nici o surpriză. Liniștit, trecu pragul refugiului său.

Aparat de un val contra muștelor, Preston continua să sforăie, răpus de oboseală cu mâna pe patul carabinei. Maxim contemplă îndelung figura aspră înconjurată de o mică barbă roșiatică. Englezul părea să aibă vârsta de patruzeci de ani. Cu toate acestea, fața îi era brăzdată de riduri și pe frunte avea cute numeroase, în partea dreaptă a frunții avea o cicatrice, amintire a unei răni căpătate, spunea el, în cursul unei bătălii la Bassée. Cămașa de culoare kaki, larg deschisă, lăsa să se întrevadă un piept păros. Tânărul om rămase gânditor. Se întreba care ar putea fi identitatea adevărată a acestui om curajos, care-l călăuzise până aici cu un devotament absolut. Nu putea decât să se felicite de angajamentul pe care-l făcuse la plecarea din Bingerville. Cu toate că îl întrebase de mai multe ori, englezul refuzase să discute asupra trecutului său.

Indiferența pe care o arătase la auzul descoperirii zăcământului aurifer nu trecuse neobservată și Maxim rămase profund intrigat.

Francezul se smulse din imobilitatea cu care privea pe cel adormit.

«S-o ia dracul de curiozitate, își spuse el. Ce mă interesează originea și trecutul lui Preston? N-a fost el cel mai brav dintre tovarăși ? Aș fi putut oare întâlni o călăuză mai pricepută ca să ne conducă în această expediție?»

Bătăile de aripi ale unui fluture de noapte care se apropiase prea mult de bricheta cu fosfor întrerupse șirul gândurilor lui Maxim Verdier. Cu un gest brusc, îndepărtă pe intrus. Un val de musculițe, atrase de lumină pătrunse în cabană. Agitând brațul încercă să gonească insectele enervante, nu reuși însă și fu nevoit să stingă flacăra tremurătoare.

Pipăind, tânărul om se trânti pe o cuvertură, cu corpul scăldat în sudoare și se abandona indispensabilului repaos.

Îi trebui multa vreme ca să poată adormi. Cel mai mic zgomot al pădurii învecinate îl făcea să tresară. Se obișnuise de fapt cu totul, însă în această noapte se simțea în prada unei enervări neobișnuite și se răsucea fără încetare pe culcușul său. Febra aurului îl obseda. Numeroasele și minunatele planuri îi circulau prin minte, cu privire la posibilitatea de exploatare a acestui zăcământ pe care nu-l căutase și a cărui punere în valoare depindea de energia și munca lui.

Cât timp, rămăsese Maxim, pe jumătate adormit, n-ar putea spune. Afara, de multă vreme, negrii încetaseră să mai cânte.

Nemișcat, sprijinite pe armele lor, cele două santinele continuau să supravegheze cu atenție împrejurimile, gata să dea alarma la cea mai mica nevoie. Din când în când una din ele aduna un maldăr de surcele și le punea pe foc,

Tanga și camarazii săi, întinși lângă foc dormeau un somn greu.

Era încă noapte deplină când, brusc, Maxim și tovarășul său săriră în sus. La rândul lor și negri se ridicară înspăimântați. Tulburând zgomotul care se prelungise de multă vreme, un strigăt oribil care nu avea nimic omenesc în el, se ridicase din apropierea izvorului.

Trezit brusc; francezul puse mâna pe carabină.

— Ce se întâmplă? mormăi el încă pe jumătate adormit. Ai auzit, Preston?

Vânătorul se înarmase și el. Timp de câteva secunde rămase tăcut, cu urechea ațintită și degetul pe trăgaciul armei, gata să răspundă unui eventual atac.

— Nu știu, mormăi el în cele din urmă. Am avut impresia ca am fost chemați de la o mică distanță. Poate că era vorba de o fiară care se învârtăște prin întuneric.

Abia își terminase, englezul cuvintele, când un al doilea urlet răsună și mai lugubru decât primul.

— N-am fost prada unei halucinații, bâlbâi Maxim neliniștit. Trebuie să ne asigurăm cu orice preț de...

— Repede... Afara, relua Preston fără să dea timp interlocutorului său să-și termine fraza. Se petrece ceva anormal. De ce sentinelele noastre n-au dat alarma?

Cei doi oameni ieșiră din cabană. Abia trecuseră pragul când observară mai multe siluete în apropierea, focului care ardea încă. Maxim și tovarășul sau înaintară spre locul unde oamenii lor își stabiliseră campamentul.

— Ei bine, ce se petrece aici ? întrebă Maxim care se apropiase de un negru întins în mijlocul unor ierburi înalte și care părea foarte înspăimântat.

Cel interpelat se ridică, întinzând brațul.

— Ceva prost, bâlbâi acesta. Noi pierdut. Tu, *tubib*, auzit strigăt de la leopard?

Strigatul leopardului? Asta era? Ce poale să însemne aceasta, glumă.

Zărindu-l pe francez, indigenii care se grupaseră în jurul focului și pe care urletele misterioase se pare că îi umpluseră de spaimă se apropiară de el. Balango fu primul și îl trase de

mâneca.

— Noi toți condamnați să murim, gemu colosul, care-și pierduse toată prestanța. Leopard mare și crud învârtește în jurul nostru.

— Duceți-va la dracu cu leopardul vostru, răspunse Maxim agasat, neînțelegând teroarea negrilor. La începutul, nopții, ați auzit o panteră și după câte am văzut, n-ați tremurat atât. Te credeam ceva mai viteaz, Balango. Când te vei întoarce în țara ta, am sa spun nevastei tale să-ți facă o fusta.

— Pantera și leopard nu acelaș lucru, răspunse buzatul, privind cu teamă în direcția de unde pornise urletul sinistru:

— Nu-i acelaș lucru? Dacă faimosul tău leopard s-ar găsi în bătaia carabinei mele, i-aș demonstra că nu este mai de temut decât alte animale mai feroce pe care le-am întâlnit în drumul nostru. Parcă spuneai că nu ți-e teama de moarte, Balango? De altfel ne-ai dovedit-o în ziua când ai înfruntat un bivol...

— Leopard nu ca alte animale, îl întrerupse negrul. Leopard este laș, vine noaptea, sugă sânge de la sărmani negrii. Niciodată nu poți atinge eu carabina ta, *tubibe*... El fermecat.

Toți negrii din expediție se grupaseră în jurul colosului și aprobau cuvintele prin semne.

— Leopard rău... leopard atotputernic, afirmau ei. Când leopard urla noaptea, semn de moarte.

— Ai putea su-mi explici, Preston, cauzele acestei groaze care a cuprins pe toți nenorociții ăștia? Îndrăzni tânărul să întrebe pe englezi, care nemișcat ramase alături de el neîntrerupând convorbirea, cu negrul.

Vânătorul mișcă încet din umeri

— Îți pierzi timpul în zadar, încercând să-i liniștești, domnule. Verdier, urletele care ne-au trezit adineauri, sunt pentru ei niște semnale de nenorocire. Sunt convinși că geniile rele venite de dincolo, vampiri care se hrănesc cu sânge omenesc, au scos aceste urlete.

— Sunt însă niște fantezii bolnave. Cred ca d-ta, om serios, nu poți să crezi în asemenea prostii? O felină s-a apropiat de campament și a urlat ceva mai tare ca de obicei... Asta e tot...

Englezul mișcă din cap oarecum încurcat.

— Sunt departe de a împărtăși siguranța d-ale, d-le Verdier, declara el. Sunt considerat, ca un vechi explorator și care nu se teme de nimic. Îți mărturisesc însă că acest incident mi se pare destul de plictisitor pentru drumul nostru. Cunosc foarte bine, poveștile și legendele care circulă prin triburile nordice de pe

Consta Fildeşului. Sunt numeroși cei care vorbesc de faimoșii leoparzi sugători de sânge, numiți de ei *gribos* și *nunuas*.

— Sper că d-ta nu mergi atât de departe încât să crezi în existența acestor lucruri supranaturale? După câte știu nu ești deloc defetist.

— Nu cred ca e vorba de spirite răufăcătoare, știu însă din sursă sigură, că există prin aceste locuri o sectă atotputernică denumită a «oamenilor leoparzi». *By Jove!* Inima mea este destul de bine oțelită, nu aș dori însă să întâlnim vreunul din acești demoni în drumul nostru. Ei terorizează regiuni întregi.

— Totuși, acești răufăcători, trebuie să aibă un interes sau o răzbunare ca scop. Doar n-o omorî victimele pentru simpla plăcere de a le strangula?

— Îmi ceri prea mult, domniile Verdier. Tot ce vă pot spune este că trebuie să fim foarte prudenți

— Nu știu care ar putea fi motivul ca această faimoasă sectă să pornească în contra noastră.

Englezul întinse brațul spre locul unde lucraseră negrii în timpul zilei.

— Cine știe? Poate că oamenii leoparzi care se consideră ca și stăpâni ai acestor locuri și de care șefii triburilor învecinate ascultă servil de teama unor represalii, au observat că un altul a reperat locul zăcământului aurifer. Dacă ei se opun proiectelor de exploatare, vei avea de furcă. Niciodată nu vei putea să formezi o echipă destul de numeroasă pentru a începe lucrările..

O cută de îngrijorare încreți fruntea lui Preston... Francezul rămase uimit, neliniștit, că-l vede pe tovarășul său, pe care-l știa atât de curajos, privind viitorul cu teamă. Până aici nici un obstacol nu-l oprise din drum. Voia să-i ceară lămuriri, mai ample, când un strigăt sfâșietor se ridică la o mică distanță.

— De data asta numai e vorba de un animal, se strigă după ajutor, exclamă Maxim, lansându-se curajos prin mijlocul ierburilor înalte,

— Repede! la o torță și urmează-ne, comandă Preston întorcându-se spre Tanga.

Nu fără să-și manifeste o profundă neliniște, băiatul se aplecă deasupra focului și ridică o ramură aprinsă, La câțiva pași ceilalți negri se strâneau cu teamă unul în celălalt. Ochii lor holbați peste măsură, se fixau în direcția de unde se auzise strigătul oribil și care păi-ca scos de Vreun nenorocit în agonie.

— Angosso, urmează-ne și tu.

Cu toată, forța herculeană, negrul resimțea dorința de a

rămâne în apropierea camarazilor săi; se resemna totuși și urmă pe vânător.

Maxim înaintă primul, urmat de englez și de băiatul care ținea torța cu o mână tremurătoare. Cu carabina sub braț, gata sa tragă la orice mișcare suspectă, tânărul privea temător înainte. Lianele spinoase care se încolăceau îi îngreunau mersul. Din când în când, străbătând printre palmieri, luna arunca raze palide, permițând francezului să se orienteze oarecum. Preston, Tanga și Angosso îl ajunseră. Gâfâind, gata pentru orice eventualitate, se opreau din timp în timp, ciulind urechile, și căutând să surprindă o nouă chemare însă nu le răspunse decât monotonul concert al broaștelor și al maimuțelor, care alergau, sărind printre arbori.

În cele din urmă Maxim Verdier se împiedică de un corp întins cu fața la pământ, în mijlocul unor ierburi.

— Atenție, strigă el, cineva se află trântit aici.

La lumina torței pe care o ținea băiatul și care lumina vag împrejurimile, Maxim se asigură mai întâi că nici o siluetă suspectă nu se afla în imediata lui vecinătate. Apoi îngenunchea și se aplecă spre nenorocitul pe care-l descoperise: era un negru. O exclamație de stupeoare îi scăpă de pe buze când recunosc pe unul din oamenii săi care fusese de garda în cursul nopții.

— Asta-i Gabono, certifică Angosso, al cărui obraz devenise mai palid ca ceara.

O scurtă cercetare dădu posibilitate francezului să constate că nefericitul său colaborator nu mai trăia. O dâră largă de sânge se scurgea dintre umeri și începuse să se coaguleze.

— Acest sărman a fost înjunghiat, murmură surd Maxim. El a fost acela care a strigat după ajutor. Corpul îi este încă cald. Asasinul trebuie să fie prin apropiere.

Tânărul om se întrerupse. La baza gâtului victimei observase o rană enormă. Carnea fusese grav găurită în acest loc. Se părea că o fiară sălbatică mușcase din gâtul negrului căzut la pământ, lăsând urmele ghearelor ei.

Maxim voi tocmai să-i dezvăluie lui Preston uimirea pe care o resimțea la vederea acestei răni atât de ciudate care părea să fie cu totul, deosebită de cea de la spate. Prima părea făcută de un cuțit cu lamă lungă, cealaltă de ghearele unui animal; Vânătorul nu-i dădu însă timp.

— Semnul leopardului! murmură el înspăimântat. Suntem blestemați...

CAP. III

FURTUL BUSOLEI

Emoția vânătorului fu remarcată de francez. De obicei Preston știa să-și stăpânească simțămintele. Da data asta însă, spaima fusese mai puternică. Mâna cu care arătase teribila urma tremura. Maxim, se simți intrigat și impresionat de cele câteva cuvinte pe care le pronunțase tovarășul său. În apropierea lui, Angosso și Tanga tremurau atât de tare și aveau fețele atât de schimbate, încât erau vrednici de mila.

— Semnul leopardului? repetă tânărul om. Ce înseamnă, asta?

— Oricând o vei afla, tot va fi prea devreme, domnule Verdier, întrerupse vânătorul, care părea că-și revenise. Pentru moment ceea ce este mai important este să readucem corpul acestui nenorocit, în lagăr. Îi vom face o înmormântare mai decentă. Mi-e teamă însă că nu-i singurul care a căzut victimă glumelor acestui, demon. Să revenim, cât mai repede și să facem apelul oamenilor noștri.

Fără să mai aștepte, englezul făcu un semn colosului și Angosso ridică pe umerii săi cadavrul victimei.

— Să pornim repede toată lumea înapoi, comandă el.

Maxim îi urmă. Alături de el, băiatul se strângea îngrozit, aruncând priviri neîncrezătoare și speriate, așteptându-se să întâlnească la fiecare secundă unul din redutabilii asasini.

Cei trei bărbați și băiatul își făceau drum prin mijlocul ierburilor înalte. Gata pentru orice eventualitate, francezul ținea degetul pe trăgaci.

Negrii nici nu se mișcaseră când tristul cortegiu se apropiase de ei. Se strânseră și mai mult unul în celălalt. Îngroziți și atenți la orice zgomot. La vederea lui Cabano, groaza lor deveni nemărginită.

— Haide, liniștiți-vă.

Sclavii ascultară ordinul căci știau ca nu se poate glumi cu Preston, când era vorba de disciplină și nu voiau să riște câteva lovituri de bici. Totuși spaima deveni și mai mare când îl auziră pe Angosso, care, cu vocea, tremurătoare spunea:

— A fost un leopard.

Cadavrul fusese depus lângă foc. Două zeci de capete se aplecară pentru a-l contempla. Un fior trecu, prin tot grupul. Cu

ochii mari deschiși, obraji nefericitului Cabano denota o teroare de nedescris. În jurul gâtului, se distingeau chiar ghearele care-i sfâșiaseră carnea. Negrul se luptase disperat, mâinile-i crispate păreau că vor să îndepărteze un adversar.

Întrebările negrilor se încrucișau. Însă vocea aspră a lui Preston îi întrerupse.

— Aliniați-vă! Vom face apelul.

Indigenii ascultară ordinul și ordonând băiatului să ridice ceva mai sus torța ca să poată citi, vânătorul puse mâna pe un carnet mototolit pe care-l scosese dintr-un buzunar și în care se aflau înscrise toate numele negrilor din escortă.

— Balango, Baruni, Cazonga, Mahiri...

La pronunțarea fiecărui nume, negrul strigat înainta cu un pas. imobil, ținând carabina sub braț, francezul asista la această operație. Observă astfel pe primii șaisprezece strigați răspunzând la apelul lui Preston. Sprâncenele i se încruntară când, la strigarea celui de al șaptesprezecelea, un anume Omar, acesta nu răspunse. De trei ori englezul repetă numele. Liniște. Ceilalți indigeni se priveau nedumeriți. Întrebându-se ce semnificație putea avea absența, în zăpăceala care domnise nu se gândiseră să controleze dacă sunt în număr.

Preston făcu un gest mâniat, apoi cu vocea sacadată continuă, apelul sclavilor. Unul după altul, negrii răspunseră la apel.

— Sunt patruzeci și unu în loc de patruzeci și trei, declară el întorcându-se spre Maxim. Gabono, știm pentru ce n-a răspuns la apel. În ceea ce-l privește pe Omar nu trebuie să fim prea inteligenți ca să ne dăm seama de soarta pe care a avut-o.

Francezul ridică din umeri evaziv, apoi adresându-se indigenilor care rupseseră rândul:

— Care dintre voi își reamintește să-l fi văzut cel din urma pe Omar?

Spaima care-i strangulase era atât de mare încât nu putură să dea nici cea mai mică relație. Dispărutul petrecuse noaptea întins în apropierea focului. Cuvertura lui rămase chiar acolo, După ce fusese însă dată alarma nimeni nu-și reamintea să-l fi văzut.

Neștiind ce să mai gândească, Maxim arunca o privire îngândurată vânătorului, care nu făcuse nici o mișcare de la terminarea apelului.

— Cel puțin sa nu se fi întâmplat cu acesta același lucru ca și cu Gabono, îndrăzni el.

— Același lucru gândesc și eu, domnule Verdier. Fără discuție

că treime să fie o vrăjitorie în toate acestea. De data aceasta, mărturisesc fără rușine că un fior destul de neplăcut îmi trece prin corp. Oricât de oțelită mi-ar fi inima, sunt momente când începi să simți ce înseamnă frica.

Englezul pronunțase această ultimă frază cu vocea joasă, ca să nu poată fi auzit de negrii care înconjurau cadavrul camaradului lor. Cu un gest mașinal baga din nou carnetelul în buzunar. Maxim căuta să îndepărteze impresia neplăcută pe care i-o provocaseră cuvintele interioarei torului său.

— Poate că este vorba de niște ticăloși ce au încercat să ne înspăimânte. Altfel ce poate să însemne oribila rană pe care am observat-o la gâtul lui Gabono și pentru ce, zărind-o, ai făcut încă odată aluzie la leopard?

Vânătorul ezita un moment înainte de a răspunde la întrebarea ce-i fusese pusă.

— Există anumite subiecte asupra cărora nu-mi place să discut, d-le Verdier, declară el în cele din urmă. Urletele care au precedat moartea negrului și care nu aveau nimic omenesc îmi dau mult de gândit. Îmi amintesc de diferitele povestiri ce mi s-au făcut în cursul expedițiilor mele de-a lungul și de-a latul Coastei de Fildeș. Timp îndelungat m-am îndoit de existența acestei faimoase societăți secrete de oameni-leopardzi, care veneau în timpul nopții să stranguleze și să sugă sângele victimelor lor și credeam că este vorba de simple superstiții. Evenimentele care s-au desfășurat, mă fac să cred că aceste vrăji nu sunt cu totul închipuite.

— Ce te face însă să crezi că ne găsim în prezența acestei secte a Leopardului? Pană în prezent n-am întâlnit în drumul nostru, nici un indiciu care ar putea să ne facă să credem că ne-am atras dușmănia membrilor ei.

— Există indicii care nu înșelă. În primul rând urletele teribile, apoi aceste semne ca caracteristice.

— Ai mai descoperit un cadavru purtând un semn asemănător?

— Până în prezent, mulțumesc lui Dumnezeu, că n-am avut de-a face cu oamenii-leopardzi. De când însă colind, aceste regiuni pierdute, am avut timp suficient să mă documentez asupra lor. După câte am auzit, acești demoni se înconjoară de mister și terorizează pe indigeni care le acordă o putere supranaturală.

— Ne vom pune în urmărire a asasinilor. Poate că-i vom regăsi pe Omar în viață și sănătos.

Preston încercă să-l convingă că nu este deloc nimerit să procedeze astfel:

— Gândește-te, un moment, d-le Verdier. Este încă noapte, atentatul desigur că s-a produs înainte cu o jumătate oră cel puțin. În aceste condiții desigur că vinovații, care trebuie să cunoască perfect împrejurimile, desigur că au avut timp suficient să se îndepărteze. După răsăritul soarelui, am putea încerca o urmărire. La ce ne-ar putea însă folosi? Cel mult să ne întârzie în realizarea proiectelor noastre. Gândește-te că pădurea imensă este aproape și ea constituie un refugiu ideal pentru acei care ar vrea să scape de urmărire. În fine, consider ca o imprudență extremă să împărțim grupul nostru în mai multe echipe. Treime să veghem ca să nu se producă dezertări printre oamenii noștri. În două ore se va face ziua și vom putea să ne reluăm, drumul spre Sud.

— Nu lăsăm câțiva negri de pază la comoara descoperită?

— Ar însemna să-i expunem pe acești nenorociți la o moarte sigură. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că agresiunea din această noapte trebuie să aibă o legătura cu proiectele noastre de exploatare a zăcămintului aurifer.

— Mă întreb ce ar putea deranja Eldorado-ul nostru pe acești faimoși oameni-leopardi ?

— Cine știe? Poate că ți-ai atras dușmănia lor, din cauză ca te-ai instalat pe un teritoriu pe care-l considerau ca proprietatea lor?

Maxim nu mai insistă.

— Să se sape o groapă și nenorocitul să fie înmormântat, comandă el.

Indigenii se grăbiră să execute ordinele stăpânului lor.

În zadar încercă francezul să-și reia somnul. Sinistrele episoade care se desfășuraseră în vreme atât de scurtă, îi pluteau în fața ochilor. Cuvintele neliniștitoare ale lui Preston îi rămăseseră gravate în memorie.

În cele din urmă întunericul începu să se împrăstie și primele raze ale aurorei străluciră la orizont. Englezul, care se întinsese alături de tovarășul său, fu primul în picioare. Maxim îi urmă. Ziua începuse să pătrundă și cu toate că soarele încă nu apăruse, o temperatură grea și apăsătoare domnea.

— Urâtă vreme, mormăi vânătorul. Cel puțin să nu plouă. Ne apropiăm de anotimpul ploios.

Francezul nu răspunse și examina cerul cu insistență. Nori mici, zburau la mare înălțime. O toropeală grea se așternuse. Nu

se mai auzea nici un zgomot, animalele căutând refugiu în inima pădurii.

Sub conducerea lui Balango și a lui Angosso, negrii se mișcau leneș. Cei doi coloși trebuiau să înjure mereu pe cei mai indolenți și de multe ori întrebunțau chiar biciul. Auzind că se fac pregătiri de plecare, negrii deveniră mai activi ca oricând. Erau grăbiți să părăsească aceste locuri blestemate, unde unul de al lor avusese o soartă atât de teribilă. Ochii lor rătăceau de la mica movila de pământ sub care zăcea Gabono, spre pădurea nemărginită, unde dispăruse Omar și pe care numai sperau să-l revadă.

Împachetând uneltele și proviziile, Tanga examina cerul care se acoperea din ce în ce. Căuta să descopere puncte negre, zburând. Ar fi însemnat că corbii au reperat locul unde se găsește cadavrul lui Omar. Oricât cerceta oceanul de verdeață care înconjură izvorul mlăștinii, nu se zăreau nicăieri, pasările morții.

În picioare pe pragul cabanei, Maxim contempla în tăcere mișcările negrilor când o exclamație a lui Preston îl făcu să se reîntoarcă. La prima vedere remarcă agitația tovarășului său.

— Imposibil, murmură el controlând cabana în lung și în lat. Ceva fenomenal!

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul om neștiind ce să gândească despre atitudinea ciudată, a vânătorului.

Englezul se îndreptă brusc și cu vocea surdă zise:

— Am impresia că înnebunesc. Hărțile și busola au dispărut.

Dacă fulgerul ar fi căzut la picioarele lui Maxim, nu ar fi rămas atât de surprins pe cât rămăsese la auzul acestei vești. Se îndreptă spre servieta în care închisese prețioasele planuri și instrumente, indispensabile traversării acestor drumuri necunoscute.

— Goală! Este goală, reluă Preston care nu încerca, să-și ascundă profunda lui dezorientare. Îmi vine să cred cu totul este împotriva noastră și că Providența însăși ne-a abandonat.

— Totuși, obiectă Maxim, nu văd cine ar avea interes să ne fure hărțile și busola.

— Mă gândesc că asasinul sau asasinii lui Gabono nu sunt străini de acest furt.

— Cum ar fi putut să pătrundă în cabana noastră?

— Gum? Nu ne-am îndepărtat noi timp de o jumătate de oră? În timp ce noi căutam corpul lui Gabono, hoțul s-a furișat în cabană.

— În aceste condiții, negrii care erau adunați în jurul focului

trebuiau să-l zărească. Să mergem să-i întrebăm.

— Mă îndoiesc că această anchetă va da vreun rezultat. Dacă negrii ar fi zărit vreun individ suspect învârtindu-se împrejurul cantonamentului, ne-ar fi anunțat imediat ce ne-am întors, în plus, dacă-ți aduci aminte, erau grozav de înspăimântați și stăteau lipiți unul de altul.

— Ce importantă are. Vreau să fiu lămurit. Fură îndoială că vom obține oarecare informații și vom reuși să rezolvăm această enigmă înfricoșătoare.

Gestul evaziv cu care Preston răspunse, indică lui Maxim că el n-avea nici o încredere în rezultatul anchetei. Chemând pe șeful sclavilor îi ordonă să adune în câmp pe toți indigenii.

Totul se petrecuse așa după cum prevăzuse vânătorul. Întrebați pe rând, negrii nu putură da nici cea mai mică lămurire. Întunericul era atât de profund încât nu putură să vadă nimic. Unii erau de părere că este vorba de o noua acțiune a spiritelor rele supărate de prezența albilor.

— Vezi dar, cu nu putea scoate nimic de la acești imbecili. Ne pierdem timpul. Hoțul și-a îndeplinit misiunea în timp ce noi reveneam cu cadavrul negrului.

— Regret numai că n-am constatat atunci...

— Nu regreta nimic. N-am fi înaintat cu nici un pas, căci ar fi fost imposibil să-l regăsim pe vinovat, în plină noapte. Acum e mai bine să ne ocupăm de plecarea noastră.

— Cum vom putea să ne orientăm fără busolă și fără hărți. În aceste locuri depărtate?

— Suntem departe de locurile unde se găsesc semeni de ai noștri și triburile înconjurătoare sunt foarte puțin prietenoase față de albi. Drama care s-a petrecut astă noapte trebuie să ne dea de gândit.

Preston întrerupse pe interlocutorul său punându-i mâna pe umăr,

— La ce bun să-ți faci griji, d-le Verdier? Nu mă găsesc eu aici? Știi foarte bine că sunt un om trecut prin multe și că pericolul nu mă înspăimântă. Dacă oamenii-leoparzi, oricât de redutabili ar fi vor să se opună, planurilor noastre, vă dau cuvântul meu, că vor avea de furcă. Cunosc binișor regiunea. În lipsa busolei, ne vom orienta după poziția soarelui și astrelor.

Cuvintele fuseseră pronunțate cu o asemenea energie, încât tânărul francez își reveni. Образul i se destinse.

— Ai dreptate, Preston. Le vom dovedi acestor ticăloși că suntem în stare să le opunem rezistența.

Moralul trupei părea mai bun, când, după terminarea mesei, se dădu ordin de pornire. Sclavii își încurcară greutatea și ca de obicei, Angosso luă comanda postându-se în frunte, foarte mândru de funcțiile ce îndeplinea.

După colos venea Preston în tovărășia francezului care nu se despărțea nici un moment de carabină. După acesta urmați negrii, unul în spatele celuilalt. Înarmat cu un bici lung pentru a stimula pe cei întârziați, Balango închidea cortegiul.

Temperatura rămăsese la fel de apăsătoare, când cei doi albi și escorta lor porniră la drum. Timp de patru ore marșul continuă. Drumetii aveau, de luptat contra naturii care opunea fără încetare noi obstacole. Se obișnuiseră însă să-și croiască drum prin vegetația bogată. Asemănătoare unor reptile, lianele atârinate de palmieri se agățau de hainele lor zgâriindu-i. În ciuda tuturor greutăților reușiră să-și croiască drum. Adesea Angosso și tovarășii săi se aventurau în mijlocul unui furnicar de insecte. De multe ori trebuiau să zdrobească cu o lovitură de ciomag reptile gigantice a caru-i mușcătură, nu iartă. Șerpi lungi de aproape zece metri, se mișcau lent ca niște liane vii, cu lovituri de săgeata, negrii uciseră trei asemenea lucioase bestii. Sudoarea curgea de-a lungul corpurilor lor bronzate. Ridicând ochii priveau cu îngrijorare cerul, care se zarea, câteodată printre ramurile palmierilor, neagitare de nici o suflare.

Maxim avea impresia că umblu pe lângă un cuptor. Hainele i se lipiseră de corp și își ștergea fără încetare obrazul înfierbântat. Greutatea atmosferei și norii care se adunau, lăsau, să se întrevadă ca furtuna se apropie, Dintr-un moment într-altul trebuia să izbucnească cu toată violența.

Prin împrejurimi, animalele simțiseră și ele apropierea furtunii: bivoli, antilope și păsări de tot felul alergau înnebunit; maimuțe negre și roșcate, cimpanzei, de toate mărimile se ascundeau sub frunzișul bogat al arborilor înalți, strângându-se unul în altul. Singure muștele cu acul ascuțit bâzâiau zgomotos și înțepau groaznic corpurile sclavilor care înaintau tăcuți, îmboldiți de vocea aspră a lui Balango, care făcea să șuiere mereu inseparabilul său bici.

CAP. IV

O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

În cele din urmă furtuna izbucni. Tunete îngrozitoare rupseră tăcerea neliniștitoare. Terorizați, negrii se opriră tremurând și ducând mâinile la fetișurile ce purtau pentru a se proteja contra spiritelor rele. Strigătele, înjurăturile și amenințările lui Balango rămaseră fără efect. Depunând greutatea ce le purtau la pământ, hamalii, orbiți de fulgerele care brăzdau văzduhul la intervale scurte. Își ascundeau fețele în mâini, insensibili la loviturile de bici cu care îi gratifica Balango.

Francezul interveni, ordonând încetarea marșului. Ploaia cădea în torente, transformând totul într-o mocirlă imensă în care drumul devenea imposibil. Fiecare își căută un refugiu în întâmplare, lipindu-se de arbori reușiseră să evite, la început, umezeala. Încetul eu încetul însă apa se infiltrasă în frunzișul des în care păsările și maimuțele își căutaseră refugiu. Cascade veritabile se abătuseră asupra, albilor și a sclavilor lor.

Timp de un sfert de oră, spre marea spaimă a indigenilor, furtuna continuă cu furie. Lovit de trăsnet, un magnific palmier, se rostogoli la pământ la câțiva pași de Angosso care strângea-nervos lancea pe care o consideră ca un veritabil fetiș, la stânga sa unul dintre sclavi tremura ca varga, închizând ochii ca să nu vadă fulgerele ce se succedau.

În cele din urmă zgomotele deveniră din ce în ce mai puțin violente, ploaia continuând să cadă însă cu mai puțină intensitate, stingherind totuși mersul caravanei. Apa era însă considerată acum ca unul dintre cei mai buni prieteni și întinzându-se la pământ, negrii se lăsau biciuiți de ploaia care le răcorea corpurile înfierbântate, ținând gură larg deschisă și resimțind o delicioasă senzație de bunăstare. Balango se bălăcea și el în mijlocul noroiului, trecându-și mâinile umede de ploaie peste obraz.

Sprijiniți unul lângă altul de trunchiul unui copac, Maxim și Preston asistau la manifestațiile zgomotoase și vesele ale oamenilor lor. Uitând complect de teribili oameni-leopardi, a căror existență îi neliniștise atât de mult de dimineață, oamenii se dădeau plăcerilor pe care răcoreala ploii ce cădea le-o aduse.

O briză ușoară se ridică, gonind norii negri care se adunaseră

deasupra câmpiei. Furtuna se îndepărtase și ploaia încetă și ea, nemaiauzindu-se decât căderea picăturilor de apă de pe frunze.

Deodată câmpia se deșteptă din tăcerea care domnise aproape o oră. Maimuțele începură să sară dintr-un copac într-altul scotând urlete de bucurie. Animalele înviorate începură și ele să-și revie și să alerge în toate direcțiile. O raza de soare se strecură prin frunzișul bogat făcând, să scânteieze picăturile care rămăseseră pe frunze. Decorul părea că fusese transformat de o baghetă magică. Un mistreț trecu grăbit spre un grup de pomi învecinați. Preston duse carabina la umăr, era însă prea târziu. Animalul reușise să se refugieze.

— Păcat, mormăi englezul dezamăgit. Am fi avut un dejun bogat.

— Consolează-te, camarade, nu suntem de plâns. O să recurgem încă odată la bananierii care ne-nconjoară. De altfel pământul este prea umed și ar fi imposibil de aprins un foc. Așteptând ca acțiunea binefăcătoare a razelor solare să-și producă efectul, trebuie să continuăm a ne hrăni cu fructe și conserve.

— Ai dreptate, d-le Verdier. Locul unde ne-am oprit îmi pare destul de bine ales.

Balango se apropia pentru a întreba dacă se reia marșul.

— Rămânem aici încă o oră, zise Maxim.

Această decizie a șefului fu primită cu bucurie de indigeni care doreau să se odihnească, după drumul destul de lung parcurs în cursul dimineții.

Terenul înconjurător părea a fi fost transformat într-o imensă mlaștina. Apele se evaporau lent sub influența soarelui. Orăcăitul broaștelor care încetase în timpul furtunii reîncepu cu intensitate.

— De aici înainte orchestra asta ne va urmări mereu, glumi francezul adresându-se lui Preston care se ocupa cu curățatul carabinei sale.

— Mai plăcut este acest concert cu care ne-am obișnuit de multă vreme, decât urletele care ne-au trezit în cursul nopții.

Farmecul fusese rupt. După un timp îndelungat, Maxim se gândi iarăși la tragica lui aventură. Fără să răspundă se întoarse, blestemând în forul lui interior pe vânător, pentru că-l readusese la tulburătoarea realitate.

Angosso împreună cu alți doisprezece negri, depuseră la picioarele albilor câteva ramuri încurcate cu banane pe care le culeseră în împrejurimi. Se așezară la pământ și începură să

mănânce în liniște. Preston avea mereu o înfățișare foarte îngrijorată.

— De ce ești atât de trist, camarade? rupse Maxim tăcerea. Ai uitat de descoperirea zăcămintului aurifer?

Fizionomia vânătorului se umbri și mai mult.

— Nu pot uita semnul leopardului, răspunse el clătinând din cap.

— Asta este, Preston. Te rog să mă crezi că te-am considerat mult mai viteaz.

Cel interpelat ramase timp scurt fura să răspundă un cuvânt. Un surâs slab îi trecu pe față.

— Dumnezeu îmi este martor că nu mi-e teamă de moarte. Am înfruntat-o adesea, însă o amenințare teribilă plutește deasupra capetelor noastre. om reuși oare sa scăpăm de dușmani noștri, cu atât mai redutabili cu cât sunt invizibili?... Cine știe? Poate că chiar acum ne pregătesc o surpriză neplăcută.

Felul de gândire pesimist al tui Preston, surprinse profund pe Maxim. Niciodată de la plecarea lor din Bingerville vânătorul nu manifestase asemenea stare. Părea foarte neliniștit. Semnele înfiorătoare pe care le descoperise pe corpul negrului, îl impresionaseră profund. Tânărul om ar fi vrut să răspundă, se opri însă și spuse:

— Ai auzit? Mi se pare că undeva, cam departe, a răsunat un strigăt de trompetă.

Angosso și ceilalți hamali se opriră imobilizați, neliniștiți. Francezul nu fusese jucăria unei halucinații, într-adevăr în depărtare se auzea o notă lungă care răsuna de mai multe ori.

— Cineva a sunat din trâmbița, confirmă și Preston ale cărui pupile se aprinseră subit.

— Poate ea ne apropiam de un sat, remarcă Maxim.

Vânătorul făcu un semn negativ.

— Dacă ne-am fi apropiat de un sat, n-am fi auzit sunete de trâmbița ci tam-tamuri.

— Atunci cine crezi ca își semnalează prezența în această regiune sălbatică?

— Nu sunt mai bine informat că d-ta asupra acestui punct. Fără îndoială e vorba de o caravană care s-a rătăcit. Trebuie să fie la o distanță de o milă, la stânga noastră.

— Să încercăm să-i întâlnim și să le semnalizăm prezența noastră. După dispariția, hărților și a busolei, suntem oarecum în situația unor naufragiați, pierduți în mijlocul unui ocean.

— D-le Verdier, trebuie mereu să-ți repet că se impune să fim

cât mai prudenți. Regiunea nu este prea sigură și putem foarte ușor cădea peste un grup animat de intenții rele. Nu uita aventura neplăcută din cursul nopții trecute.

Această nouă invitație la prudență, îl hotărî pe francez să păstreze rezervă. Zgomotele trâmbiței se auzeau mereu, la intervale neregulate, însă din ce în ce mai apropiate de locul unde se opriše caravana.

În cele din urmă. Maxim nu mai putu răbda.

— Orice s-ar întâmpla trebuie să semnalez prezența noastră. Doresc să cunosc cât mai repede identitatea acestor misterioși călători.

Ascultând de dorința patronului vânătorul trase un foc de arma. Detunătură traversa pădurea și ecoul îi răspunse. Negrii se opriră, privind uimiți pe cei doi albi. Unii dintre ei atingeau fetișurile spre a se apăra de spiritele negre.

Răspunsul la focul de armă nu se lăsa mult așteptat. De câteva ori, sunetul grav al trâmbiței răspunse de la o distanță ceva mai apropiată. Corul broaștelor tăcuse și nu se mai auzea altceva, decât căderea picăturilor de apă la scurte intervale.

Timp de cinci minute francezul și tovarășii săi ascultară în liniște, cu urechea atenta la cea mai mică mișcare. Angosso se întinsese cât era de lung la pământ și cu urechea lipită de sol. căuta să surprindă o mișcare după care ar fi putut să-și dea seama dacă necunoscuții se apropie. În cele din urmă obrazul colosului se luminează. Cu corpul și mâinile complet acoperite de noroi, negrul se ridică și adresându-se lui Maxim, spuse:

— Este *tubib*, caravană numeroasă.

— Vin spre noi?

Hamalul dădu din cap afirmativ.

— Vin. Auzit sigur chemarea noastră.

— Poate că ar fi nimerit să mergem în întâmpinarea lor, zise tânărul după câteva

— Crezi? Nu știm încă dacă avem de-a face cu prieteni sau dușmani. Suntem destul de bine plasați aici ca să putem, în caz de nevoie, să respingem orice atac. Ai răbdare, în curând vom fi lămuriți.

Abia terminase englezul fraza când Angosso se ridică brusc și trase pe Maxim de mânecă.

— Uite *tubib*. Ei vin.

Tânărul privi în direcția indicată de colos.

La circa două sule de metri spre stânga, ierburile înalte erau date la o parte, făcând loc unui șir de negrii care avansau în

liniște. Doi dintre ei, înarmați cu lăncii, croiau drum printre măracini. Își întrerupseră deodată lucrul, zăbind căștile albe ale lui Maxim și Preston.

Cei doi europeni, țineau carabina în mână gata să răspundă unui atac neprevăzut. Noii veniți se opriseră și ei ținând lăncile cu degetele crispate gata să le arunce la primul semnal.

Această expectativă nu se prelungi. Indigenii fură cei dintâi care adresară semne amicale celor doi albi.

— Este în regulă, zise Maxim răsuflând ușurat. Cred că nu va trebui să facem, uz de armele noastre,

Preston nu răspunse. Făcu câțiva pași în direcția noilor veniți și ridica brațul drept deasupra capului, în semn de pace.

Tanga și ceilalți negrii care așteptau în jurul albilor, începură la rândul lor să bată din mâini. Se bucurau de întorsătura favorabilă pe care o luaseră, evenimentele. De când auziseră sunetul trâmbiței, trăiau cu teama de un nou atac; acum se simțeau din ce în ce mai liniștiți de atitudinea amicală a noilor veniți.

Cei doi negrii înarmați și ceilalți sclavi care îi urmau se îndreptară spre englezi. Maxim nu părăsise locul pe care-l ocupa, sprijinit de palmierul său. Privea atent spre indigenii care se apropiau, din ce în ce mai numeroși. Vederea acestor indivizi puternici și încercați îi dovedea, că era vorba de o caravană importantă.

Cu fața palidă, noii veniți se apropiară de locul unde Angosso și tovarășii săi se odihneau și după ce depuseră greutatea, se alăturară cu veselie celorlalți negri. Sosirea unui individ care ținea în mână un bici enorm, reaminti negrilor că erau supuși unei anumite discipline. Negrul ținea sub braț, o trâmbiță. Și francezul ghici că acesta fusese cel care dăduse semnalul. Atenția tânărului se întoarse repede de la personalul caravanei spre a se îndrepta spre un grup care apărea acum din vegetația înaltă. Doi bauleși gigantici înaintau ținând pe cap niște prăjini, de care era suspendat un hamac. Un vâl fin întins pe deasupra ciudatei litere care se balansa ușor, lăsa să se vadă o formă care se odihnea.

Acesta era probabil șeful caravanei. Preston se îndrepta spre hamac, francezul se grăbi să-l urmeze pentru a ura bun venit străinului pe care întâmplarea îl aducea pe acelaș drum cu al lui.

Abia se apropiase Maxim de vânător când îl auzi scoțând o exclamație de uimire. Valul care ascundea hamacul se dădu brusc la o parte, descoperind o fața ovală foarte pură, luminată de doi ochi de un verde clar și strălucitor.

— Ei! Drace! Este o femeie!

Tânărul se crezu prada unei iluzii, trebui însă îndată să se plece în fața evidenței. Noua venita se sculă, ușor și ridicând puținel casca cu boruri largi care-i acoperea fruntea, lasă să fluture în aer un șir de bucle aurii. Surâzând, descoperi două șiruri de dinți asemănătoare unor perle și cu o voce dulce li se adresă:

— Bună ziua, sir...

Uimirea, francezului îl împiedică să răspundă imediat.

— Vorbiți englezește? continuă fata.

— Da, desigur... vorbesc englezește, bâlbâi Maxim, vreau să spun...

— Vreți să spuneți că sunteți francez. N-are importanță. Vorbesc destul de bine limba dvs. Este drept că această întâlnire în plină sălbăcie este destul de neprevăzută. Acum o oră nici nu m-aș fi gândit că pot întâlni în drumul meu doi europeni.

— Cu atât mai puțin eu n-aș fi crezut că o tânără femeie să se hazardeze singură, în inima junglei.

O fulgerare ironică luminează ochii verzi ai necunoscutei.

— Îmi dați voie să mă prezint, făcu ea. Sunt Sadie Quaynes, de naționalitate engleză. Călătoresc pentru plăcerea mea și după ce voi fi vizitat aceste regiuni ale Coastei de Fildeș, mă voi îndrepta spre Liberia. Soțul meu a fost administrator în Sierra Leone. A murit de friguri, acum doi ani.

Francezul părea intrigat în cel mai înalt grad de declarația necunoscutei și ar fi vrut să-i pună o întrebare; ea i-o luă însă înainte, curioasă:

— Acum cunoașteți numele meu. Aș vrea să-l cunosc și eu pe al dvs.

Maxim se prezintă, în câteva cuvinte explică misterioasei sale interlocutoare rostul expediției sale.

— Și acest om? Este prietenul sau angajatul dv.? întreba ea încet arătând pe vânător.

— Preston este călăuza și în același timp tovarășul meu de aventuri.

Englezul rămase imobil.

Fața lui nu arata cu nimic surpriza pe care i-o provocase prezența acestei femei. Se înclină ușor și rămase atent. Timp de o clipă Sadie Quaynes îl privi și apoi întinse mâna francezului și englezului.

— Buasso! chemă ea.

Un tânăr negru care aștepta la câțiva pași de hamac veni în

grabă.

— Buasso, ajută-mi să mă ridic, ordonă ea.

Băiatul se pregăti să execute ordinul, când o mână viguroasă îl dădu la o parte.

— Voi ajuta eu doamnei Quaynes, zise Maxim.

Ea îi mulțumi cu un surâs.

— Nu este un neadevăr faptul că francezii simt totdeauna galanți, declară ea sprijinindu-se de mâna ce-i fusese întinsă, și sărind la pământ.

Cu membrele oarecum înțepenite de lunga nemișcare, femeia, făcu o serie de mișcări ritmice spre a se dezmoști.

Maxim o privea cu răsuflarea tăiată. Toată întâmplarea i se părea o poveste. Apariția acestei creaturi de o frumusețe strălucitoare îl turburase de la prima vedere. Ochiul mari ai inimioasei călătoare se întoarseră spre el și vocea ei suavă îl smulse din reflecțiile care-l absorbeau:

— La ce te gândești, domnule Verdier?

Francezul tresări încercând să-și ascundă tulburarea.

— Am avut de făcut, un drum lung, în cursul dimineții, doamnă? Începu el. Oamenii dvs. îmi par foarte obosiți.

— Fără această blestemată furtună, n-am fi fost în atâta întârziere. N-aș avea dreptul însă să mă plâng împotriva elementelor naturii, deoarece dacă nu m-aș fi oprit la oarecare distanță de aici, n-aș fi avut plăcerea de a întâlni un francez în calea mea.

— Și mie nu mi-ați fi procurat această deosebită și nesperată bucurie.

Sadie Quaynes purta un costum bărbătesc de pânză albă, cizme înalte îi strângeau picioarele până la genunchi. În jurul taliei avea înfășurată o cartușieră și un toc de revolver.

Angosso și servitorii francezului, așezați la oarecare distanță, priveau, cu uimire pe această femeie alba apărută în coala lor. Cu gura căscată, nu o pierdeau din ochi.

Sadie Quaynes remarcase emoția pe care venirea ei o provocase în personalul caravanei. Fără să lase să se întrevadă nimic, făcu câțiva pași, aruncă o privire împrejur și remarcând numeroasele lacuri ce se făcuseră în urma ei, declara:

— Locul nu mi se pare deloc potrivit pentru campament.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, suntem gata să ne punem din nou în mișcare. Desigur că vom descoperi un loc mai propice pentru odihnă. Ne-am oprit aici un moment spre a mai răsufla, nu avem însă intenția de a ne instala aici.

Tânăra femeie întinse brațul spre dreapta.

— Călăuza mea mi-a declarat astăzi dimineața că la o mică distanță de aici există un luminiș. Ne îndreptam tocmai într-acolo, când am auzit zgomotul armelor dvs. Am dat ordin oamenilor mei să se îndrepte în toată graba aici. Credeam că e vorba de un călător aflat într-o situație disperată. Sunt fericită să constat că m-am înșelat.

În timp ce femeia vorbea, francezul continua să o contemple. Era atât de absorbit s-o privească, încât nu remarcase că fața lui Preston i se luminase de un surâs. Vânătorul care se opri la o oarecare distanță de cei doi tineri, remarcase impresia profundă pe care străina o făcuse asupra tovarășului său de aventuri.

— Preston a fost acela care a tras, explică Maxim. Făcând aceasta, a vrut să răspundă zgomotului trâmbiței.

— Kalembi, șeful caravanei mele, a sunat din trâmbiță pentru a chema trei din negrii mei care se îndepărtaseră pentru a strânge provizii. Mi-era teama să nu se rătăcească din cauza furtunii. Acești copii gigantici au teamă grozavă de tunet.

— N-o să mai întârziem multă vreme aici, zise francezul. Cele două caravane ale noastre se vor îndrepta împreună spre luminișul de care vorbeai.

— N-aș vrea însă să vă schimb drumul, obiectă Sadie Quaynes. Furtuna, de sigur că v-a întârziat și pe dvs.

— Ce importantă are? De multă vreme rătăcesc prin munți și văi. Niciodată am avut plăcerea unei întâlniri atât de agreabile...

— Te rog, domnule Verdier. Nu ne aflăm aici într-un salon. Să ne lipsim de complimentele uzuale.

— Nu sunt simple formule de politețe, protestă tânărul francez. N-am făcut altceva decât să vă dezvălui gândurile mele.

Sadie Quaynes surâse flatată, apoi cu un gest puse capăt convorbirii.

— Am impresia că ghidul d-tale și-a pierdut răbdarea, domnule Verdier.

Preston se apropiase și ceru instrucțiuni.

— Vom pleca imediat, răspunse Maxim. Călăuza doamnei Quaynes ne va indica drumul pe care treime să-l luăm, deoarece până la noi ordine vom călători pe acest drum.

Hotărârea nu părea să fie pe placul lui Preston. Însă din tonal lui Maxim, conchise că nici o împotrivire nu putea fi luată în considerație, și se îndrepta spre Angosso și Balanga, dând ordine de plecare.

Negrii se grăbiră, să-și consume ultimele banane și cu gura

plină încă, alergară să-și încarce greutatea. În acest, timp Sadie Quaynes, mereu sprijinită de brațul lui Maxim, se reinstala în hamacul ei.

Se auzi o șuierătură ascuțită, urmată de o notă gravă a trâmbiței. Ascultători, negrii care constituiau cele două caravane, se așezară unii în dosul celorlalți. Șuierăturile biciului lui Balango dominară de două ori zgomotul de voci ce se întretaiau. Trecându-și arma la umăr, francezul îl lăasă pe Preston să meargă singur în avangarda alături de cei trei negrii înarmați și el își continuă drumul alături de cei doi negrii care duceau hamacul.

Mergând înainte spre luminiș, tânărul om arunca din când în când o privire noii sale tovarășe, care, cu ochii închiși, balansată ușor de mersul celor doi sclavi, lăasă să atârne afară, pe deasupra valului care o apăra de înțepăturile muștelor, o mână albă al cărei inelar era împodobit cu un inel de briliante.

CAP. V

IDILA

— Buasso!...

Băiatul care se găsea în mijlocul camarazilor săi, se grăbi să asculte de chemarea stăpânei sale. Sadie aștepta, întinsa pe un pat de campanie, pe care oamenii ei îl construiseră la repezeală. Negrul, îngenunche la picioare englezoaicei și cu multa precauție îi scoase cizmele murdare de noroi.

— Mai repede, Buasso. Și ciorapii...

Negrul, desculț pe tânăra femeie. Piciorul alb al lui Sadie ieși la iveală, făcând o pată pe covetura de culoare închisă. Cu o lovitură băiatul zdrobi o insectă care zbura deasupra formei imaculate.

— M-ai lovit, Buasso.

Negrul își mușcă buzele. Englezoaica era dificila. La fiecare minut, risca noi reproșuri. După ce scoase dinte o mica trusă un briceag cu lama extrem de ascuțită, începu să curețe cizmele stăpânei.

Sadie scoase din buzunar o tabacheră de argint și-și aprinse o țigară. Nemișcată, lăsa privirile să rătăcească spre cerul pe care scânteiau primele stele. În jurul ei, negrii celor două grupe își preparau masa de seară. Până și hamalii care duceau hamacul, începuseră să ridice o colibă în care să-și petreacă noaptea.

Soarele care-și răspândise razele puternice în tot restul zilei, uscaseră complet pământul și acum indigenii se puteau, odihni pe un loc bun. Din culcușul ei, englezoaica îi putea observa pe negrii. Unii dintre ei strânseseră un maldăr de crengi uscate și aprinseseră un foc. Cu mâinile pline de sânge, Balango și doi tovarăși erau ocupați cu jupuirea unui animal care fusese împușcat ceva mai înainte de Preston. Briza ușoară care se ridicase, aducea, spre Sadie un miros foarte dezagreabil și puternic de animal.

Spre a goni mirosul nesuferit, tânăra femeie arunca din când în când, valuri de fum, aprinzând țigară după țigară. Deodată o voce

se auzi, foarte aproape de ea:

— Vă deranjez, doamnă?

— Îmi ești totdeauna bine venit, domnule Verdier, răspunse ea

surâzând.

Un parfum suav de liliac, parfumul preferat al lui Sadie, îi fu adus de vânt. Astfel că tânărul, uită de locul părăsit în care se afla, de incidentele tragice care costaseră viața a doi din oamenii săi, de tulburătorul mister al semnelor leoparzilor, chiar și de minunata descoperire a zăcămintului aurifer, gândul rămânându-i numai la frumoasa femeie pe care o întâlnise în mod atât de ciudat. În drumul lui. De când se găsisse în prezența ei, toate gândurile-i fuseseră acaparate de ea. Ziua, i se păru că trecuse prea repede. De mai multe ori nu-i răspunse lui Preston, care-i adresase diferite întrebări decât prin vagi monosilabe. Vânătorul înțelegând atracția pe care Sadie o exercita asupra tovarășului său, nu insistase.

Preston păstră o strălucire ironică în ochi și se gândi că tânărul francez se va îndrăgosti de frumoasa exploratoare. Maxim înțelese gândul tovarășului său, și nici nu încercase măcar să protesteze. Întâlnirea aceasta în mijlocul junglei, constituia desigur unul din evenimentele cele mai memorabile ale existenței sale. Până aici, nu cunoscuse decât o singură pasiune: aventura. În cursul tinereții sale avuse câteva legături de dragoste efemere, însă nu întâlnise încă femeia capabila să-l rețină și să-l distragă de la orizonturile îndepărtate spre care îl atrăgeau dorurile lui.

Timp de săptămâni și luni întregi, Maxim se afundase în inima, junglei. Femeile pe care le întâlnise în calea lui nu prezentau nici o atracție.

— Ce ai, domnule Verdier, îmi pari complet... cum să spun... Nu în toate apele.

— Dimpotrivă, niciodată nu m-am simțit mai bine, se grăbi să protesteze francezul smulgându-se din muta lui contemplație. Mă-ntreb numai dacă nu visez. Prezența d-tale aici pare atât de inexplicabilă... Mă pregătisem să lupt cu canibali și să descopăr triburi sălbatice în mijlocul pădurilor, însă nu m-aș fi gândit niciodată să întâlnesc în junglă o femeie atât de frumoasă... atât de încântătoare.

— Desigur, d-le Verdier, ești hotărât să menții reputația compatrioților d-tale, francezii nu se pot afla în fața unei femei fără să-i adreseze complimente.

— Te rog nu mă ironiza, d-na Quaynes. Vorbesc foarte serios.

Călătoarea râse voios, descoperind un șir de dinți de o albeață strălucitoare.

— Nu ești primul care-mi adresează complimente. Cu toate

astea cuvintele d-tale au meritul neprevăzutului. Eram departe de a mă gândi că voi întâlni în călea mea, tocmai aici în jungla, un om de lume care n-are altă preocupare decât să facă curte unei femei.

Maxim tăcu și mai arunca o privire furișă spre piciorul alb ca marmura. Remarcând privirea insistentă a ochilor verzi ațintită asupra lui, lăsă capul jos ca un școlar prins asupra faptului. O întrebare puse capăt stingherelii sale

— Dumnezeuule! Ai devenii fetișist?

— Nu fetișist? Ce te face sa crezi acest lucru.

— Foarte simplu. Porți un gri-gri, amuleță negrilor de prin aceste locuri.

Exprimând aceste cuvinte, englezoaica arătă cu degetul un mic săculeț care atârna de centura lui Maxim, și care conținea cele câteva pepite descoperite în zăcământul lor.

Tânărul rămase nehotărât timp de câteva secunde. Nu știa dacă trebuia sau nu să dezvăluie străinei secretul descoperiri lor, însă ochii verzi erau ațintiți asupra lui cu o asemenea expresie de rugămințe și curiozitate, încât lui mai există. Deznodând cu o mână tremurătoare legăturile care închideau comoara lui, întinse săculețul femeii.

Călătoarea deșertă cu precauție sacul, în podul palmei. Scoase o exclamație de surprindere la vederea pepitelor.

— Aur!... Imposibil!

Surpriza ei părea extrem de mare și mișca dintr-o mână în alta fragmentele de cuarț, trecând-le prin fașa ochilor. Focul era însă prea îndepărtat, astfel că nu putea să-și dea seama de valoarea exactă a mineralului.

— Buasso, aprinde lanterna.

Ascultător, negrul se îndepărtă, lăsând-o pe Sadie în tete à tete cu francezul. Toată indiferența, pe care o arătase de la apariția lui Maxim, dispăruse și foarte interesată, răspândi aurul pe genunchii ei, frecând pepitele între ele.

— Povestește-mi te rog aventurile, ceru ea cu o voce suavă. Știam cu prospectări destui de numeroși s-au îndreptat spre regiunile de la Nord, însă am auzit ca cercetările lor au rămas infructuoase. Când te gândești la câte dificultăți te expui pentru a atinge liziera junglei, poți înțelege cauza eșecului căutătorilor de aur. Trebuie să lupti cu clima, cu animalele sălbatice și adesea cu oameni mai sălbatici decât fiarele.

— Providența, m-a favorizat, d-nă Quaynes. Ea mi-a dat ocazia să găsesc acest loc râvnit ele atâția oameni. Când negrii mei au

găsit primul eșantion de mineral, eram departe de a-mi imagina norocul peste care am dat.

— Așa dar nu ești prospector?

— Nu. Am venit aici să vânez elefanți, în realitate sunt un incorigibil amator de aventuri. Hoinăresc prin aceste regiuni pentru plăcerea de a explora locuri neumblata și cu speranța de a aduna puțintel fildeș. Ador pericolul și neprevăzutul.

După ce mai cercetă câteva minute pepitele, englezoaica le înapoia lui Maxim. El le atârnă înapoi de centură, se feri însă să facă și cea mai mică aluzie la dramatica agresiune și la bănuielile în legătură cu oamenii-leopardi. Sadie ascultase cu atenție povestirea evenimentelor petrecute, fără să spună un cuvânt, și bătând din palme cu entuziasm la sfârșit.

— Minunat. Nu puteți nega că ați avut noroc. Câț n-au murit după efortări și suferințe îngrozitoare, fără să fi avut ocazia de a vedea aurul. Ceea ce mă miră însă este că vă îndreptați spre Sud; De ce nu ați rămas la locul concesiunii pentru a continua exploatarea?

— Pentru că încă n-am obținut dreptul de concesiune. Înainte de a continua cercetările noastre:, vreau să fac declarațiile necesare autorităților competente, pentru că pe viitor nici o persoană să nu-mi poată contesta dreptul de proprietate. Sper să ajung cât mai repede la Seguela sau în alt oraș mai mare, pentru a legitima drepturile. Afacerile sunt afaceri. Înainte de toate țin ca ele să fie în regulă.

Sadie șuieră ușor.

— Ce om ordonat. Soția d-tale trebuie să fie mândră că are un soț atât de prevăzător.

— Nn sunt încă însurat, declară francezul. N-am găsit încă femeia care să corespundă dorințelor mele... N-am disperat însă.. Trebuie să existe pe undeva.

— Ai dreptate, nu trebuie să disperi niciodată. În așteptare, bagă bine de seamă să nu pierzi gri-gri-urile într-adevăr norocoase.

— Nu reprezintă ele prea mare importanță pentru mine. Ieri încă erau prilej de meditație; astăzi însă...

Pronunțând aceste cuvinte, Maxim o privea cu insistență pe Sadie. O mărturisire îi ardea pe buze. Timp de câteva minute ramasem fără să-și spună un cuvânt. În prezența acestei femei uita totul, se simțea profund tulburat. Mâna tremurătoare a francezului se apropia de buclele englezoaicei. Ochii verzi îl fixau încontinuu și simțea corpul frumoasei creaturi fremătând. Ea

ramase tăcută și nu făcea nici o mișcare de protest, părând că nu vrea să-i opună nici o rezistentă. Cu o mișcare bruscă o atrase la piept. Buzele lui Maxim erau gata să se lipească de cele ale necunoscutei, care se abandonase consimțind, când tânărul, tresări. O mână i se puse pe umăr.

— Ce este? mormăi el supărat și nerăbdător.

La lumina lanternei zări silueta familiară a lui Preston. Vânătorul stătea în picioare lângă, el și, impasibil, de parcă n-ar fi văzul nimic îi întinse o scrisoare.

CAP. VI

UN MESAJ

Remarcând scrisul destul de fin de pe plicul murdar de noroi, Maxim tresări. Vraja fusese ruptă. Surpriza profundă îl făcu să uite de Sadie, care, fără să arate cea mai mică tulburare, adresă lui Preston o privire întrebătoare.

— Jacques Serbannes? exclama francezul. Ce să însemneze asta?...

Cu mâini febrile desfăcu plicul, în timp ce călăuza îi explica:

— Un mesager care a sosit de la Seguela... Se află într-o stare de epuizare de necrezut. Necunoscând locul exact în care ne aflăm, a rătăcit timp de mai multe zile prin junglă. Fumul focurilor noastre l-a atras aici. Era atât de extenuat încât n-a putut pronunța numele d-tale.

Tânărul nu acorda decât o atenție foarte mica explicațiilor tovarășului său. Aplecat lângă lanternă, căută să descifreze rândurile pe care le avea sub ochi.

— Știri proaste, întrebă după câteva minute Presto.

Maxim dădu negativ din cap.

— Dimpotrivă, excelente. Ți-am vorbit de vechiul meu prieten Jacques Serbannes, care a rămas la Bingerville. El mi-a trimis această scrisoare.. Arde de dorința de a ne întâlni și de a continua cu noi vânărea elefanților. Așteaptă la Seguela un cuvânt din partea mea, spre a-i indica exact locul în care ne găsim, ca să vină.

Englezul nu părea să împărtășească bucuria interlocutorului său.

— Acest domn Serbannes ar fi făcut mai bine să ne întovărășească atunci când am părăsit Bingerville, spuse el morocănos. De aici înainte nu ne mai gândim la vânărea elefanților.

— Nu-l pot lăsa pe Jacques în pană. În ziua plecării noastre era suferind, altfel ne-ar fi întovărășit cu siguranță. Ne cunoaștem încă din liceu. Serbannes este un vechii aventurier. Câte călătorii n-am făcut noi împreună în Noua Guinee, în Siria și în Angola!...

Maxim se plimba în lung și-n lat cu scrisoarea în mâini. La doi pași de patul de campanie pe care se odihnea Sadie, vânătorul aștepta.

— Ce-ai hotărât, d-le Verdier? Întrebă el în cele din urmă.

Francezul se opri, parcursese încă odată scrisoarea prietenului său și răspunse

— Când aducătorul scrisorii se va întrema, îl vom trimite înapoi la stăpânul său. Ori îl vom întâlni pe Serbannes la Seguela, unde mergem să facem cerere de concesiune, sau el ne va regăsi într-un loc pe care îl vom indica.

— Prima soluție mi se pare cea mai bună, remarcă Preston. Dl. Serbannes să ne aștepte răbdător la Seguela.

— S-ar spune că scrisoarea prietenului, meu te indispuce, Preston?

— Este drept, d-le Verdier. Acum ne găsim într-o situație cu totul deosebită. Exploatarea zăcămintului n-are nimic comun cu vânatul elefanților.

— Îl cunosc destul de bine pe Serbannes, ca să știu că va fi încântat să ne dea un concurs prețios.

Englezul ar mai fi vrut să vorbească însă Maxim îl opri cu un gest scurt.

— Unde este mesagerul lui Serbannes?

— S-a întins lângă foc, a băut puțin alcool, însă este într-o stare de nedescris.

— Condu-mă la el.

Preston nu insistă și pleca spre campament urmat de francez. Timp de un minut, Sadie rămase nehotărâtă. În cele din urmă își îmbracă casca și se hotărî să urmeze pe cei doi tovarăși.

Sosirea mesagerului lui Serbannes provocase o anumită senzație în bivuac. Negrii celor două caravane se înghesuiau în jurul indigenului întins pe o cuvertură, cu corpul plin de sudoare. Pieptul i se agita regulat și, deși nu dormea, ținea ochii închiși și nu putea să vorbească. Maxim trebui să-și facă loc cu coatele pentru a ajunge la noul venit. Se aplecase asupra lui când se simți tras de mânecă. Se ridică enervat și-l zări pe Angosso alături de el.

— Asta Abdalah, făcu negrul arătând pe mesager. Eu prieten la el. Servit împreună la *tubib* Serbannes. Abdalah trimis de *tubib* Serbannes.

În câteva cuvinte, francezul îl puse în curent pe colos de conținutul scrisorii primite. Știa că Angosso fusese timp îndelungat un fidel servitor al lui Serbannes. Și acesta îl recomandase ca pe un om de încredere, la plecarea lor din Bingerville..

Angosso bătu vesel din palme, aflând intențiile lui Serbannes.

— Să vină... eu mulțumit, afirmă el cu entuziasm.

Francezul înțelese ca nu putea scoate nici o informație de la bietul mesager frânt de oboseala. Dădu ordin lui Tanga să-i prepare cina. Se gândea cu plăcere la camaradul său. Serbannes, de cave îl lega o prietenie strânsă. În curând îi reveni în minte și scena petrecuta câteva minute mai înainte între el și Sadie Quaynes. În zadar căuta să alunge aceste gânduri, spunându-și că nu trebuie să se preocupe de altceva decât de aventurile care-l așteptau și că n-ar trebui să se îndrăgostească ca un copil de prima necunoscută întâlnită în cale...

Un negru veni să-l anunțe ca masa este pregătită... Lângă un foc, așezată turcește, Sadie îl aștepta. Alături de ea ședea Preston. Turburarea care-l cuprinse pe Maxim nu-i scăpa englezului.

Timp de cinci minute, cei trei europeni mâncară fără să schimbe un cuvânt. Privirile englezoaicei și ale lui Maxim se încrucișau adesea, apoi își reluau mestecatul fără să-și vorbească. În cele din urmă Preston fu acela care rupse tăcerea.

— Trebuie să luăm o hotărâre, spuse el. Ori continuăm drumul spre Sud și-l vom întâlni pe amicul d-tale la Seguela, ori...

— În acest caz o să fiu nevoită să mă despart de dvs., interveni Sadie Quaynes. Eu îmi urmez drumul spre Nord, în direcția Liberiei. Am să încerc să ating un punct din pădurea virgină.

— Nu înțeleg de ce te ambiționezi să colinzi aceste regiuni neumblate? Întrebă Maxim. Vei avea de înfruntat pericole în fata cărora cei mai energici bărbați au dat adesea înapoi. Este prima oară când o europeană calcă prin aceste locuri.

Un surâs ironic flutură pe buzele englezoaicei.

— Ai spus-o d-ta însuși, domnule Verdier, că numai dorul de aventură te-a atras prin aceste locuri. Și eu doresc să înfrunt pericole în mijlocul unor locuri neumblate de albi. Sunt fericită că am avut ocazia să fac cunoștință unui perfect gentleman. Drumurile noastre s-au încrucișat, acum însă va trebui să ne despărțim.

Maxim reflectă câteva minute. Preston care-l observa cu atenție și pe care nehotărârea tovarășului său părea că-l enervează, interveni:

— De fapt gândindu-mă bine, scrisoarea d-lui Serbannes poate simplifica, lucrurile și ne poate evita un voiaj lung la Seguela. Putem trimite înapoi pe mesager cu o procura și o scrisoare și dl. Serbannes poate lua în numele d-tale concesiunea pentru

terenurile aurifere.

Sugestia vânătorului fu pe placul tânărului om, deoarece îi da posibilitatea să rămână mai departe în tovărășia englezoaicei.

Angosso care se apropiase pe nesimțite de albi, se amestecă în discuție:

— Vine *tubib* Serbannes?

Preston făcu un gest furios.

— Du-te dracului, maimuță blestemată

Angosso nu părea însă prea indispus de atitudinea vânătorului. Întinse mâna către Maxim rugător.

— *Tubib*, trimete pe Angosso să cheme *tubib* Serbannes.

Insistențele negrului nu-i păreau suspecte, întrucât în timpul șederii sale la Bingerville, Serbannes îi vorbise adesea de atașamentul colosului. După ce reflectă, francezul se hotărî să refuze cererea indigenului. Angosso era prea prețios pentru caravana ca să se despartă de el. Întrucât mesagerul era în imposibilitate de a pleca, îl va trimete cu mesaj la Seguela pe Samba.

Angosso păru foarte afectat de decizia stăpânului său, știind însă că ordinele nu trebuie discutate se îndepărtă abătut.

Masa continuă, Tanga și Buasso învărtindu-se în jurul europenilor și servindu-le supe și vin de palmier. Se discută diferite chestiuni și în cele din urmă fu reluată chestiunea plecării lui Sadie.

— Ce-ar fi să-mi faci plăcerea de a vizita Eldorado-ul nostru? Întrebă Maxim.

— Cu mare plăcere. Doream chiar să vă rog să-mi dați ocazia de a vedea cu ochii mei minunata voastră descoperire.

— Va trebui în cazul acesta să ne întoarcem la locul de unde am plecat mormăi îmbufnat Preston.

Vânătorul părea foarte indispus de aceste marșuri care schimbau proiectele șefului sau.

— Ne reîntoarcem la zăcământul nostru! Și acolo vom aștepta sosirea lui Serbannes, zise Maxim. Scrisoarea pe care am primit-o simplifica foarte mult lucrurile. Îl voi trimete pe Samba la Seguela chiar acum. Este un curier admirabil, aleargă bine și va parcurge repede distanța. O rog pe d-na Quaynes să-mi dea voie să mă retrag, pentru a redacta scrisoarea către prietenul meu.

— În special, fă-l atent să păstreze cea mai mare discreție, îl sfătui vânătorul. În cazul când va începe să circule zvonul la Seguela, că se găsește aur pe aici, n-o sa te mai poți mișca de lumea ce va începe să mișune.

— Nu-ți fie teamă, Preston. Serbannes este discreția în persoana. Va îndeplini formalitățile de rigoare și ne va face astfel să câștigăm timp prețios. Apoi va veni să ne întâlnească la locul zăcămintului.

— Nn înțeleg însă. Cum îi vei putea indicat acest loc întrucât am pierdut hărțile și busola noastră.

— Asta putea să fie o piedică pentru nou ieri. Acum însă, când am avut norocul de a o întâlni pe d-na Quaynes, paguba nu e prea mare. Sper ca va binevoi să ne împrumute hărțile și vom putea fixa aproximativ locul terenului nostru.

Călătoarea aprobă cu un gest și spunându-le că le va trimite hărțile cu Buasso, ceru și ea permisiunea să se retragă, întrucât se simțea obosită. Maxim o urmări cu privirea până ce dispăru în colibă. Interesul pe care această femeie îl reîmprospătase era atât de profund încât nu surprinse surâsul ironic al lui Preston. În cele din urmă se îndreptă spre cort și dispăru și el.

Briza care răcorise timp de câțva timp atmosfera încetase și frunzele numai erau mișcate nici de cea mai ușoară adiere. Temperatura devenise din nou sufocantă. Concertul monoton al broaștelor se amesteca cu strigătele lugubre ale cimpanzeilor. În jurul focului zburau din nou mii de insecte, musculițe și fluturași de noapte. Negrii jucau zaruri sau glumeau între ei povestindu-și legende fantastice.

Abia se instalase în cort, când Maxim primi hărțile cerute. Francezul studie cu atenție planurile înainte de a redacta scrisoarea către prietenul său. O oră mai târziu ieșea din nou din coliba chemându-l pe Samba. Acesta era un vlăjgan solid, purtând în jurul gâtului inevitabilele amulete, și refuză să se încarce cu provizii deoarece spunea că va găsi în drum fructe din abundență.

— Dl. Preston ți-a zis desigur ce aștept de la tine, i se adresă Maxim. Ai picioare bune, Samba, și contezi printre cei mai buni alergători de pe Coasta Fildeşului.

Pupilele sudanezului străluciră; era sensibil la complimentele ce-i adresase șeful alb. După ce primi toate lămuririle lui Maxim, răspunse:

— Samba aleargă repede. În patru zile Samba ajunge la Seguela și vorbește cu *tubib* Serbannes.

Negrul duse mâna la buze și la piept asigurându-l pe șeful sau de toată fidelitatea și punând mâna pe scrisoare începu să alege, în câteva minute ieșise din raza vizuală a celor doi aventurieri.

— Cu toată greutatea misiunii, n-au lipsit candidați pentru aceasta cursa, zise englezul. În timp ce scriai, Angosso a venit să mă roage încă odată să facă el drumul în locul lui Samba. Insistența lui mi se pare suspectă.

— Ți-am spus deja, Preston, că negrul îl regretă pe Serbannes. El vrea să se afle cât mai repede sub comanda fostului său stăpân.

Aceasta explicație nu păru să-l satisfacă pe vânător, deoarece mormăi ceva neîncrezător și apoi se refugia în cortul lui. Rămas singur, Maxim se plimbă de-a lungul ierburilor înalte. Deși nu făcuse un drum prea obositor, se simțea copleșit de evenimentele zilei. Atmosfera misterioasă care o înconjură pe ciudata exploratoare îl preocupa intens. În zadar căuta să învingă obsesia. Se simțea, incapabil să alunge imaginea femeii cu ochii verzi pe care o atrăsese spre piept în timpul unui scurt moment de uitare.

O maimuță neagră urlă foarte aproape de luminiș, smulgându-l din preocupările sale. Se întoarce la campament. Negrii își întrerupseră discuțiile. Dormeau întinși unul lângă altul, sub protecția a două santinele pe care Preston le așezase la intrarea în luminiș. Francezul trecu cu pași ușori împrejurul focului și-l remarcă pe vânător, învelit într-o cuvertură, cu inevitabila carabină lângă el. Un sforăit puternic îi indica somnul greu în care Preston era adâncit. Continuându-și drumul în liniște, Maxim ajunse lângă cortul aceleia care îl preocupa. Aruncând o privire cercetătoare împrejur și văzând că nu este observat de nimeni, încercă să pătrundă în cort... Deodată o mână viguroasă îi prinse brațul și îl răsuci puternic. Surpriza pe care o resimți îl împiedică la început să facă vreo mișcare. În cele din urmă se smulse din strânsoare. O siluetă viguroasă ieși din cort și se postă amenințătoare în fața lui. Era unul dintre negrii care purtau hamacul englezoaicei. Culcat pe pragul cortului, colosul îl surprinsese în momentul când încerca să se apropie de Sadie. Timp de câteva minute cei doi oameni se măsurară reciproc. Erau gata să se înfrunte, când, tulburând liniștea completă care domnea, un urlet oribil se ridică la una din extremitățile luminișului.

CAP. VII

O NOUĂ VICTIMĂ

De două ori îngrozitorul urlet sparse liniștea nopții. Însământat negrul duse mâna în amuletele sale. Exploratoarea ieși din cort, deșteptată de misterioasele urlete.

— Ce s-a întâmplat? Ai auzit? Întrebă ea pe Maxim.

— Nu știu, bâlbâi tânărul împietrit.

În jurul focului negrii cure se treziră priveau îngroziți în direcția de unde se auzise misteriosul urlet. Toți erau prada unei indescrribile terori. Oamenii francezului recunoscuseră aceleași urlete care au întovărășit sfârșitul tragic al camaradului lor Gabono. Sadie Quaynes ar fi vrut să discute mai departe cu Maxim, când Preston își făcu apariția. Obrazul vânătorului era contractat de spaima. Ținea carabina, gata să tragă și în spatele său o escortă formată din Balango și o duzină de negrii înarmați cu lăncii îl însoțea.

— Repede, d-le Verdier. Angosso a dispărut. O fi fost victima unuia dintre acești demoni. Trebuie să cercetăm.

Francezul nu așteaptă să i se spună a doua oară și cu degetul pe trăgaciul revolverului porni în urma lui Preston. Întregul grup îl urma și chiar Sadie. Pe jumătate îmbrăcată, își luă carabina și se alătură negrilor.

Balango care mergea la dreapta vânătorului. Se echipase cu o torță și de bine de rău lumina drumul. Deodată, în mijlocul ierburilor, la o duzină de pași de francez se ridică o siluetă. Se pregătea să tragă când o voce strigă:

— Nu trage, *tubib*... Eu Tambaore.

Tânărul, recunoscuse imediat pe unul dintre negrii care fusese pus de santinelă. Negrul își făcu cu greu drum și gâfâind bâlbâi o serie de cuvinte din care nu se putea desprinde altceva decât că e însământat de spiritele rele, arătând cu brațul înspre stânga. Înțelegând că nu va putea să obțină de la acesta nici o altă informație, Maxim urmat de întregul grup înainta în direcția indicată. Abia făcuse micul grup câțiva pași, când la o distanță de vreo douăzeci de pași, de luminiș, francezul se împiedica de un corp întins la picioarele unui palmier.

— Blestem! Încă o victimă, exclamă el aplecându-se asupra nenorocitului.

— Trebuie să fie Angosso, spuse Preston.

În timp ce Balango apropiase torța. Englezul, se ridica brusc, gâfâind îngrozit.

Nefericitul negru zăcea cu fața la pământ având o rană între umeri și la baza gâtului aceiași rana oribila ca și Gabono.

— Semnul leopardului!

Fără să răspundă, trecând brațul sub corpul victimei, îl ridica ușor. Fața îi apăru luminată de flacăra tremurătoare a torței.

— Nu este Angosso, exclamă Preston. Este curierul pe care l-am trimis la căderea nopții la Seguela.

Intr-adevăr era Samba. Sudanezul fusese înjunghiat, în mod mișelesc pe la spate în momentul când pătrunsese prin ierburile înalte.

— Foarte ciudat, zise Maxim, cadavrul este rece. S-ar părea că acest nenorocit a fost lovit cu mult înainte de a fi auzit strigătul misterios.

— Priviți bine... strigă Sadie. Nenorocitul ține ceva în mână.

Într-adevăr Samba ținea între degetele crispate niște jupuituri de animal.

— Resturile unei piei de leopard.

Desigur că sudanezul nu murise imediat. S-a bătut, opunând o rezistență înverșunată adversarilor lui. În cursul luptei smulsese această piele cu care desigur că fusese acoperit unul dintre agresori.

Preston și tovarășul său schimbară o privire. Fără să vorbească erau de acord asupra identității vinovatului. Bietul curier fusese asasinat de aceiași mizerabili care-l omorâseră și pe Gabono. Totul lăsa să se întrevadă că aparțineau unei teribile societăți secrete.

Balango și ceilalți negrii, îngroziți de macabra descoperire, tremurau cu privirile holbate spre cadavrul camaradului lor, ale cărui trăsături contractate și înțepenite din cauza morții, exprimau o groază de nedescris.

— Ceea ce mă miră este că sudanezul n-a chemat în ajutor, interveni Maxim. Trebuie să fi fost lovit, foarte puțină vreme după ce ne-a părăsit.

— Mă mir că n-ați auzit, d-le Verdier. Toi: câmpul a fost ridicat de strigătul de moarte al acestui biet diavol. Și eu m-am deșteptat brusc... și doamna...

— Ba am auzit, Preston, strigătul la care faci aluzie. Acesta nu putea fi scos însă de curierul nostru, întrucât acesta era mort încă de la începutul nopții. Corpul este rece. Deci Samba trebuie

să fi murit de cel puțin o ora. Și întrucât strigatele care ne-au deșteptat, au fost scoase de cel mult un sfert de oră înainte, totul lasă să se întrevadă că erau scoase pentru alt scop.

Cuvintele francezului nu sufereau contrazicere. Cercetând corpul sudanezului vânătorul căuta scrisoarea destinată lui Jacques Serbannes.

— Trebuia să ne aș tentăm la asta. Săculețul este gol, mormăi el. Asasinii au furat scrisoarea. Sunt sigur acum că descoperirea zăcămintului aurifer interesează în cel mai înalt grad pe acești gentlemen. Totul este extrem de bizar. Ce să mai vorbim și de neliniștitoare absență a lui Angosso? La început mă temeam ca și acesta să nu fi căzut victimă. Acum sunt însă lămurit. Absența lui este semnificativa.

— Sper că nu vrei să insinuezi că Angosso și-a asasinat camaradul? Nu-l cred capabil ele o asemenea, faptă.

— Ce poți să știi cu acești negrii? Gândește-te un moment, d-le Verdier. Atitudinea colosului era foarte anormală; insistențele lui. Pentru a i se încredința mesajul la Seguela...

— Ți-am explicat de câteva, ori. Angosso ardea de dorința de a-l revedea pe Serbannes. De aici până la acuzarea de asasinat este o cale destul de lungă. Chior prezența acestei piei de leopard, îl apără. Ceea ce cred cu este că bietul Angosso a căzut și el victimă asasinilor.

— Totuși corpul lui n-a fost regăsit.

— Parcă cel al lui Omar a fost regăsit? După toate aparențele, Angosso a dispărut în aceleași condiții. În orice caz vom continua ancheta noastră. În curând vom fi lămuiriți.

Cu ajutorul negrilor, francezul și tovarășul său reluară cercetările, însă nu reușiră să descopere nimic. Timp de o oră cercetării cu atenție împrejurimile. Colosul dispăruse de-a binelea și nici o suflare nu răspunse repetatelor apeluri ale indigenilor. În cele din urmă, constatând, că toate cercetările sunt de prisos, de acord cu Preston. Maxim dădu ordin de întoarcere. Cadavrul sudanezului acoperit cu o cuvertură, fu întins în fața focului.

Aceasta nouă agresiune înspăimântă cumplit pe negrii celor doua caravane. Superstițioși la culme, indigenii începură, să facă rugăciuni contra spiritelor rele și țineau amuletele în mâini tremurătoare.

Sadie reintrase în cort, mult înainte de întoarcerea tovarășilor ei. La vederea lui Maximi, ea îi ieși înainte cu fața palidă și parul în dezordine părând profund impresionată.

— Ați găsit ceva? Întrebă ea.

— Nimic! răspunse tânărul exasperat. De altfel ce puteam face în plina noapte, cu acești negri îndobitociți de spaima și care se așteaptă în orice moment să fie gățuiți de spiritele rele?

— Nu avem nici o putere împotriva blestemaților criminali. Ei sunt stăpâni în aceste paragini, pe care le cunosc infinit mai bine decât noi.

Timp de o secunda cei trei europeni se priveră tăcuți.

— De ce mi-ați ascuns ceva? relua cea dintâi Sadie. Ce înseamnă semnul leopardului la care ați făcut aluzie în momentul descoperirii corpului nenorocitului?

Maxim și vânătorul schimbară o privire încurcată. De la întâlnirea exploratoarei, evitaseră cu îngrijire să vorbească despre enigmaticul atentat, căruia îi căzuseră victime doi dintre sclavii lor. Acum încă nu-i mai puteau ascunde adevărul. Ezitând, Maxim răspunse:

— O să ne iertați pentru discreția pe care am păstrat-o. Înainte de a te întâlni am pierdut doi dintre oamenii noștri în circumstanțe la fel de turburătoare ca cele care au însoțit moartea lui Samba și dispariția lui Angosso. N-am vrut să-ți vorbim imediat, pentru că n-am vrut să te alarmam.

Sadie râse ironic.

— Să mă alarmați? Credeți că mi-e teamă de pericole? În acest caz, nu m-as fi hazardat prin aceste regiuni, neumblate. Povestește-mi totul, poate că vă pot fi de folos. Cunosc foarte bine obiceiurile și superstițiile triburilor care ne înconjoară. Acum îmi aduc bine aminte că am auzit vorbindu-se de mai multe ori despre o societate secretă, în legătură cu semnul leopardului, și pe ai cărei adepți nimeni n-a putut încă să-i surprindă. Bănuiți pe cineva că face parte din aceasta bandă oribilă?

Cei doi bărbați fură uimiți, de siguranța cu care vorbise femeia. Ponte că ea putea să le dea amănunte mai importante, așa că se hotărâră să-i povestească totul. Maxim povesti amănunțit peripețiile prin care trecuseră.

— Aș fi foarte curioasă să examinez ceva mai îndeaproape cadavrul nenorocitului, pentru a vedea cu ochii mei rana curioasă pe care ați găsit-o și pe gâtul celui alt negru.

Maxim păru că ezită din nou. Cererea interlocutoarei sale îl fâstâcise.

— Am impresia că n-am reușit să vă conving, reluă ea. Ascultați ce am să vă mai spun. Am petrecut câteva luni în Camerun, alături de doctorii francezi, care duc o luptă disperată

cu epidemia care devastează Africa Ecuatorială: boala somnului. Dacă ați văzut vreodată pe acești nenorociți atinși de ultimul grad al boalei, atunci nu v-ar mai fi teamă nici chiar dacă ați vedea moartea cu ochii.

Curajoasa atitudine a englezoaicei avu darul să-i hotărască pe cei doi tovarăși. O conduseră spre locul unde se afla depus corpul lui Samba. Fără să ezite exploratoarea ridică cuvertura care ascundea un cadavru, înspăimântați negrii nici nu spălaseră rănilor victimei. Sângele se închegase pe corpul și umerii nenorocitului. Diferite ierburi îi rămăseseră amestecate în parul des și creț.

Sadie Quaynes nu manifestase nici cea mai ușoară scârbă. Îngenunchease examinând cu atenție cadavrul. În special insistă asupra oribilei răni, care nu fusese însă cauza morții sudanezului. Acesta fiind înjunghiat în spate ca și Gabono. Rana părea mai mult un fel de insignă a criminalilor.

— Nu mai încape nici o îndoială, declară ea în cele din urmă. Nenorocitul a fost asasinat de membrii vreunei societăți secrete asemănătoare celeia a «panterei», sau a «șarpelui».

Negrii urmăreau și ei cu atenție mișcările exploratoarei.

— Nu mai are nici un rost să întârziem cu cercetările, conchise ea, acoperind obrazul mortului. Cei mai bine ar fi să ne consfătuim în cort.

Se așezară toți trei la o oarecare distanță, tăcuți. Tot Sadie fu aceea care relua conversația.

— Sunteți amândoi niște aventurieri îndrăzneți, Până-n prezent însă v-ați ocupat mai mult de urmărirea vânatului vostru decât de studiul anumitor evenimente ce sau petrecut în unele regiuni de pe Coasta de Fildeș, pe Coasta de Aur britanică sau în republica Liberiei. Altfel ați fi știut că societățile secrete mișună încă în zilele noastre prin aceste locuri. Noi, englezii și francezii, am adus poate oarecare binefaceri ale civilizației în aceste locuri. Vom reuși însă mai iute să-i scăpăm pe acești nenorociți de flagelul muștelor tze-tze. Decât să-i liberăm de aceste asociații care se constituie adesea în mijlocul pădurilor, sub semnul vrăjilor și spiritelor rele, conduse de șefii interesați care vor să combată știința albilor. Maxim nu încercase să întrerupă expunerea noii lor tovarăse, care părea să fi studiat în mod cu totul deosebit tulburătoarea problema a societăților secrete din Africa Occidentală. Era uluit că o femeie se putea interesa de asemenea chestiuni.

— Acum câțeva vreme, continuă călătoria, autoritățile unei

miei localități învecinate coastei, au fost alarmate de descoperirea unor resturi omenești. O piele de panteră găsită la mică distanță de resturile însângerate ale indigenului, permisera poliției să stabilească că se aflau în fața unei crime comise de adepții unei asociații de canibali, oamenii panteră, care sunt desigur rude apropiate cu leoparzii voștri. S-a vorbit mult despre această afacere în jurnalele de pe Coastă. O anchetă rapidă a permis capturarea vinovaților. Era vorba de un grup pe antropofagi, care pentru aș putea continua nestingheriți îngrozitoarele lor banchete, făceau să se creadă că e vorba de niște fiare care circulă prin junglă. Ascunzându-se sub piei de panteră atacau noaptea pe indigenii izolați. Asasinaseră în acest mod vreo douăzeci de nenorociți când poliția a reușit să pună mâna pe șeful lor. Bineînțeles că mizerabilii au fost condamnați la moarte și executați.

— Am avut cunoștință de existența acestei organizații, întrerupse Preston. Afacerea a făcut mare zgomot. Nu văd însă analogia ce se poate face cu evenimentele care ne preocupă pe noi. Ucigașii lui Gabono și ai lui Samba nu și-au executat victimele pentru a se folosi de carnea lor, deoarece cadavrele au fost lăsate pe loc. De altfel în ultima vreme, nici nu mai există canibali prin aceste locuri.

— Evident că mentalitatea, negrilor sa mai schimbat, răspunse Sadie. Însă cine știe căror rituri ciudate servesc ei prin aceste crime. Nu uitat că există locuri în care piciorul albului nici n-a pătruns încă. Protejați de pădurea impenetrabilă, indigenii își continuă practicile lor criminale.

Maxim nu se putu împiedica să protesteze.

— Exagerezi puțin, doamnă. Eu nu trăiesc de multă vreme pe Coasta de Fildes, însă am numeroși prieteni printre coloniștii sau administratorii de aici. Toți m-au asigurat ca pacea și calmul domnesc și triburile s-au supus peste tot. De altfel, nu văd nici o corelație între asasinarea celor doi oameni ai noștri și cazurile speciale la care ai făcut aluzie. Pielea de leopard găsită în mâna sudanezului. Ne face să credem că avem de-a face cu o bandă de criminali, constituiți într-o societate secretă. În orice caz nu pot fi acuzați de canibalism, deoarece cadavrele au fost lăsate pe loc.

— Foarte bine. Ce faceți însă cu corpurile lui Omar și a lui Angosso? Cine știe ce soartă groaznică îi așteaptă? Enigmaticii agresori i-au atras în inima pădurii pentru ai tortura în voie.

— Evident că ne putem aștepta la orice din partea acestor

demoni, răspunse Maxim. Nu este însă vorba decât de simple ipoteze. Nu avem încă probe formale care să ne dovedească ca cei doi dispăruți au fost sacrificați sau devorați.

— N-avem însă nici probe contrarii, și nici triburile Gauros sau Baules care ne-nconjoară nu sunt prea sigure.

— Până în prezent însă, n-am avut a ne plânge de atitudinea lor. De câte ori n-am oprit într-un sat, am fost primiți cu brațele deschise.

— Indigenii n-aveau nici un interes să vă arate dușmănie. Totuși sub surâsurile lor, nu se știe dacă nu complotau împotriva voastră, remarcă Sadie.

— Nu văd însă rostul agresiunilor acestor negri?

— Ai uitat desigur, d-le Verdier, descoperirea de o valoare incalculabilă pe care ai făcut-o. Coincidența între aceasta descoperire și moartea oamenilor este tulburătoare. Totul lasă să se întrevadă ca zăcămintul aurifer este cauza acestor dezagremente.

— Cu ce poate prejudicia interesele vreunui indigen din aceasta regiune, cercetările noastre? Dacă s-ar fi cunoscut valoarea acestor terenuri, desigur ca mulți coloniști m-ar fi precedat.

— Poate că terenul pe care ai intenția să-l exploatezi este considerat sfânt; de vreun șef de trib localnic. Sau poate chiar că se găsește pe teritoriul acestor faimoși oameni-leopardzi.

— În acest caz de ce indigenii au atacat pe Gabono și pe Samba, oameni din rasa lor, în loc să pornească împotriva noastră?

De data asta interveni și Preston în discuție.

— Toate ipotezele sunt bune. Un fapt este însă cert: sudanezul a fost asasinat de aceiași indivizi care l-au ucis pe Gabono. Semnul pe care-l purta cadavrul o dovedește. Acești blestemați ne urmăresc în cursul deplasărilor noastre. Terorizează pe oamenii din escortă și mi-e teama să nu influențeze în rău asupra mersului caravanei.

— Vom veghea atenți, Preston. Avem destule muniții și în caz de nevoie ne vom apăra cu energie.

Vânătorul clătină din cap neîncrezător:

— Domnule Verdier, ei vor întrebuița mijloace mult mai de temut pentru a-și atinge scopul lor. Nu vor accepta lupta deschisă și ne vor lua prin surprindere. O repet din nou. Disparația colosului îmi inspira cele mai negre gânduri. Am interogat pe oamenii noștri cu privire la acesta, cinci dintre ei mi-

au afirmat că l-au văzut depărtându-se în direcția în care a pornit curierul nostru. Nu trebuie să uităm nici insistențele pe care le-a depus spre a obține misiunea de a pleca la Seguela, în locul lui Samba.

— Angosso nu poate fi vinovat de uciderea lui Samba, care era unul din cei mai buni prieteni ai lui. Și apoi, pielea de leopard găsită lângă cadavru nu putea să aparțină sclavului nostru.

Sadie întrerupse discuția celor doi bărbați.

— Este inutil să continuăm supozițiile noastre. Pentru moment trebuie să abandonăm orice proiect de reîntoarcere la zăcământ până când nu vom fi dezlegat enigma. Eu țineam să merg mai departe spre Nord și să ajung în Liberia, înainte de sfârșitul săptămânii viitoare. Tragicele incidente de astă noapte m-au hotărât să abandonez acest proiect. Vă ofer concursul meu pentru descoperirea, vinovaților și pedepsirea lor. Totul ne face să credem că acești oameni leoparzi vor continua să se învârtască în jurul nostru. În cele din urma va trebui să punem mâna pe ei.

Ea se apropia de francez și îi strânse mâna. Din ce în ce mai surprins, Maxim nu încercă să și-o retragă. Atitudinea și propunerea ce-i fusese adresată îl uluise. Surâsul ei îi împrăstia și ultimele scrupule.

— Oricât aş resimţi plăcerea de a vă avea ca tovarăşă de călătorie, făcu el, nu mă pot împiedica de a te sfătui să renunţi la aceste proiecte. Eu şi Preston suntem bărbaţi aşa că...

— Şi eu nu sunt altceva decât o femeie slabă, al cărei loc nu este aici. Sunt libera, absolut liberă, aşa că nimeni nu va putea să vă reproşeze cu m-aţi expus unui pericol. Ți-am mai spus-o de altfel, de câteva ori, îmi plac pericolele şi dorul de aventură m-a adus aici.

Părul blond al tinerei femei mângâia obrajii lui Maxim. Aspira parfumul care-i reamintea clipele de abandonare pe care Preston le întrerupsese. De la descoperirea cadavrului, englezoaica manifestase față de el o indiferență completă. S-ar fi spus că numai era femeia care câteva clipe mai înainte aștepta tremurătoare sărutul lui. Acum o regăsise. În ochii verzi și frumoși citi o promisiune. Dacă Preston n-ar fi fost de față, ar fi atras-o la piept și și-ar fi lipit buzele de buzele ei. Simțea însă ochii de oțel ai vânătorului fixați ironic asupra lui, așa că se mulțumi să mormăie morocănos:

— Dorințele d-tale sunt ordine, d-na Quaynes. De aici înainte cele două grupuri ale noastre, nu vor mai forma decât unul

singur, bineînțeles atâta timp cât vei dori d-ta.

- Și dv. nu veți înceta de a căuta să-i descoperiți pe criminali.
- Nu ne vom opri înainte de a fi regăsit și pedepsit pe bandiți.
- Mi-o promiți formal?
- Promit! Ceva mai mult, aş putea sa și jur.

Tinerii se priveau tulburați drept în ochi. Deodată, un strigăt ascuțit îi făcu să tresară.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Sadie.

— Nimic grav, o asigura Preston care nu se mișcase nici el în timpul conversației. O fi fost o maimuță neagră care zboară în pădurea învecinată.

Vraja fusese destrămată încă odată.

— Dumnezeu, surâse englezoaica, ce impresionabilă am devenit din cauza acestor povestiri cu oamenii leoparzi, cel moi bun lucru, ar fi să ne odihnim puținel altfel nu vom putea face nici o treabă. Tot nu putem, întreprinde nici un fel de cercetări din cauza întunericii.

Tânăra femeie se ridică. Maxim încercă s-o urmeze până la cortul ei, dar fu reținut de vânător.

— Și cu scrisoarea către Serbannes? O repetați? Unul din negrii noștri ar putea sa pornească mâine spre Seguela.

— Am să-i scriu lui Serbannes că cercetările noastre vor fi terminate și ne vom putea continua, exploatarea în liniște.

Această hotărâre îl satisfăcut pe englez, scoțându-și pipa din buzunar o curăță conștiincios. Maxim se întoarse pentru a o ajunge pe Sadie. Aceasta însă dispăruse în cort. Ezitând câteva clipe, tânărul făcu câțiva pași spre reședința exploratoarei. Însă colosul negru își reluase locul de pe pragul tinerei femei. Întins la pământ ședea imobil și nepăsător.

Blestemând această prezență a cerberului stingheritor, francezul se retrase. Înfășurându-se într-o cuvertură, făcu eforturi să adoarmă. În zadar însă încercă să uite silueta tulburătoare a acestei curajoase femei, plină de capricii și mistere, nu reușea să-l părăsească nici un moment.

CAP. VIII

ÎN URMĂRIREA CRIMINALILOR

Marșul durase toată dimineața. Caravana înaintase spre pădurea apropiată. Preston nu ramase inactiv și Maxim își putu da seama încă odată de valoarea acestui cercetător. Nici nu se împrăștiase complet întunericul nopții, când vânătorul deșteptă pe negrii. Dând semnalul de plecare. Într-o scurtă, ancheta pe care o făcuse, descoperise urme care porneau, de la locul unde fusese găsit cadavrul sudanezului și care se îndreptau spre pădure. A fost lucru ușor pentru Preston, să constate, că urmele erau lăsate de picioarele goale a trei sau patru indigeni, cu fruntea încruntată, constată însă că altă pistă, mai puțin vizibilă, se îndrepta, spre Sud. Făcându-și raportul celorlalți doi albi, se hotărâră să-și îndrepte cercetările spre pădurea virgina.

Așa dar, marșul fusese reluat într-o atmosferă din ce în ce mai înăbușitoare.. Preston se ruga ca acest timp secetos să persiste, deoarece astfel putea să urmărească ușor urmele criminalilor. Graba lor fusese atât de mare, încât, nu luaseră nici cele mai mici măsuri de a acoperi urmele rămase în drumul lor. Făcuseră mai multe popasuri, după cum o dovedeau movilele de cenușă, și se înjosiseră adesea de lăncile lor pentru a-și croi drum prin vegetația deasă, simplificând astfel munca oamenilor din caravană: sub ramurile arborilor gigantici, europeni continuau marșul în tăcere.

Cu corpurile umede de sudoare, negrii își continuau și ei drumul, tăcuți și îngândurați. Maxim deschisese cutia pe care i-o întindea tovarășa lui de drum și înghiți o cantitate de chinină. Cu toată dorința de a întâlni pe misterioșii criminali, abuzase prea mult de puterile sale. Urechile îi vâjâiau și membrele îi erau înțepenite. Alături de el, Sadie părea mult mai vitează și rezistentă.

Preston dădu ordin de oprire. Puțin câte puțin, Maxim uită peripețiile drumului lung. Starea de slăbiciune se împrășteie treptat, treptat și începu din nou să privească cu atenție pe exploratoare care întinsă pe patul de campanie, își aprinsese o țigară. Oarecum obosită de poziția orizontală pe care fusese nevoită s-o păstreze în timpul drumului lung, când fusese purtată în hamacul ei, Sadie se ridică făcând o serie de mișcări spre a-și

dezmoști membrele, în cele din urmă se reașează și suspinând, îl întreabă pe francez:

— Ai putea să-mi spui unde ne vom afla astă seară?

Cel interpelat făcu un gest evaziv. De când părăsise luminișul, nu pusese nici o întrebare lui Preston. Vânătorul care îi declarase cu urmează urmele lăsate de criminali, înaintase în capul grupului și nu informase cu nimic pe șeful sau. De altfel, pe Maxim nu-l mai interesa decât dorința de a se afla alături de englezoaică. Dorea desigur să găsească cât mai repede pe criminalii care asasinaseră pe Gabono și Samba, însă aceasta era o preocupare secundară.

Sadie remarcase interesul pe care Maxim i-l purta, se făcea însă că nu observă nimic. Ochii ei urmăreau distrați decorul. În cele din urmă, francezul fermecat, se apropia și îi strânse mâna. Surâzând ușor ea și-o retrase încet.

— Nu știu cum aș putea să-mi explic atitudinea d-tale, doamna Quaynes. Te joci cu mine? De câte ori mă apropii de d-ta pari altă femeie. Odată îmi face impresia că ai vrea să rămân alături de d-ta și alte ori se pare că îți vine greu să-ți maschezi plictiseala pe care ți-o inspir.

— Ce ți s-a întâmplat?... Ce te face să crezi că eu am o atitudine neclară față de d-ta? În definitiv, nu sunt pentru d-ta altceva decât o străină. Cred că nu mă iei drept o femeie ca acelea din Bingerville care cad în brațele primului venit? Dacă vrei să rămânem buni prieteni, să nu mai vorbim de cele petrecute astă seară aici. Nu sunt pentru d-ta altceva decât o trecătoare care te va părăsi tot atât de repede pe cât te-a întâlnit. Nu sunt una din acele femei care se atașează de cineva.

Maxim o întrerupse și îi prinse brațul cu putere. De data aceasta ea nu făcu nici o mișcare de protest.

— Ar fi trebuit să înțelegi că te iubesc. De când te-om întâlnit, nu mai sunt același om. Toate gândurile mele sunt la d-ta. Am impresia că sunt victima unei vrăji. Mai înainte o singura forță irezistibilă mă domina: dorul de aventura. Riscurile și pericolele mă chemau. Mi se părea că viața nu este altceva decât acțiune în mijlocul, locurilor neumblate. Cum te-am văzut, am avut impresia că d-ta ești aventura în persoană. Mi-ai apărut atât de frumoasă și ochii d-tale aveau o expresie radioasă, încât mi-am zis, că aceasta este femeia pe care va trebui s-o iubesc. D-ta ești persoana pe care o caut de-a lungul existenței mele.

În timp ce tânărul, vorbea cu atâta căldurii, privirea lui Sadie rățăcea distrată de-a lungul peisajului. Fruntea lui Maxim se

întunecă, indiferența pe care femeia o arăta declarației lui îi indispușe. Se simți cu atât mai amărât, când exploratoarea îi răspunse, cu o voce oarecum batjocoritoare:

— Ești prea romantic, d-le Verdier. Te-ai întors cu un secol înapoi. Poate ca mă consideri una din acele femei vamp, femei fatale, așa cum se găsesc numai în romane sau în filmele de cinematograf. Crede-mă însă că n-am nimic din personalitatea unei eroine ai lui Pierre Benoit.

Maxim ar fi vrut să-și reînnoiască declarația, însă Sadie nu-i mai dădu atenție, întorcându-se spre negrii ei și distribuind diferite ordine.

— Mă gândesc la oamenii-pantere, reluă ea. Nu crezi că acești indivizi, din dorința de a-și satisface poftele canibalice, să fi acționat și de această dată?

Maxim se simți agasat de calmul călătoarei.

— Dă-i dracului pe toți oamenii-pantere, mormăi el.

— Nu înțeleg de ce te superi, d-le Verdier. Suntem în căutarea asasinilor celor doi nenorociți dispăruți. Este deci foarte natural să vorbim despre obiceiurile criminalilor. Nici nu știi cât mă pasionează această cercetare. Oamenii-leopardi nu sunt pentru mine un lucru despre care aud acum prima oară. Mi s-a povestit la Grand-Bassam lucruri extraordinare pe seama lor. Se pare că sunt extrem de cruzi și servesc unei divinități, adorând pe leopardi. Se spune chiar că îi sacrifică, la anumite perioade ale anului un număr de femei. Să constat de multe ori dispariția unor tinere fete indigene în satele învecinate junglei. Și dispariția acestor virgine este pusă pe seama membrilor redutabilei asociații.

— Se povestesc destule legende, întrerupse Maxim, însă nici una nu poate fi verificată.

— Sper însă că noi vom fi aceia care vom dezlega enigma. Obiceiurile acestor triburi barbare mă pasionează. Am citit toate lucrurile lui Seabrook, care a cercetat amănunțit regiunile acestea.

Sadie Quaynes ar mai fi continuat multa vreme discuția. Însă o chemare a lui Preston întrerupse scurt întrevederea. Masa era gata. Tânăra femeie, însoțită de francez se îndreptă spre locul unde fusese pregătită masa.

CAP. IX

EXPLICAȚIILE D-NEI QUAYNES

— *Tubib! Vino.* Au sosii furnici.

Maxim se ridică brusc. De mai multe ore era învelit în cuvertură fără să reușească să adoarmă. Gândul la tulburătoarea străină îl obseda în permanență. Chemarea lui Tanga se repetă. Francezul ieși din cort.

Campamentul era în plină alarmă. La lumina numeroaselor torțe aprinse de negri, Maxim recunoscuse silueta lui Preston.

— *Vino repede, d-le Verdier.* Suntem invadați de furnici, trebuie să ne grăbim, altfel aceste blestemate insecte vor devora totul.

Tânărul îl urmă pe vânător. Cunoștea de mult reputația teribilelor insecte. Deplasându-se în convoaie de zeci și sute de mii, devastau tot ce întâlneau în cale. De curând chiar, năvăliseră asupra unui post într-o regiune mai avansată a Coastei de Fildeș; colibele, casele, vânatul, alimentele, proviziile indigenilor, arborii, culturile, totul fusese distrus. Un nenorocit hoț, pe care localnicii uitaseră să-l scoată din închisoare, fusese găsit numai oase, furnicile devorându-l în întregime.

Maxim înțeluse imediat pericolul. Preston îi explică faptul că unul din cei doi negri puși de santinelă dăduse alarma. La lumina neclară a focului, observase o linie neagră și groasă care se apropia de campament. În același timp simțise un miros din ce în ce mai puternic răspândindu-se în atmosferă. Alarmați, toți indigenii erau în picioare. Fiecare căuta să prevină cât mai bine pericolul.

Primul gând al englezului fu să dea ordine de plecare; își dădea însă repede seama că nu aveau nici o șansă de a ajunge la timp în afara pericolului; deoarece insectele înaintau în șiruri compacte, atacând plantele și arborii. Deja avangarda hoardei imense se afla la vreo douăzeci metri de reședința lor.

Dacă viața lor nu era în pericol prea mare, bagajele și proviziile le erau sortite cu siguranța distrugerii, dacă nu reușeau, să oprească înaintarea insectelor.

Negrii începuseră să zdrobească furnicile cu lovituri de ciomag, însă cu cât loveau mai mult, cu atât de veneau în număr mai mare.

Vânătorul strigă:

— Repede! Aduceți ramuri uscate și dați foc.

Indigenii se grăbiră să aprindă torțe și împreună cu ramuri uscate le aruncau înspre masa furnicilor invadatoare. Goluri mari se făceau în locurile unde acestea cădeau și înaintarea, bestiilor deveni mai înceată. Stimulați de cei doi albi, care lucrau cot la cot cu indigenii, oamenii reușiră să ridice un baraj de foc și fum în jurul campamentului.

Sadie se sculase și ea de teama unui atac, ieșise afară din cort cu revolverul în mână. Privi cu atenție munca disperată pe care oamenii o dădeau ca să oprească înaintarea insectelor. Acestea ajunseseră lângă baraj, și încercară să treacă chiar, însă arse de flăcări căzură în mormane. În cele din urmă perseverența oamenilor învinse tenacitatea furnicilor, în curând corturile și bagajele erau în afară de pericol, înconjurate de barajul de foc. Mai mult de jumătate oră hoarda își continuă drumul. Europeanii și oamenii lor asistau la invazia insectelor care îi ocoleau.

— Hidoase animale, murmură Sadie punând mâna pe umărul lui Maxim. Când mă gândesc că ar fi putut să se infiltreze în campamentul nostru și să devasteze totul...

Francezul o privi uimit, fără să-i răspundă. Se mira că o vede venind spre el atât de încrezătoare, după cuvintele pe care le schimbaseră înainte cu câțva timp. Simți, mâna lui Sadie alunecând pe brațul lui și îl cuprinse degetele cu palma încă neagră de cenușă.

— Liniștește-te... Suntem în afară de orice pericol.

Preston fu din nou acela care întrerupse pe cei doi tineri. Maxim începu să simtă o aversiune contra tovarășului său, care venea să-l turbure în mod regulat, tocmai atunci când părea că intimitatea lor devine mai strânsă.

— Vă puteți culca fără grijă. Înainte însă vom pune oarecare ordine în bagajele noastre, care au fost aruncate de-a valma pentru a le apăra de invazie.

Se despărțiră așadar de englezoaică și timp de zece minute se ocupară de aranjarea lăzilor și baloturilor, în timp ce negrii se ocupau cu refacerea proviziei de lemne. Obosiți, cei doi exploratori adormiră imediat.

Dimineața, când se trezi, Maxim avea impresia că fusese transportat în altă localitate. Nu se mai vedea nimic din decorul înverzit din ajun, care încântase privirile lor. Arborii și plantele fuseseră depozitate de frunzișul lor, de fructe și de flori. Mirosul tare al furnicilor care plutea încă în atmosferă, îi reamintea

invazia, din noaptea precedentă. Totul fusese devastat în drumul teribilelor furnici și colțul acesta bogat al pădurii virgine fusese transformat într-un loc dezolant de sterp.

Sosirea lui Preston întrerupsese reflecțiile tânărului om. Vânătorul era complet echipat pentru plecare.

— Mă grăbesc să părăsesc acest loc, d-le Verdier. Imediat ce vom lua masa, vom porni la drum. Să sperăm că bestiile n-au șters urmele criminalilor pe care-i căutăm. Pregătește-o și pe d-na Quaynes, în timp ce eu mă duc să fac o mică recunoaștere.

Sadie apăru. Tânăra femeie părea atât de abătută și moleșită, încât abia dacă răspunse francezului care-i urase bun venit.

— Am petrecut o noapte proastă, murmură ea prost dispusă. Mereu, mă așteptam să fiu copleșită de furnici. Te-am chemat de mai multe ori. De ce nu mi-ai răspuns?

— Probabil că dormeam un somn, răspunse francezul. Nici n-am auzit.

Ochii verzi îl priveau cu reproș. Din ce în ce mai zăpăcit, Maxim se întreba care poate să fie semnificația acestei atitudini atât de deosebită de cea din ajun.

— Mă duc să mă pregătesc de drum. Sper că ne vom opri într-un loc mult mai bine ales și vom avea mai multă liniște. Mă reîntorc imediat, termină ea schițând un surâs adorabil.

Imobil, francezul o observa pe tovarășă sa reintrând în cort.

— Nu pot înțelege, își zise el, ce poate să însemne această comedie.

Tanga veni să-l întrerupă din reflecții, anunțându-l cu masa este pregătită.

Sadie apăru îndată spre a lua masa împreună cu francezul și servi cu multă grație un ceai preparat la focul aprins de negri. La scurt timp apăru dintre arbori și Preston, care părea încântat de rezultatul cercetărilor sale.

— Domnul fie lăudat, am regăsit urmele porcilor. Furnicile și-au oprit devastările lor la cinci sute de pași de campamentul nostru și apoi și-a continuat marșul spre Est. Nu numai că am reușit să regăsim urmele oamenilor noștri, dar am mai găsit și ceva care cu siguranță ca o să vă intereseze.

Pronunțând aceste cuvinte, vânătorul scoase un pachet înfășurat cu îngrijire.

— Priviți-l, zise el.

Sadie întinse mana spre obiect, în timp ce, Maxim, se aplecase curios, ea îl desfăcu cu o mână febrilă și o exclamație îi scăpă de pe buze:

— Dumnezeu! O piele de leopard!

Într-adevăr, era o asemenea piele. Timp de câteva secunde ea rămase cu privirile fixate asupra obiectului descoperit de vânător. Francezul manifesta aceeași uimire.

— Unde ai descoperit asta, Preston? întreba el. Este o piele identică celeia pe care sârmanul Samba o strângea în mâini în timpul când am regăsit cadavrul.

Un surâs ușor lumină obrazul aventurierului.

— Este drept, d-le Verdier. Am remarcat și eu acest lucru. Ne aflăm deci pe calea cea bună. Acei pe care-i urmărim nu se găsesc prea departe. În mai puțin de două zile, cred că ne vom întâlni cu ei.

Maxim nu păru să împărtășească optimismul tovarășului său.

— Nu te surprinde, Preston, obiectă el, că acești vulpoi au comis imprudența de a lăsa în urma lor o dovada a trecerii lor?

— M-am gândit și eu la asta, întrerupse englezul. Deci, dacă veghem cu atenție nu mi se pare posibilă nici o surpriză.

Asigurările vânătorului nu reușiră să-l convingă pe Maxim care continua să examineze cu neîncredere pielea de leopard. Cu fruntea încruntată părea extrem de preocupat, căci reluă:

— Mi-e teamă de o cursă. Cine știe dacă acești negri nu urmăresc să ne atragă în mijlocul păduri, pentru a ne avea la îndemână. Albii nu se hazardează niciodată prin aceste locuri și nu cunoaștem dispoziția triburilor față de noi. Ne aventurăm în necunoscut, de-a lungul teritoriului care este fără îndoială domiciliul adversarilor noștri. Cu cât înaintăm cu atât întreprinderea devine mai periculoasă. Nu te mira deci, că fac atâtea rezerve.

Preston clătina din cap. Sadie îl privea fix pe francez și interveni:

— Nimic nu te împiedică, d-le Verdier, dacă crezi că ești în pericol, să dai ordin de retragere a grupului d-tale. Eu însă sunt hotărâtă să continui cercetările, chiar de va trebui să rămân singură cu negrii mei.

Maxim se grăbi, să protesteze.

— Sper, d-nă Quaynes, că nu crezi serios în cele ce ce-ai spus. Mă socoți capabil să te abandonez astfel? Nici nu mă gândesc să dau înapoi în fața pericolului. Asta nu înseamnă însă că nu trebuie să fim prudenți. Ți-o repet: De când ne-am afundat în inima pădurii, nu mai putem conta decât pe propriile noastre forțe.

— M-am gândit și eu la acest lucru, când am pornit. Nu putem

avea pretenția, să întâlnim aici câteva sute de milițieni care să ne dea concurs.

— Ce rost au ironiile, d-nă Quaynes? Știi foarte bine că nu mă gândesc decât la interesul și salvarea d-tale. Cunoscut renumele de cruzime pe care triburile sălbatice din aceste împrejurimi îl au și nu mă pot opri de-a tremura la gândul că vei putea cade în mâinile lor.

— Cred că nu-ți imaginezi, că mă vor oferi drept jertfă, zeului lor leopard.

Sadie izbucni în râs și întinse ceașca de metal lui Buasso, spre a-i turna ceai. Preston interveni și el, căutând să liniștească pe francez. Maxim nu mai insista, astfel că masa se termină în tăcere.

CAP. X

URME DE ELEFANT

Trecuseră șase zile de când grupul înainta prin pădurea neumblată. În ciuda tuturor eforturilor, nu obținuseră nici cei mai mic rezultat. Preston care se afla mereu în frunte, urmat de cei trei negri care deschideau drumul cu lăncile lor, asigura mereu că sunt pe urmele enigmaticilor criminali. A patra zi, descoperiră un foc a cărui cenușă, încă nerăcită, îl făcu pe francez să spere că în curând vor fi terminat cu această vânătoare care amenința să se eternizeze și al cărei sfârșit devenea din ce în ce mai puțin favorabil, deoarece caravana traversa un teritoriu absolut necunoscut.

Până aici nu întâlniseră nici un sătuleț, în fiecare dimineață, Preston și Maxim porneau la vânătoare însoțiți de câțiva negri, pentru a aproviziona grupul cu vânat. Doborâseră câteva animale destul de frumoase, astfel ca hrana nu le lipsea. De trei ori fuseseră întovărășiți și de Sadie.

Tânăra femeie începuse să dea semne de oboseală. Clima umedă și atmosfera nesănătoasă a pădurii învinsese energia-i. Ochii verzi și frumoși erau adumbriți și obrazul sănătos pălea din ce în ce mai mult. Chinina nu reușea să învingă suferința. În zadar se sforța francezul de a o convinge să abandoneze proiectele și să se reîntoarcă în ținuturile locuite de oamenii civilizați. Sadie prefera sa moară, decât să se de-a bătută. Continua să înainteze transportată în hamac, încurajând din timp în timp pe negrii ei.

Noaptea, caravana făcea popas. Preston și Balango luau toate măsurile pentru a preveni eventuale atacuri din partea oamenilor sau a fiarelor. Orice locuință omenească era invizibilă, singure, urmele asasinilor fugari se distingeau mereu. Își făcuseră drum cu ajutorul lăncilor. Animalele sălbatice roiau în număr mare la mica distanță de loc. Luminițe neliniștitoare, străluceau printre tenebre. Negrii care stăteau de paza erau totdeauna gata de atac. Adesea, deșteptat de lătrăturile lugubre ale vreunei hiene, sau de miorlăitul sinistru al unei pantere, Maxim se trezea brusc punând mâna pe carabina. De fiecare data se temea ca unul din oamenii săi să nu fie atacat de o fiară. Din fericire flăcărilor focului îndepărtau bestiile periculoase.

Dacă înaintau cu destula încetineală, în schimb Sadie și tovarășii ei puteau să admire în voie splendoarea decorului pădurii virgine. Orhidee, cactuși, ghirlande de flori multicolore se iveau, fără încetare în fața ochilor lor. Când din întâmplare, grupul făcea popas pe malul unuia din numeroasele râuri care traversau pădurea. Sadie nu se satura să admire florile largi ale nuferilor și ale narciselor.

În cursul acestei grele expediții, Preston, dădu dovada unui curaj și a unei rezistențe nemărginite. Maxim îi lăsase întreaga răspundere a conducerii caravanei și bătrânul aventurier se achitase admirabil de misiunea ce-i fusese încredințată. S-ar fi spus că cunoștea perfect regiunea misterioasă în care înaintau atât de bine, alegea locurile în apropierea puțurilor de apă, unde poposeau și unde puteau să se reînvioreze.

Cu cât marșul se prelungea, cu atât francezul devenea mai nerăbdător. Starea lui Sadie nu prezenta nici o ameliorare, ci dimpotrivă, în fiecare dimineață, Preston credea că vor reuși să dea de invizibilii fugari, însă fiecare seară aducea noi deziluzii.

Negrii înaintau fără să se plângă, dând dovadă unei perfecte discipline. Înfruntau răbdători și curajoși pericolele amenințătoare ale pădurii. Doi dintre ei fuseseră mușcați de șerpi și numai intervenția, energică a *tubibului* îi salvase de la moarte. Continuându-și drumul cu greutatele ținute în echilibru pe capetele lor, se sforțau să evite insectele veninoase care mișunau, de-a lungul drumului: scorpioni, scolopendre, miriapode, vipere, apăreau în mijlocul vegetației care acoperea solul.

Într-o dimineață, simțindu-se mult mai bine, Sadie vru să meargă o bucată de drum alături de tovarășii ei, când Preston, care se arătase pentru a face o recunoaștere, se întoarse grăbit, părând pradă unei emoții vii.

— Ce să întâmplat? îl întrebă francezul. Ne apropiem, de ținta, noastră?

Englezul nega.

— Pentru moment, nu este vorba de oameni-leoparzi. Urmați-mă. Am descoperit o urmă pe care o căutam de multe săptămâni.

Profund intrigat tânărul om se despartă de Sadie, și luând carabina sa, porni să-l urmeze pe vânător, urmat de Balango și alți trei negri. Timp de un sfert de oră micul grup înaintă în liniște, lăsând în urmă pe tânăra femeie și pe ceilalți negri, care păreau foarte neliniștiți de plecarea neașteptată a celor doi albi.

Maxim examină cu atenție pământul, întrebându-se dacă tovarășul său nu zărise în cele din urmă pe asasinii lui Gabono și ai lui Samba, când constată că indigenii care, până în prezent deschiseseră drumul cu armele lor, nu le mai foloseau, deoarece vegetația nu mai era atât de deasă și pe pământ se puteau vedea niște găuri cilindrice.

Francezul înțelese că animalele care precedaseră caravana fuseseră niște elefanți. Numai enormele pachiderme puteau, să degradeze în asemenea mod solul. De când călătorea în Africa Occidentală, de-a lungul Coastei de Fildeș, francezul avusese ocazia să mai întâlnească astfel de urme.

Preston înainta în fruntea grupului. O expresie de satisfacție apăruse pe obrazul său, în cele din urmă se hotărî să se oprească și se întoarse spre Maxim:

— De atâta vreme căutăm blestematele animale, și acum, când nici nu ne gândim la ele, am dat de urmele lor. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Vânătorul părea ca uitase complet pe oameni-leoparzi. Următ de tovarășul său continua să examineze urmele. În spatele lui francezul urmat de negrii înainta, aruncând priviri neliniștite în toate direcțiile. Nu trebuia să fi prea mare specialist pentru a constata că pachidermele care trecuseră prin aceste locuri, erau foarte numeroase. Drumul lor continuă timp de jumătate oră în cea mai perfectă liniște. Maxim începuse să devie nerăbdător, când englezul se întoarse spre el.

— Stop! Sunt aici, șopti el dintr-o suflare.

Tânărul om privi în direcția arătată. Grupul ajunsese la o oarecare distanță de un luminiș. Maxim fu gata să scoată o exclamație, când observa o masă mișcătoare de o culoare gri; auzi chiar zgomotul ramurilor frânte de trompele enormelor animale. Respirațiile puternice ale elefanților erau urmate de bătaia caracteristică a urechilor lor. Păreau să fie cam treizeci de animale. Trei pui de elefanți se frecau de mamele lor, acestea fiind, ocupate la rândul lor de a se freca de arborii din vecinătate. Speriate de sosirea mastodonților, maimuțele fugeau în pădure.

Preston duse arma la umăr, fixând un animal gigantic, care stătea la o depărtare de treizeci de pași de locul unde se afla grosul trupei. Era gata să tragă, când un incident neprevăzut se produse, tulburând brusc liniștea. Niște mormăiri se auziră. Trupa deveni neliniștită. Toate capetele pachidermelor se întoarseră spre Nord. Animalul pe care-l viza vânătorul fu primul care se depărta, apropiindu-se de grosul trupei și scoțând

zbierete ascuțite de parcă ar fi ghicit apropierea unui pericol. Timp de un moment ezitară, apoi începură sa fugă din luminiș.

Maxim se imobiliza, uluit. Alături de el, Balango se întinse la pământ, așteptând neliniștit, cu ochii strălucitori.

— Asta este tam-tam, șopti el aplecându-se la urechea francezului.

Într-adevăr nu se înșelase. Sunetele care provocaseră fuga elefanților nu erau altceva decât lovituri de tam-tam. Din această cauză francezul care fugise și el în direcția animalelor, renunță prudent și adresa o privire întrebătoare vânătorului, care aștepta îngenunchiat la câțiva pași distanță. Sprâncenele lui Preston erau încruntate, părându-se că zgomotele, care încetaseră subit, îl intrigaseră în mod deosebit. Numai acorda nici o atenție elefanților. O lumină străluci în pupilele lui.

— Am ajuns desigur în apropierea unui sătuleț indigen, zise el. Mă voi hazarda să trag un foc de arma, semnalizând negrilor prezența noastră. Cred însă că trebuie să fim prudenți și pregătiți pentru orice eventualitate.

— Dacă ești de părere să ne retragem...

— Da! aproba Preston pe care acest incident îl făcuse deosebit de bănuitor.

Negrii manifestară și ei o vizibilă neliniște, astfel că hotărârea *tubibului*, fu primită cu unanimă satisfacție. Se îndepărtară, fiind totuși atenți la orice zgomot. Numai azeau însă decât zbieretele animalelor care circulau prin pădure. Liniștea care domnea nu reuși să împrăstie temerile celor doi albi.

Din fericire agresiunea de care se temeau Preston și tovarășii săi nu se produse. Un singur incident, care ar fi putut avea consecințe grave grăbi viteza micuței trupe. Unul dintre negrii care înainta alături de Maxim sări dintr-odată, scos din fire și urlând de spaimă.

Speriați cei doi exploratori duseră mâna la armă, gata să tragă, când omul le strigă:

— Muște de foc!

Aceste câteva cuvinte lămuriră pe Preston și pe francez. În graba sa, negrul turburase un focar al periculoaselor insecte. Acum se forța să scape de atingerile lor periculoase.

Cei șase oameni începură să fugă, înțepătura acestor muște era dureroasă ca arsura unui cărbune aprins: mai multe înțepături ar fi fost suficiente ca să omoare un om. De multe ori negrii sucombaseră sub atacurile redutabilelor insecte. În cele din urmă negrii reușiră să iasă din zona periculoasă. Epuizați de

cursa făcută, se opriă să mai răsuflă. Sudoarea le șiroia pe obraz și pe corp.

— Am scăpat ieftin, gâfâi francezul.

Negrii fericiți că evitaseră teribilele înțepături, râneau veseli. După câteva minute Preston dădu ordin de plecare. Micul grup își reluă marșul și după un sfert de oră se regăsiră în locul unde lăsaseră caravana. Fură primiți cu strigăte de bucurie. Tanga ieși primul în întâmpinarea stăpânului său.

— Ce s-a întâmplat cu dv.? Eram grozav de neliniștită, le ieși în întâmpinare Sadie coborând din hamac. Mi-era teamă să nu fi fost atacați.

— Atacați? Ce te face să crezi?

— Cum? N-ai auzit tam-tam-ul de război al negrilor.

Maxim dădu afirmativ din cap.

— Aceste blestемate tam-tam-uri ne-au împiedicat, pe Preston și pe mine, să tragem câteva lovituri frumoase. A trebuit să ne reîntoarcem în grabă ca să nu fim surprinși.

Francezul povesti femeii aventurile prin care trecuseră. Obrazul lui Sadie exprimă o neliniște profundă la auzul acestei povestiri.

— Trebuie să deschidem ochii, murmură ea. Cine știe dacă negrii care aparțin triburilor de prin aceste locuri nu sunt aceiași cu mizerabilii pe care îi urmărim de multă vreme.

— Nu-ți fie teamă, d-nă Quaynes, o asigură Preston. Acești demoni negri nu ne vor lua pe nepregătite. De altfel imediat, ce vom poposi, voi începe o mică anchetă prin împrejurimi. O să caut să mă informez de intențiile acestor indigeni față de noi.

— Te voi însoți, îl întrerupse Maxim.

— Mai bine rămâi alături de d-na Quaynes, răspunse vânătorul. În privința mea să n-ai nici o grijă, mă voi descurca singur. Voi reveni înainte de căderea nopții.

Francezul nu păru să împărtășească siguranța tovarășului său.

— Dacă nu revii la timp, declară el, voi pleca în căutarea d-tale.

— Să nu faci nimic. Totul se va petrece în liniște. Lipsa mea se poate prelungi. În nici un caz, și sub nici un pretext să n-o părăsești pe d-na Quaynes. Ne-am înțeles?

Pronunțând aceste cuvinte, Preston primi cu insistență pe tovarășul său.

— Am impresia că îmi dai ordine, Preston, protestă Maxim.

— M-ai angajat să-ți servesc de călăuză, d-le Verdier. Ancheta în chestiune intră în atribuțiile mele. D-ta însă nu poți lăsa pe

această femeie expusă pericolelor, fără nici un ajutor.

Francezul se înclină în fața argumentelor vânătorului. O comandă scurtă și fiecare își reluă locul... Caravana porni din nou spre necunoscut.

În zadar căuta Maxim, și călăuza lui să descopere urmele indigenilor. Ampretele criminalilor se vedeau și mai lămurit. Însă nicăieri nu se zărea nici o indicație de trecerea indigenilor care semnalizaseră prezența lor; de asemenea nu se zărea nicăieri nici o coliba sau așezare omenească, care să indice prezența unor triburi prin împrejurimi.

Puțin înainte de apusul soarelui, Preston alese un loc de popas, în apropierea unui izvorăș. Cu strigăte de bucurie, negrii, lăsaseră greutatea și se repeziră spre unda clară, stropindu-se și jucându-se ca niște copii mari. Balango fu nevoit, să pună biciul în funcție spre a-i obliga, să păstreze prudența. Apoi după cum fusese hotărât vânătorul se despărți de francez și de compatrioata sa și se afundă în pădure. Nu fără de strângere de inimă, îl văzu Maxim dispărând printre arbori, cu carabina la umăr, nepăsător de pericolele care-l pășteau în timp ce se aventura în necunoscut.

Două ore se scuseră. Tânărul consulta din ce în ce cu mai multa nervozitate ceasul și se temea ca temerarul său tovarăș să nu fi suferit vreun atac neprevăzut. Nici nu se atinse de tava cu banane pe cure i-o servise Tanga. Nemișcata, întinsă lângă el, Sadie nu părea să fie neliniștită. Însă o încruntare a frunții lăsa să se întrevadă că și ea dorea întoarcerea cât mai repede a vânătorului. La rândul lor negrii aruncau priviri înfricoșate împrejur, atingând din când în când amuletele și tresărind, de câte ori se auzea o maimuță urlând printre arbori.

În cele din urmă, Maxim simți ridicându-i-se greutatea care-l apăsa când, în căderea nopții văzu apărând silueta familiară la distanță de treizeci de pași de campament:

— Preston, striga el cu veselie, ce ai descoperit?

— Pe legea mea, nu prea mare lucru, răspunse vânătorul apropiindu-se. M-am îndepărtat foarte mult de locul de unde am descoperit urmele elefanților, aventurându-mă în direcția zgomotelor de tam-tam. Noaptea începuse să cadă, așa că am fost nevoit să mă reîntorc fără să găsesc nimic. Cred că putem dormi liniștiți. În orice caz, vom dubla numărul santinelor.

Liniștită de declarația compatriotului ei, Sadie le ură noapte bună și se retrase în cortul ei. Timp de câteva minute, Preston și tovarășul său mai discutară diferite chestiuni și apoi se întinseră

pe o cuvertură spre a se odihni uitând de toate incidentele zilei.

Cât timp a rămas astfel imobil, i-ar fi fost imposibil, să afirme. Cert este că la nu moment dat, Maxim tresări părându-i-se că aude pe cineva târându-se, în mod suspect. Duse mâna la carabina și constată cu surprindere că arma îi dispăruse. Foarte neliniștit începu să strige:

— Tanga... Tanga...

Nu primi nici un răspuns. Liniștea care domnea se prelungea și i se păru foarte curioasă. Ducând mâna la centură vru să-și scoată revolverul înainte de a se aventura afară. Fu și mai uimit constatând că nici această armă nu se mai găsea în toc.

În culmea neliniștii, Maxim îl striga pe Preston; vânătorul rămase și el mut. O liniște impresionantă domnea împrejur. Părea că întreg campamentul căzuse în letargie. Disparația, armelor îl neliniștea profund. Scoase bricheta din buzunar și la lumina ei tremurătoare cercetă cortul. Armele nu erau de găsit nicăieri. Fără îndoiala că cineva se introduse în cort și în timp ce el dormea, îi furase carabina și revolverul.

— Preston! Tanga! striga el îndată repezindu-se afara. Unde sunteți? Ce se petrece?

Aruncă o privire speriată împrejur. Constată că focul era mereu aprins, însă negri nu se vedeau nicăieri. Câmpul părea complet părăsit. În prada unei groaze de nedescris, tânărul făcu câțiva pași când auzi din nou fâșiitul suspect. Se întoarse gata să se apere însă numai avu timp. Simți o durere violentă și bruscă la ceafă și căzu cu fața la pământ. Decorul nocturn al pădurii îi juca în fața ochilor o horă fantastică. Într-un ultim efort de voință, Maxim încercă să acționeze. Lovitura primită pe la spate fusese însă prea violentă, temând ușor, rămase nemișcat între ierburile înalte și închizând ochii, își pierdu cunoștința.

CAP. XI

ÎN GHIARELE OAMENILOR-LEOPARZII

— Dumnezeu! Atotputernic! Ce s-o fi întâmplat?

Maxim duse mâna la ceafă. Resimțea mereu o durere violentă. Pe jumătate amețit deschise ochii și privi împrejur.

— S-ar spune ca sunt întins pe un cearceaf. Unde m-or fi transportat?

Francezul se găsea în interiorul unei colibe de dimensiuni destul de vaste. Trei scaune și o tabla rudimentară constituiau mobilierul. Un ulcior se găsea la îndemâna lui.

În prada unei sete arzătoare care-l chinuia duse vasul la *gură*. Acesta conținea vin de palmier. Bău și se simți reînviat.

— Preston! Tanga! strigă el. Sunteți aici?

O siluetă păși pragul colibe. Recunoscând-o nu se putu împiedica, să exclaimă:

— Doamnă Quaynes!

Englezoaica se apropia de locul unde se odihnea francezul și observând că acesta urca să-i vorbească, duse degetul la buze:

— Mai încet, murmură ea ușor. Nu trebuie să se știe că ți-ai revenit. Altfel nu pot să-ți vorbesc.

Pronunțând aceste cuvinte, exploratoarea aruncă o privire speriată în spate. Părea că se teme de ceva. Maxim se ridică ușor căutând o armă. Constată că îi fuseseră luate pepite.

— Îmi reamintesc acum, începu el. M-am deșteptat în cursul nopții și am constatat dispariția revolverului și a carabinei. Am ieșit din cort pentru a le căuta. Cineva m-a atacat. Te rog, d-nă Quaynes, nu mă lăsa prea multă vreme în nesiguranță. Unde suntem, și pentru ce am fost adus aici.

— Vorbește, ceva mai încet, putem fi auziți.

Tulburea tovarăsei lui îl cuprinse și pe el. Imobil, neștiind ce să gândească duse mâna la ceafa îndurerată. Constată că un pansament îi fusese aplicat, pe rana provocată de lovitura violentă primită de la misteriosul agresor.

În cele din urmă exploratoarea îl lămură:

— Ne aflăm într-un sat pierdut în mijlocul pădurii. Am fost atacați și făcuți prizonieri în cursul nopții de un trib de indigeni care păreau animați de intenții rele față de noi. Fără îndoială că aparțin unor triburi de asasini. Am remarcat de altfel că unii

dintre ei poarta o piele de leopard pe umeri. Dormeam profund, când am fost deșteptată de strigăte înspăimântătoare. Buasso pătrunse în cortul meu, tremurând din tot corpul și strigând: «oameni-leoparzi», «oameni-leoparzi». Cu toate că am fost luată pe neașteptate, am dus mâna la armă, am constatat, însă că îmi dispăruse revolverul. Nici carabina nu se mai găsea în cort.

— Acelaș lucru s-a întâmplat și cu mine, răspunse Maxim. Cine o fi fost mizerabilul care ne-a predat astfel în mâna agresorilor?

— În câteva minute am fost afară, continuă Sadie. La lumina focurilor am văzut niște siluete sărind în direcția mea și scoțând strigăte ascuțite. Negrii noștri se referiseră la arme. Te-am chemat, strigându-te însă nu te-am văzut deși eram la o mică distanță de coliba. Indigeni de statura gigantica se aruncară asupra mea și mă legară solid.

— Însă Preston? El n-a intervenit în apărarea d-tale.

— Nenorocitul s-a apărat ca un leu. L-am văzut luptând cu un grup de indigeni extrem de numeros. Curajul său nu i-a ajutat la nimic. În cele din urmă l-au învins. Acum nici nu știu unde se afla.

— Sărmanul Preston!... Mă mir însă că oamenii noștri care au dat de atâtea ori dovadă de energie și curaj n-au ajutat cu mai multă vigoare pe englez. N-o să mi-o iert niciodată că am rămas neputincios și fără folos atunci când Preston risca moartea apărându-te.

— Ce puteai face, complect dezarmat? Trebuie să mulțumești providenței că te-a scăpat.

— Scăpat? Cine știe. Negrii care ne-au capturat nu ne-au cruțat pentru ca au scrupule. Poate că era mai bine să murim și noi odată cu Preston.

Sadie făcu un gest evaziv și privi încă odată spre ușă. O liniște absolută domnea prin împrejurimi. Ea își continuă expunerea:

— În tot restul nopții, agresorii ne-au distrus lucrurile și au consumat tot romul și alcoolul pe care-l aveam cu noi. Timp de trei ore ne-au carat prin pădure legați ca niște pachete. În cele din urmă am ajuns în acest sătuleț. Acum suntem păziți cu strășnicie și mi s-a permis să mă apropiu de d-ta, pentru a te îngriji.

— Însă oamenii? Tanga? Buasso? Balango? Ce s-a întâmplat cu ei.

— Buasso m-a urmat credincios în ciuda tratamentului aspru la care a fost supus. Ceilalți însă au fugit, răspândindu-se în pădure. Dumnezeu știe unde se găsesc. În orice caz nu de la ei ne putem aștepta la vreun ajutor.

Exploratoarea și-ar fi continuat mai departe expunerea când un zgomot de pași o făcu să tresară și sa se dea repede înapoi.

— Repede! Închide ochii și fă-te că dormi, murmură ea.

Tânărul om se întinse din nou pe cearșaf și rămase nemișcat. Frunzele de palmier care acopereau intrarea colibei fură îndepărtate lăsând loc de trecere unui negru de statură înaltă acoperit de câteva frunze și care ducea un fel de fiertură, pe o tavă de lemn.

Timp de câteva clipe noul venit se opri și aruncă o privire bănuitoare prizonierului și tovarășei lui. Depuse tava pe masă și arătându-i Sadie ulciorul, îl reumplu cu vin de palmier și fură să spună un cuvânt părăsi coliba.

Auzind pașii indigenului îndepărtându-se, femeia luă o tava și o aduse francezului, care deschise din nou ochii.

— Mănâncă, spre a te mai înzdrăvenii. Trebuie să-ți recapeți puterile. Poate ca vom găsi un mijloc să nu rămânem inactivi. Nu trebuie să neglijăm nimic. Și apoi poate ca nici nu știi că orele sunt cinci după amiaza.

— Asta înseamnă că am dormit aproape douăzeci de ore.

Trecând-și brațul pe mijlocul lui Maxim, Sadie îi ajută să se așeze la masă. Înainte de a gusta din mâncări își reluă ulciorul cu vin de palmier și bău cu sete. Mânca destul de mult și se simți înviorat. Trăsăturile i se destinseră, puținel și își recapătă curajul. Abia își terminaseră masa când un zgomot de pași se auzi din ce în ce mai apropiat.

Îndepărtându-se în grabă de masă tânărul se întinse din nou pe cuvertură.

Un negru intră fără zgomot în colibă.

— Numai vă deranjați.

Noul venit vorbea o franceză perfectă, Maxim rămase cu gura căscată întrebându-se dacă nu este prada unui vis. Ochii îi ramaseră fixați asupra individului care vorbise cu o voce cam guturală. Vizitatorul, era îmbrăcat europenește. Purta un pantalon și o tunică de pânza alba cu gulerul larg deschis, care lăsa sa se întrevadă un corp bronzat. În picioare purta sandale. În colțul buzelor îi atârna, o țigară pe jumătate consumată în care se răspândea un fum albastru. Văzându-l astfel, surâzând, nu s-ar fi putut crede că aparține unui trib de sălbatici. Brațele îi erau înconjurat de brățări de aur și degetele acoperite de inele; în urechi purta cercei, ceea ce dovedea o nestrămutată atracție pentru bijuterii.

Uimirea francezului părea că îl amuză profund pe acest

personaj bizar, deoarece surăse. Părea să aibă cel mult treizeci de ani. Totuși atitudinea lui, surâsul neliniștitor care se transforma tot mai mult într-un hidos rânjel inspira o profundă antipatie. Maxim reuși cu greu să-și ascundă impresia urâtă pe care i-o făcuse.

— Ați putea să-mi spuneți ce înseamnă...

Negrul îl întrerupse cu un gest și aruncă neglijent țigarea.

— N-am să-ți dau nici o explicație, d-le Verdier. Totuși pot să te anunț că te afli în fața lui Nogo, fiul marelui șef al Oghișilor, tribul zeului leopard.

Francezul tresărise la auzul acestor cuvinte. Arunca o privire spre Sadie însă aceasta nu părea deloc preocupată de soarta tovarășului ei. Ochii verzi priveau cu persistență spre vizitator a cărui atitudine părea s-o uimească tot atât de mult ca și pe francez. Nogo continuă:

— Aș fi preferat să fac cunoștință cu d-ta d-le Verdier, în condiții mai puțin agitate. Incursiunea pe teritoriul sacru al oamenilor leoparzi mi-a impus, spre regretul meu, să utilizez mijloace violente împotriva d-tale. Cele două avertismente nu au reușit să vă facă, să înțelegeți că n-aveți ce căuta în aceste locuri. Deci d-ta ești singurul vinovat de aventurile neplăcute care v-au survenit.

Unghiile prizonierului se înfipseră în lemnul mesei. Reprimându-și dorința de a se arunca asupra interlocutorului său, ripostă:

— Poliția este destul de bună pe Coasta de Fildes și administrația franceză se multiplică pentru a reprima brigandajul. Oricât de sigur ești, justiția va ști să te pedepsească.

Negrul ridică disprețuitor din umeri.

— Ce mă interesează legile voastre? Or fi albi stăpânii țărilor locuite de triburile Kruoșilor, Gauroșilor și Bauleșilor. Aici însă nu recunoaștem autoritatea lor. Tocmai pentru a împiedica ca teritoriile noastre să ajungă la dispoziția albilor, ne apărăm cu furie, împotriva lor. Tocmai asupra acestui subiect doream să discutăm, domnule Verdier. Te întrebi desigur de unde știu numele d-tale. De mai multe zile cunosc motivele ce v-au adus prin aceste locuri. Trebuie să împiedic cu orice chip ireparabilul.

Exprimându-se astfel, negrul scoase din buzunar un săculeț și francezul nu-și putu reprima un gest de protest indignat, recunoscând pepitele pe care le recoltase în cercetările sale.

— Te-am rugat, d-le Verdier, fără proteste. Poate că vei înțelege motivele care m-au obligat să intervin.

— D-ta poți numi intervenție niște crime odioase...

— Nu făcea risipă de cuvinte inutile. Jucăm cu cărțile deschise. Spre regretul meu am fost nevoit să recurg la mijloace violente pentru a te rechema la realitate. Acum, depinde de d-ta, dacă urmează să te socotesc prizonierul sau oaspetele meu.

Nogo se instalează pe scaunul cel mai apropiat. După ce o cercetă cu atenție pe Sadie, scoase din buzunar o tabacheră și i-o întinse interlocutorului său. Aceasta refuză cu un gest brusc. Negrul nu păru deloc ofensat.

— Cum vrei, d-le Verdier. Recunosc de altfel că ai dreptul să fi neîncrezător. Mai înainte de toate desigur că te miră faptul că un locuitor al acestor regiuni îndepărtate vorbește limba d-tale. Da-mi voie să-ți spun, cu cunosc Parisul ca pe propriul meu buzunar. Am studiat acolo timp de opt ani.

În timp ce Maxim îl privea cu curiozitate pe care nu căuta măcar să și-o ascundă, negrul continuă:

— Știi ce am reținut, în mod special, din faimoasa voastră civilizație? Insistența grotescă pe care unii dintre compatrioții d-tale o pun în imitarea obiceiurilor acelora cărora vor să le insuflă principiile civilizației. Vă lăudați că ne aduceți lumină. De ce atunci căutați să adaptați la viața voastră obiceiuri, pe care le considerați barbare? Vreți să ne dovediți că voi sunteți singurii care cunoașteți adevărul ca voi sunteți stăpânii progresului și când colo învățați dansuri ca ale triburilor din Africa Ecuatorială. Ați declarat de nenumărate ori că statuetele pe care le transportați din țările noastre sunt minunate lucruri de artă: de ce atunci căutați să le faceți să dispară? După ce mi-am asimilat îndeajuns civilizația voastră, n-am ezitat o clipă să mă reîntorc în tribul tatălui meu. Preferând să fiu aici un șef, decât să duc o existență inutilă într-unul din orașele voastre. Revenind aici, în țara mea, mi-am propus să-i apăr cu strășnicie independența. De câte ori un nepoftit vrea să se instaleze pe domeniile noastre, nu ezit un moment să-l suprim.

— Dacă astfel este procedeul d-tale, riposta francezul, nu vad pentru ce am mai continua conversația noastră inutilă. Asasinează-mă ca și pe negrii mei. Nu mi-e teama de moarte.

— Ce rost au cuvintele mari, d-le Verdier? Să te asasinez? În realitate nu m-am gândit nici un moment serios la aceasta eventualitate. Mai întâi știu că anumiți prieteni personali te caută și apoi sunt convins ca ne vom înțelege foarte bine. De altfel am să-ți opun argumente care sunt sigur că te vor convinge.

— Să-ți spun drept, relua Maxim, eu nu le văd.

— Ai să le vezi, îl întrerupse brusc negrul. Sunt anumite lucruri pe care aş vrea să le ştiu uitate. De exemplu, descoperirea recentă a zăcământului a cărei exploatare ar putea să ne cauzeze dificultăţi mari şi să ne expună pericolelor invaziei albilor. Am oroare de oamenii care vin să se amestece în treburile noastre, continuă el. Ogniştii şi-au conservat obiceiurile şi tradiţiile lor. Nimeni nu se expune să le caute ceartă, în anumite perioade ale anului; când ei celebrează sacrificiile în onoarea zeului leopard. În plus, întreţinem cu mai multe persoane notabile din republica Liberiei raporturi comerciale care nu sunt de neglijat, pentru mine şi tata. Vei înţelege deci de ce nu putem tolera prezenţa albilor, oricât de simpatici mi-ar fi, în apropierea teritoriului nostru. Dacă se va afla existenţa unui teren aurifer de o valoare importantă, noi Ogniştii, putem spune adio liniştei de care ne-am bucurat până acum şi vom avea soarta triburilor care se găsesc acum sub tutela voastră.

Indigenul se opri, îşi aprinse o a doua ţigară şi aşteptă, răspunsul francezului care nu întârzie.

— Nu înţeleg ce rost au toate aceste cuvinte. Îţi închipui poate că voi păstra pentru mine confidenţele ce mi le-ai făcut? Speranţă zadarnică. Îmi voi face datoria şi imediat ce mă voi reîntoarce în Sud, voi denunţa crimele de care te-ai făcut vinovat.

— De când cutreieri ţările noastre trebuia să-ţi dai seama că existenţa unor creaturi neînsemnate, contează prea puţin atunci când este vorba de tribul nostru. Suntem mai hotărâţi ca oricând să oprim accesul străinilor pe teritoriu nostru.

— Ajunge cu palavrele, îl întrerupse nerăbdător francezul. Să auzim condiţiile.

Negrul îmi păru deloc emoţional de nervozitatea lui Maxim. Continua să surâdă ironic.

— Ai descoperit un zăcământ aurifer, d-le Verdier, începu el. Îţi cer să-mi semnezi o declaraţie prin care abandonezi toate drepturile cu privire la concesiunea în chestiune. Te angajezi pe cuvânt de onoare să nu faci aluzie faţa de nimeni cu privire la existenţa acestui zăcământ când te vei reîntoarce în Sud. Îţi mai cer în fine, discreţia absolută cu privire la existenţa Ogniştilor şi la traficul de sclavi, precum şi asupra tuturor confidenţelor pe care ţi le-am făcut. Dacă accepţi, vei fi pus imediat în libertate şi în curând vei revedea prietenii care te cred ocupat cu vânatoarea elefanţilor.

— Şi dacă refuz? hazarda Maxim.

— Dacă refuzi voi fi obligat să uzez împotriva d-tale de mijloace de constrângere.

— Mă cunoști prea puțin, altfel n-ai putea să-ți imaginezi că sunt în stare să capitulez în fața ultimatumului unui ticălos. Să terminăm. Nu ne vom înțelege niciodată. Scutește-mă de prezența d-tale.

— O să vedem noi. Pentru moment te lași târât de o nervozitate destul de explicabilă.

Depărtându-se de masă, Nogo se îndreptă spre ușă. Maxim îl văzu oprindu-se pe prag, aruncând o privire împrejur și bătând de trei ori din palme. Intrigat, francezul și tovarășa lui, văzură apărând doi negri care duceau un fel de cușcă pe care era întins o formă imobilă acoperită de o cuvertură.

— Individul pe care-l veți vedea, explica șeful tribului, a comis imprudența de a atrage străini pe teritoriul oamenilor leoparzi. A suferit pedeapsa meritată.

Pronunțând aceste cuvinte Nogo înaintase spre cușca. Ridică cuvertura care acoperea forma. O exclamație de stupeoare scăpa du pe buzele francezului și a tovarășei sale. Recunoscusem corpul care zăcea, inert, pe patul de frunze.

— Preston! murmură englezoaica. Imposibil!

Maxim nu reuși să spună nici un cuvânt. Remarcase și el identitatea călăuzei sale. Nenorocitul era întins, cu capul pe spate, cu obrazul extrem de palid, ochii închiși și cu o rană oribilă la baza gâtului însângerat. Sadie, care se lipise de perete și se strângea în tovarășul ei, murmură îngrozită:

— Semnul leopardului!

Nogo rânji privind fix pe tânăra femeie.

— Ați mai văzut acest semn. D-nă Quaynes. Desigur că el v-a inspirat multe reflecții. Preston știa destul de bine ce înseamnă aceasta. Nenorocire aceuia care înfruntă teribila putere a oamenilor leoparzi!

Fără să răspundă englezoaica întoarse capul. Ochii ei măriți din cauza groazei se îndepărtaseră de la macabrul cadavru al compatriotului ei, îi era imposibil să-și stăpânească groaza pe care i-o provocase vederea lui Preston asasinat.

— Călăuza dvs. a sucombat luptând alături de negri, care n-au întârziat de a primi aceiași pedeapsa, relua Nogo. De aici înainte numai dvs. cunoașteți existența zăcământului aurifer. Cuvântul de onoare îmi este de ajuns. Abandonați acest proiect și nu veți avea decât sa vă felicitați de hotărârea luată.

În zadar insista negrul. Mai mult ca oricând Maxim era hotărât

să lupte până la ultima suflare. În ciuda atitudinii amenințătoare, Nogo se temea de represalii. Era desigur în curent cu sosirea lui Serbannes la Seguela, așa că francezul ramase hotărât să nu se supună exigențelor adversarului său.

În cele din urmă indigenul comandă oamenilor săi să plece cu încărcătura lor funebra.

— Acum, când dl. Verdier nu mai are nevoie de îngrijirile d-tale, zise el adresându-se englezoaicei, te rog să mă urmezi la coliba care îți este rezervată. Nu vei mai ieși sub nici un pretext până în ziua când celebrăm sărbătorirea zeului nostru.

În loc de răspuns Sadie se strânse și mai mult de tovarășul ei de suferință. Negrul deveni nerăbdător.

— Vă repet, doamnă Quaynes, urmați-mă. Nu mă constrângeți să întrebuițez mijloace violente...

La aceste cuvinte Maxim se postă în fața englezoaicei.

— Te opresc sa te atingi de doamna Quaynes, făcu el cu vocea vibranta.

— Eu sunt singurul care comanda, aici, domnule Verdier. Nu depinde decât de d-ta ca să aduci o schimbare acestei situații penibile. O simpla semnătură și veți fi tratat ca musafiri, în loc de prizonieri. Am luat precauția de a-ți lăsa stiloul. N-ai decât să semnezi renunțarea și mă oblig să va reconduc sănătoși și liberi la marginea pădurii.

O liniște de gheață primi aceste cuvinte; fără să aștepte răspunsul, negrul numai întârzie și trecând la ușă, făcu semn unor negrii care așteptau în vecinătatea colibei.

— În numele cerului, te rog nu mă lăsa, se ruga englezoaica agățându-se de corpul tânărului și privindu-l cu ochii plini de lacrimi... Mă vor omorî, sunt sigură. Apără-mă.

În zadar încercă să se opună, Maxim. Indigenii care pătrunseră în cort îi despărțiră cu brutalitate. Sadie se zbătu, plânse, implora. Maxim era reținut de brațe puternice, astfel că nu putu face nici o mișcare.

— Acum vei avea puțin timp să reflectezi în liniște, spuse ironic Nogo. Cred ca în cele din urma vocea rațiunii va izbândi. Îți dau întâlnire peste cinci zile, când încep sărbătorile zeului nostru... O repet încă odată, posed argumentele necesare pentru a te face să cedezi fără să mă ating măcar de un fir de păr din capul d-tale.

CAP. XII

JERTFA

Cinci zile trecuseră, cinci zile care i se părură francezului că nu se mai termină. Închis în colibă, păzit cu strășnicie încercase în zadar să iasă, spre a o revedea pe Sadie. Santinelele exercitau o pază vigilentă în fața ușii și nu reușea să comunice cu exteriorul. Nu pătrundeau în colibă decât negrii care îi aduceau hrana.

Nogo îl îngrijea destul de acceptabil pe prizonier. Mesele pe care i le trimetea erau destul de copioase. Dornic de a-și recăpăta forțele Maxim mânca mult, cu toată lipsa de poftă. Gândul îi era în altă parte. Era preocupat de soarta aceleia de care fusese despărțit atât de brutal. Sensul ultimelor cuvinte pronunțate de Nogo nu-i scăpase. Avea de gând să se servească de prizonieră ca să-și impună voința.

Nu putea să uite că vina acestei situații triste o purta tot Sadie din cauza insistențelor pe care le depuse ca să-l convingă să urmărească pe asasinii oamenilor lui. Cu toată situația tragică în care se găsea femeia, nu-și putea alunga gândul de la purtarea ei ciudată fața de el. Își aducea aminte cum postase negrii în fața cortului ca să se păzească de el. Totuși cel mai profund sentiment, era amărăciunea ca este neputincios în fața suferinței ei...

În cele din urmă trecură cele cinci zile, și de la fereștrăuica tăiată într-un din pereții colibei. Maxim remarcă o agitație vie în sătuleț. Luptătorii tribului se mânjeau pe fața și pe corp cu alb, unii dintre ei își curățau armele. Femeile își aranjau părul încurcat, se împodobeau cu tot felul de bijuterii, brățări, coliere și amulete. Totul lăsa să se întrevadă că se pregătesc de sărbătoare.

Indigenii îi aduseră lui Maxim masa. Intrigat Maxim constată că bărbații își arboraseră mândrii piei de leopard, asemănătoare celei a care fusese găsită lângă cadavrul lui Samba. Se constituiau grupuri care conversau foarte animat. Indigenii priveau adesea în direcția colibei care servea de adăpost francezului. În cele din urmă prizonierul fu lămurit. Abia dispăruse soarele la orizont când tam-tam-urile începură să urle cu o furie din ce în ce mai mare. Sunetele lugubre ale trâmbițelor se amesteca cu zgomotul instrumentelor barbare.

Sosirea unei duzini de indigeni întrerupse șirul gândurilor prizonierului. Unul dintre negri îi făcu semn să se ridice și să-l urmeze și el asculta fără să protesteze, încadrat de aproape, ajunse în centrul satului cam la douăzeci de pași de un rug împrejurul căruia negrii se grupaseră curioși. Un cântec monoton răsună. Îmbrăcat cu un bonet conic și cu mulți zurgălăi, un om de statură joasă se i-apropie salutând. După numeroasele însemne care-i atârnavă de gât, francezul înțelese că se află în fața urnii *griot*, șef religios al tribului.

Nogo își făcu și el apariția: nu era însă îmbrăcat europenește ci acoperit de o splendidă piele de leopard. O centură de culoare purpurie îi înconjură talia. O lance enormă era atârnată de sold. Francezul constată că, deși arborase insignele tribului său, negrul nu se separase de numeroasele bijuterii pe care le purta cu cinci zile înainte. Înainta cu pași ușori, susținând pe un bătrânel al cărui obraz brăzdat de încrețituri era înconjurat de o scurtă barbă albă. Acesta era tatăl lui Nogo, șeful tribului.

Nogo îl conduse cu precauție până în apropierea lui Maxim. Prizonierul constată cu bătrânul șef era orb.

— Am onoarea să te salut, d-le Verdier, încep negrul. Cred cu de ultima dată când ne-am văzut ți-ai mai schimbat părerea? Ai avut tot timpul să devii rezonabil.

Maxim ridică din umeri.

— Decizia mea este luată. Ca și ultima dată declar că nu mă las intimidat. Am venit să caut elefanți. Norocul, sau providență m-au pus pe calea zăcămintului aurifer. Nu mă voi întoarce deci la Sud decât învingător.

— Cum vrei, d-le Verdier. Vei asista deci la sărbătorirea zeului leopard. Dacă din întâmplare anumite scene fi se vor părea penibile, nu uita că depinde numai de d-ta că anumite modificări importante să fie aduse programului ceremoniei.

Deși ezitase un moment de teama unei curse, curiozitatea învinse și Maxim îl urmă, încadrat de un grup de indigeni care nu îl pierdeau din ochi gata să intervină la cea mai mică tentativă.

Ajunseră lângă o groapă, în fața căreia negrii se îmbulzeau. Maxim se apropia curios și aplecându-se înainte aruncă o privire înăuntrul cavității. Obscuritatea era atât de adâncă încă nu putu distinge decât câteva umbre care se mișcau. Totuși, niște umbre verzi care se aprindeau dedesubt în întuneric și niște miorlăituri sinistre, un miros tare și caracteristic care îi ajunse la nas, îl făcuse să-și dea seama că se găsesc acolo niște animale sălbatice.

Ridicând brațul, Nogo făcu un semn câtorva bărbați negri care se aflau împrejurul lui, își făcură drum prin grupul indigenilor care se îmbulzeau. La lumina flăcărilor fumegânde și tremurătoare ale unei torțe, francezul putu distinge o duzină de leoparzi. Departe de a fi speriați de prezența indigenilor, animalele păreau gata să sară, însă Ognıştii își luaseră precauțiile. Felinele se loveau urlând de pereții închisorii lor, spre bucuria spectatorilor.

— Este o săptămână de când n-au mai mâncat, explică Nogo apropiindu-se de francez. Tribul tatălui meu sacrifică două din cele mai frumoase virgine furate triburilor învecinate; gătite și încununate cu flori, ele devin aici miresele zeului în regatul spiritului, Sunt aruncate una, după alta în groapă în timp ce întreg tribul cântă spre a celebra unirea sacrificatelor cu zeul leopard. După tradiția tribului nostru, primul luptător s-a născut din căsătoria unei femei cu un leopard.

Francezul mormăi indignat, însă nu arată nici o spaimă față de încercarea de intimidare a indigenului.

Zgomotul tam-tam-urilor acoperi murmurul mulțimii. Fără să mai aștepte, Nogo făcu semn prizonierului său să-și reia locul. Bărbații, acoperiți cu piei de leopard și cu corpurile și obrajii mânjite cu alb se grupaseră în liniște, în timp ce vreo sută de femei se apropiam în monom. Numai *griotul* continua să sară și să se învâртеască scoțând strigăte care speriau, pe copii, spectatori și ei la aceasta ceremonie nocturnă.

Nogo se întoarse, ridică mâna și adresă mulțimii câteva cuvinte, pe care Maxim nu le înțelese. Urlete furioase îi răspunseră, luptătorii și dansatoarele începură, sa danseze în sunetul tam-tam-ului. La un semn al *griotului* dansul se transformă într-o goana turbată împrejurul gropii în care leoparzi înnebuniți urlau grozav, zărind umbrele dansatorilor.

Mai bine de două ore dură această sarabanda. Ognıştii nu se opriseră, nici nu moment și totuși nici unul nu dădea semn de oboseală.

În cele din urmă *griotul* care până aici acompaniase cu mâna dansul se opri subit, scoțând urlete ascuțite și agitând clopoței. Deodată totul rămase nemișcat. Oboseala unora era atât de mare încât abia se mai țineau pe picioare. Părăsiră clătindu-se locul dansului și se așezară în cerc. Nogo și vrăjitorul dispăruseră.

În acest moment francezul începu să simtă o neliniște din ce în ce crescândă, căutând s-o vadă pe Sadie și sperând că negrii i-au

permis îi ei să asiste la acest spectacol impresionant. N-o văzu însă.

Deodată francezul îl zări pe Nogo și pe vrăjitor venind, escortat de o duzină de bărbați și conducând doua femei care mergeau în mijlocul lor ca niște automate, cu fruntea încununată de flori și cu talia strânsă de centuri și ghirlande multicolore. Fiecare dintre ele purta pe umeri o piele de leopard. Strigăte de entuziasm primiră reîntoarcerea vrăjitorului și a lui Nogo. Maxim privi cu atenție grupul și scoase o exclamație de surprindere. Prima era o femeie indigenă de vreo cincisprezece ani al cărei corp fusese vopsit cu alb; cea de a doua, mult mai înaltă, era Sadie... O Sadie cu fața contractată de teroare și ca obrazul palid și slăbit, din cauza privațiilor și a răului tratament. Pe jumătate goală înainta sub privirile curioase și lacome ale sălbaticilor.

Sadie îl zărise și ca și abandonând atitudinea resemnată pe care o păstrase începu să scoată strigăte sfâșietoare care dominau murmurul mulțimii:

— Maxim, te implor... Nu mă abandona... Dacă mă iubești, salvează-mă.

O mâna brutală fu aplicată pe gura englezoaicei și o împiedica să continue lamentațiile. Cele două captive își reluării drumul în direcția gropii. Negrii se dădeau la o parte din drumul lor spre a le lăsa locul liber. O melodie lentă acompania acest marș și miorlăitul sinistru al leoparzilor răsună încontinuu.

De la locul lui, Maxim, reținut de patru negrii coloși zări micul grup oprindu-se la câțiva pași de locul unde așteptau animalele. *Griotul* se îndepărtă timp de câteva secunde și apoi aducând un ulcior îl ridică deasupra capului șoptind o rugăciune. Fata cea neagră rămase imobila. Sadie însă abia se ținea pe picioare și era gata să cadă.

Un surâs străluci pe fața lui Nogo. Își dădea seama de starea prizonierului și întorcându-se către vrăjitor, făcu un semn. Acesta se ridică după ce unse fruntea celor două captive. Neagra nu făcu nici o mișcare de protest, însă Sadie trebui să fie mută ca să se supună. La capătul forțărilor trebui să se resemneze și ea. Unul dintre însoțitori o sprijinea însă, deoarece nu era în stare să se țină pe picioare.

Odată îndeplinit și acest rit, vrăjitorul o luă de mână pe negresă și o duse până la marginea gropii. Cu ochii închiși, mergând mașinal și părând că nu-și dă seama de pericolul care o așteaptă victima înainta. Abia ajunse la extremitatea cavității, când însoțitorul ei îi dădu un brânci, și un strigăt oribil se ridica.

Maxim se simți cutremurat de un fior. Urmără urlete teribile în timp ce negrii se repeziră la marginea gropii, dornici să asiste la ultimele clipe ale nenorocitei care era sfârtecată de ghearele leoparzilor.

De la locul său francezul o văzu pe Sadie, pe jumătate goală, în apropierea locului unde fusese aruncată tovarășa ei, încercă încă odată să se smulgă din strânsoarea care-l înlănțuia, nu reuși însă.

— Ei bine, d-le Verdier, ce crezi despre acest spectacol?

Maxim se întoarse brusc. Nogo se afla din nou alături de el. Preocupat de soarta lui Sadie prizonierul nici nu-l văzuse apropiindu-se.

— Mizerabile! tună el. Oprește această crimă. Accept orice condiție.

CAP. XIII

DEMASCAȚI

— Haide Verdier, nu te neliniști... nu ești victima unei halucinații. Sunt într-adevăr eu, Serbannes.

— Serbannes? Ce s-a întâmplat?

Timp de un moment, francezul încerca să-și reamintească recente aventuri prin care trecuse. Amintirea ceremoniei Ognıştilor îi reveni și se miră găsindu-se în plină pădure, departe de orice așezare omenească. La o mică distanță, observă siluetele câtorva negri care purtau uniforma milițienilor. I se păru că, recunoaște printre ei și pe Tanga băiatul pe care-l crezuse masacrat în cursul atacului împotriva caravanei.

— Visez?... Și ei?... Sadie?... Unde o fi?... Cred că n-au sacrificat-o?

Serbannes îi puse mâna pe umăr.

— Nu trebuie să te mai gândești la ea, Verdier.

— Dumnezeule! Nu cumva a murit?

— Ar fi fost mai bine să fi murit înainte de te-ai aventura în aceste regiuni blestemate. Acum însă putem repara tot răul. De câteva, săptămâni, după ce am fost găsit de credinciosul Angosso știindu-te în pericol, am pornit în căutarea ta întovărașit de cincizeci de milițieni și de locotenentul Sabbattier, pe care poți să-l vezi aici. Urmele caravanei nu au fost greu de găsit, la o distanță de câțiva kilometri l-am întâlnit pe Tanga și încă un grup din oameni tăi, care rătăceau de cinci zile și cinci nopți prin pădure. Acești nenorociți au scăpat de masacru și au reușit să se puie în afară de orice pericol. Am continuat drumul în direcția satului unde te credeam reținut prizonier când Angosso te descoperit întins în mijlocul ierburilor. Am încercat în zadar să te deșteptăm. Păraii cufundat într-un somn adânc. Ne-am resemnat deci, să așteptăm deșteptară ta. Acuma putem porni ofensiva. Ognıştii s-au îmbătat toată noaptea, cu vin de palmier așa că niciodată, ocazia de a-i ataca n-a fost mai bună.

— Este drept, făcu Maxim, revenindu-și din amețeală ridicându-se. Trebuie cu orice preț s-o liberăm pe această nenorocită.

Fizionomia exploratorului se luminează de un surâs.

— Fii liniștit. Niciodată Nogo, care este un vulpoi șiret, nu și-ar

fi executat colaboratoare care i-a fost atât de folositoare.

Tânărul francez privea uluit fără să înțeleagă.

— Înainte de o oră. Vei avea toate probele. Te crezi în stare să ne urmezi? adaogă el.

Sprijinit de Angosso tânărul om se ridica. Nu reușise încă să scape de influența drogului pe care îl administrase Nogo însă se simțea în stare să continue drumul.

— Milițieni locotenentului Sabbattier înconjoară satul tribului Ogni. Niciunul dintre mizerabilii nu ne poate scăpa. De altfel majoritatea sunt beți morți, îl lămurii Serbannes.

Porniră la drum în cea mai mare liniște. Din timp în timp se opreau ca să asculte, însă nici un zgomot nu se auzea. Ofițerul fu primul care trecu șirul de pomi aflat la capătul satului. Oamenii-leopardzi nu luaseră măcar precauția de a plasa santinele în acest loc, astfel că milițienii pătrunseră fără greutate în interior. Ogniștii, femeii și bărbații, zăceau la pământ doborâți de băutură.

Maxim se înarmase cu un revolver și lăsându-l în urma pe locotenent care proceda la ocuparea satului, se îndreptă cu Serbannes spre o colibă construită în stil europeanesc și care se afla la o mică distanță de groapa cu leopardzi. Aceasta trebuia să fie locuința șefului. Nogo nu fusese printre cei adormiți, așa că se găsea probabil în acest loc.

Păstrând alături de ei numai pe Tanga și pe Angosso și făcând semn celorlalți negrii să-i aștepte afară, cei doi prieteni se apropiară de locuință, cu multă precauție. Un murmur de voci ajungea până la ei și părea că în interior se angajase o discuție vie în prada unei neliniști pe care cu greu reușea să și-o ascundă, tânărul om făcu încă câțiva pași târându-se. Apropiindu-se de poarta colibei care era formată din foi de palmier, încercă să găsească un loc de unde ar putea să arunce o privire în interior.

Fără suflare, Maxim, Serbannes și cei doi negri reușiră în cele din urmă să se lipească de peretele colibei. Maxim Verdier reuși cu greu să-și comprime bătaia inimii. I se părea că recunoaște vocea lui Sadie; deodată o voce aspră care răspunse tinerei femeii îl făcu să tresară.

— Preston! murmură el uluit. Imposibil!

Trebuia însă să se încline în fața realității. Chiar Preston era acela, care vorbea, același Preston al cărui cadavru îl văzuse cu cinci zile mai înainte purtând teribilul semn al leopardului. Incapabil să-și mai stăpânească curiozitatea tânărul se aventura dincolo de pragul casei, cu riscul de a fi descoperit.

— Fii liniștit, Preston, spunea o voce, pe care o identifică ca

fiind a lui Nogo. Nu mai avem a ne teme nimic din partea lui Verdier.

Soția ta o știe la fel de bine ca și noi, el este un perfect gentleman. Își va ține cuvântul.

— Toate sunt bune, însă aș fi preferat să ne debarasăm de francez; în acest mod, chiar ca nu am fi avut a ne teme de nimic.

— Știi foarte bine Preston, că ar fi fost periculos să-l ucidem pe tovarășul tău. Are numeroși prieteni care n-ar fi ezitat un moment să pornească în căutarea lui.

Maxim rămase nemișcat. S-ar fi zis că fusese lovit de fulger. Privirea i se obișnuia din ce în ce mai mult cu semiobscuritatea care domnea în interior și putu recunoaște așezate în jurul mesei patru siluete care îi erau familiare: mai întâi bătrânul șef orb așezat la oarecare distanță, apoi, debarasat de hidoasele zmângălituri cu care își ornamentase corpul în timpul dansului nocturn, Nogo, vechiul client al cabareturilor din Montparnasse. În fine ceva mai departe, Preston, vechea lui călăuză, înviată în mod bizar și Sadie care, proaspătă și bine dispusă, pareă că a uitat complet tiranicele evenimente din noaptea trecută.

Indignat, Maxim înțelese că a fost victima unor mizerabili: asculta mai departe:

— Trebuie să recunoaștem că soția ta și-a jucat rolul admirabil, declară negrul rânjind. În locul tău aș fi fost gelos. Este drept că tu ești obișnuit cu această comedie.

Sadie care purta de data aceasta costumul ei de pânză albă, își scoase neglijent o țigară din tabacheră și Preston i-o aprinse.

Francezul nu pierdea din vedere cuplul. O cută amară i se schițase la colțul buzelor. Așadar femeia aceasta, pe care el, o împodobise cu toate cu toate frumusețile gândurilor lui, la atras în mod atât de mișelesc în mijlocul pădurii, spre a-l face să renunțe la drepturile sale.

— N-a fost lucru prea greu de data asta, zise tânăra femeie, cu o mișcare a capului care făcu să vibreze buclele de aur ale părului ei. Francezul s-a lăsat dus ca un copil. Toți acești exploratori sunt mai naivi decât femeile. De altfel nici cu predecesorii n-am avut prea mult de furcă; nu uitați de Blink și Larsen, cei doi suedezi care sau strangulat pentru ochii mei.

— Într-adevăr a fost o lovitură frumoasă, aproba Preston. Am pus atunci mâna pe o provizie frumoasă de fildeș. Poți să mă crezi că găliganii erau niște faimoși vânători.

— Și Martens, belgianul, și Blackson, americanul...

— ... și Pietro Sardini, italianul. Însfârșit toți ne-au dat ocazia

unor lovituri frumoase. Cel mai greu însă a fost cu francezul, complectă Nogo acesta a lăsat numeroși prieteni în Sud și moarte lui ne-ar fi atras multe neplăceri.

— Verdier n-a fost prea norocos cu vânatul, dar a dat o lovitură grozavă cu descoperirea zăcământului, spuse Preston. Timp de ani îndelungați mulți prospectorii au încercat să găsească acest zăcământ însă n-au reușit decât să se nenorocească. Și eu am sperat adesea, ca împreună cu, soția mea să intru în posesia acestui Eldorado. În cele din urmă norocul m-a favorizat. Îndepărtarea oamenilor și dispariția hărților și a busolei au fost lucruri ușoare. Gabono, care începuse să bănuiască ceva, a fost omorât de Omar. Sudanezul, care trebuia să plece cu mesajul la Seguela o fost și el pus la punct. Totuși mă preocupa foarte mult ce s-a întâmplat cu blestematul Angosso. De ce a fugit în noaptea când a fost omorât Samba și pentru ce a insistat atâta să ducă el scrisoarea?

— Dă-le dracului de bănuieli. Acuma totul este în regula, îl întrerupse Nogo. L-ai aranjat bine pe fostul tău tovarăș și acuma suntem în posesia angajamentului lui. Când se va trezi, nu va avea alt gând decât să dispară cât mai repede. Dacă se reîntoarce aici, am să-i pun la dispoziție o călăuză să-l conducă până la marginea pădurii... și cu asta se va fi terminat.

Sadie se apropiase și cu o mână ușoară mângâia obrazul lui Preston. La acest gest Maxim simți inima strângându-i-se. Duse mâna la centură. Serbannes îl reținu.

— Nu fi imprudent, îi șopti el la ureche. Sunt în mâinile noastre.

Ticăloșii, fără să bănuiască ce se petrece în apropierea lor, își continuă discuția.

— Pentru, ajutorul pe care vi l-am dat, împreună cu tribul meu, reluă Nogo, îmi veți rezerva două treimi din beneficiul exploatații.

— Ești nebun!... Două treimi? răspunse Preston brusc. De ce nu tot, din moment ce tot ai puterea în mână? Destule eforturi am făcut, ca să impresionez pe francez. Ori ne înțelegem jumătate-jumătate, ori mă las păgubaș.

— Vei accepta sau dacă nu gurile deschise ale leoparzilor din groapa, te pot primi împreună cu grațioasa ta soție.

Englezul, sigur pe sine, izbucni în râs.

— Amenințările tale nu fac două parale.

În timp ce negrul făcea o mișcare, Sadie se repezi asupra lui și dintr-o mișcare promptă îi lua revolverul pe care-l pusese pe

masă.

— Ajunge cu glumele, Nogo. Ești liber să chemi într-ajutor pe diavolii tăi negri. La cea mai mică mișcare însă să ști că-ți zbor creieri... Cel mai bine ar fi să ne înțelegem, și să rămânem prieteni... De acord? Jumătate-jumătate?

Negrul își mușcă buzele; în cele din urmă mormăi:

— Suntem înțeleși. Toate riscurile sunt însă de partea mea. Dacă autoritățile ar avea vreo bănuială...

— Autoritățile sunt departe, răspunse englezul. N-ai nici o grijă. Nu vor ajunge până aici.

— Greșești, domnule Preston. Autoritățile sunt actualmente stăpâne pe sat. Ele vor aranja socotelile cum se cuvine. Te asigur că vei fi satisfăcut. Ele îmi vor acorda jumătate fără nici o ezitare.

Sadie scoase un strigăt îngrozit, recunoscând vocea care izbucnise din pragul colibei. Francezul se hotărâse să intre în scenă și se afla acolo cu revolverul în mână, ținând grupul sub amenințare. În spatele lui, Serbannes, Angosso și Tanga se apropiu, gata și ei să secondeze pe tovarășul lor.

CAP. XIV

PEDEAPSA

În uluiala lor, ticăloșii nu schițară nici măcar un gest de opunere. Cel dintâi care-și reveni fu Sadie care, cu o flacăra de mânie în ochi exclamă:

— Admirabilă atitudine pentru un gentleman.

— Nici un cuvânt! Angosso debarasează pe această doamnă și pe acest domn de armele lor.

Negrul executa ordinul. Maxim continuă să-i amenințe cu arma. Simțea împotriva lui Preston o asemenea mânie, încât puțin lipsea, ca să-l doboare cu o lovitură.

Angosso se execută și oprindu-se în fața lui Preston, îl arată cu degetul:

— Angosso, ascuns în iarbă, a văzut alb, asasinând pe Samba...

— Afacerea voastră este lămurită, li se adresa Serbannes. La întoarcerea în Seguela vă așteaptă funia.

Nogo se aruncă la picioarele celor doi francezi implorându-l să-l ierte, acuzându-l pe englez și pe soția sa de toate crimele. Povesti modul în care-i cunoscuse la Paris cu câțiva ani înainte și cum îl influențaseră să se întoarcă în țara lui pentru a-i secula în afacerile lor necurate. Reîntors pe Coasta de Fildeș, punându-se cu ceilalți doi ticăloși, se ocupa de suprimarea și jefuirea călătorilor își a vânătorilor izolați, care duceau cu ei cantități importante de fildeș. Prezența lui Sadie care își juca de minune rolul reușea să împrăstie bănuielele exploratori lor. Intrigați de prezența acestei femei, subjugați de farmecul pe care îl împrăstia și orbiți de pasiune, se afundau imprudenți în inima regiunilor pe care nu le cunoșteau și unde Nogo și oameni săi leoparzi, le dădea un ajutor prețios.

În timp ce negrul își murmură spovedania, Preston și tovarășa lui stăteau tăcuți cu fețele încruntate și pumnii strânși. Înțeleseseră că partidă este pierdută și ca vor trebui să plătească crimele comise. Nu-și făceau nici o iluzie de soarta care-i aștepta.

Sosirea locotenentului Sabattier și a altor patru soldați întrerupse mărturisirile lui Nogo, care, tot plângând, îl implora pe Maxim și pe tovarășul lui să-i acorde viața și să intervină în favoarea lui.

— Am ocupat satul fără, să întâlnim cel mai mic semn de rezistență, anunță ofițerul.

Tânărul francez; își conduse compatrioții la groapa cu leoparzi. Felinele nu mai manifestau aceiași neliniște. Unele dintre ele dormitau, altele rodeau câteva oase care mai rămăseseră de la nenorocita negresă ce le fusese aruncată pradă. Zărind oamenii ce-i priveau, leoparzii începură să miorlăie amenințător.

— Ce să fac cu aceste fiare? întreba Serbannes.

— Am să dau ordin oamenilor mei să le doboare. Bestiile devin sălbatice atunci când au mâncat carne de om.

Un strigăt întrerupse pe ofițer. Unul dintre soldații negrii lăsați de garda alături de prizonieri venea în fugă și striga:

— Repede, locotenent... *tubiba* moare.

Maxim și cei doi tovarăși porniră cu toată graba spre colibă. Ajunși în prag observară un corp zăcând la pământ.

— Dumnezeuule! Este soția lui Preston! exclamă Serbannes. Ce i s-o fi întâmplat.

— Cu inelul, explică unul dintre negrii arătând spre inelul cu piatră mare care împodobeia inelarul femeii.

— S-a otrăvit!

Totul se termină repede. Corpul aventurierei fu scuturat de un tremur suprem. Preston și Maxim, care se aplecaseră asupra ei, nu mai țineau în mână decât un cadavru.

CAP. XV

DIN NOU LA DRUM

— Deci prietene, tot mai suferi? Mai bine ca sa terminat așa: Ce puteai să te aștepti de la această femeie care nu era altceva decât o mizerabilă?

— Ai dreptate, Serbannes, ce pot face însă? Sufăr încă și rana nu sa cicatrizat.

Cei doi prieteni se așezară la poalele unui palmier. Tot câmpul era agitat. La câțiva pași soldații se pregăteau să-și reia marșul. Ofițerul își luase rămas bun de la cei doi prieteni. Un șuierat răsună, o comandă scurtă și grupul se puse în mișcare. În mijloc se vedea Preston, la fel de nepăsător și disprețuitor, Nogo tremurând, Balango, Buasso, Omar și încă vreo cincisprezece oameni-leopardi, care participaseră la operațiile criminale ale aventurierului.

Răspunzând semnelor amicale pe care le adresa compatriotului lor Maxim și Serbannes priveau caravana îndepărtându-se. În jurul lor nu mai rămăseseră decât hamalii negri ai lui Serbannes care așteptau sub supravegherea credinciosului Angosso, ca albul să dea semn de plecare.

Maxim vru să spun ceva, dar Serbannes întinse mâna arătând jungla.

— Aceasta este viața noastră scumpă. Să răspundem la chemarea ei. Privirile ei sunt limpezi ca apa izvorului care șerpuiește prin ierburile înalte și ai cărei murmur pare atât de dulce auzului călătorilor obosiți... Părul ei flutură sub briza ușoară a vântului... Ne-a refuzat ea vreodată satisfacțiile pe care i le-am con *ti*?

Ascultându-l vorbind pe Serbannes, Maxim părea că-și revine din toropeala care-l cuprinse. Amintirea ochilor verzi ai lui Sadie care-l obsedau de când părăsiseră satul Ognșilor, se risipea la evocarea acestor povestiri. Se revedea alături de prietenul său, colindând jungla, suportând foamea, setea, climatul nesănătos și triumfând împotriva miilor de pericole, lacomi de mister și de neprevăzut!

— Tu ești un privilegiat al soartei, reluă Serbannes. Trebuie să mulțumești lui Dumnezeu că ai scăpat din această cursă, în care și-au găsit moartea mii de nenorociți și pe deasupra ai mai

descoperit și un zăcământ aurifer. Prezența prețiosului mineral va atrage numeroși coloniști prin aceste locuri și noutatea. descoperirii se va răspândi prin lume cu rapiditatea unui fulger, odată cu întoarcerea lui Sabatier la Seguela, T.S.F-ul va anunța peste tot norocul tău.

Pupilele francezului străluciră la evocarea perspectivelor ce îi aștepta. Gustul pentru acțiune îi reveni, smulgându-l parcă dintr-un coșmar îndelungat.

— Descoperirea ta nu trebuie să rămâie infructuoasă, termină Serbannes. Trebuie să profităm de ea și s-o facem să folosească patriei noastre. Vom transforma aceste regiunii, altă dată atât de periculoase. Civilizația va pune capăt practicilor criminalele ale diferitelor triburi. Vom face treabă de coloniști și în același timp muncă de apostoli. Drumul este deschis în fața ta! Urmează-l! Dacă primii pași simt penibili, sprijinește-te de umerii mei te voi ajuta ca-n totdeauna.

Exploratorul tăcu aruncându-și privirile-i asupra tovarășului său și asupra negrilor care așteptau în vecinătatea lor imediata, în cele din urmă îl părăsi, lăsându-l pe Maxim singur. Încetul cu încetul acesta își reveni. Răsufla puternic și fața i se însenina.

Angosso care îl observase cu multă atenție, la vedere acestei schimbări, surâse și se apropia de el cerându-i ordine. Maxim Verdier își recapătă energia de altă dată.

Serbannes bătu din palme. Negrii se ridicară și se aliniau de-a lungul drumului. Speriate, maimuțele fugiră în creștetul pomilor.

Serbannes își trecu carabina pe umăr, se întoarse către prietenul său:

— Ești gata, Maxim?

— Să pornim! răspunse ferm, tânărul om.

Pasul îi devenise sigur, cu fruntea sus îl urma pe Serbannes care înainta în fruntea coloanei cu Angosso, uitând complect de fermecătoarea cu ochii verzi și pășind voios prin ierburile înalte, răspunzând încă odată chemării aventurii, care triumfa asupra fermecătoarei și turburătoarei ei rivale.

— SFÂRȘIT —

CUPRINS

CAP. I AUR!.....	3
CAP. II SEMNUL LEOPARDULUI.....	9
CAP. III FURTUL BUSOLEI.....	17
CAP. IV O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ.....	24
CAP. V IDILA.....	33
CAP. VI UN MESAJ.....	38
CAP. VII O NOUĂ VICTIMĂ.....	44
CAP. VIII ÎN URMĂRIREA CRIMINALILOR.....	53
CAP. IX EXPLICAȚIILE D-NEI QUAYNES.....	56
CAP. X URME DE ELEFANT.....	61
CAP. XI ÎN GHIARELE OAMENILOR-LEOPARZII.....	68
CAP. XII JERTFA.....	76
CAP. XIII DEMASCAȚI.....	81
CAP. XIV PEDEAPSA.....	86
CAP. XV DIN NOU LA DRUM.....	88
CUPRINS.....	90

**In fiecare lună apare câte un
volum din**

E N I G M A

Singura colecție de ro-
mane polițiste, semnate
de cei mai cunoscuți
autori ai acestui gen.

Au apărut:

1. Cine a ucis pe Rogers Ackroyd?
de Agatha Christie
2. Sfântul la New-York
de Leslie Charteris
3. Un om de onoare
de Phillips Oppenheim
4. Cadranul morții
de Rufus King
5. Secretul celor 7
de J. M. Walsch

Fiecare volum de 144-160 pagini, lei 20